

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (12/03/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers>

ไปสู่อนาคต

บทนำ

เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๖๐ นี้ ศาสตราจารย์ ร.อ. ดำรง ณรงค์ฤทธิ์ นักวิทยาศาสตร์หนุ่ม ผู้มีความรู้ความสามารถพอพืดพอเหยียดกับศาสตราจารย์ดิเรกบิดาของเขาได้ประดิษฐ์คิดเครื่องมือพิเศษอย่างหนึ่งที่ทำให้ร่างกายของมนุษย์และสัตว์สลายตัวเป็นปรมาณูภายในห้องสลายตัวที่เขาสร้างขึ้น และการสลายตัวจะไปรวมร่างกลับคืนในสภาพเดิม ณ ที่แห่งหนึ่งในอดีต หมายความว่าศาสตราจารย์ดำรงสามารถส่งมนุษย์ไปพบเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาแล้วนั่นเอง

นักวิทยาศาสตร์หนุ่มลูกชายของนายพลดิเรกได้พาคณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ เจ้าแห้ว ร.อ. นพ และ ร.อ. สมนึกไปเที่ยวกรุงเทพฯ ฯ ในอดีตเมื่อประมาณ ๗๐ ปีที่แล้วมา ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทุกคนตื่นเต็นมหัสจรรย์ใจไปตามกันเมื่อได้เห็นกรุงเทพฯ ฯ ในอดีต เห็นบ้านเมืองและผู้คนในสมัยนั้นตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของคนไทยและการบำเพ็ญกุศลทำบุญให้ทานเนื่องในวาระตรุษสงกรานต์

เครื่องมือพิเศษของศาสตราจารย์ดำรงช่วยให้เดินทางไปสู่อดีตได้แน่นอน จะก็ร้อยก็พันปีมาแล้วก็ได้ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและผ่านมาแล้ว เครื่องมือของศาสตราจารย์ดำรงจะติดตามไปถึงมัน ประดิษฐ์กรรมของเขาจึงมีค่าและมีความหมายที่สุด (รายละเอียดปรากฏในนิยายชุดสามเกลอเรื่อง “เมืองเจตภูต” ซึ่งสำนักพิมพ์ดวงศึกษาพิมพ์จำหน่าย)

ทุกคนกลับมาสู่ปัจจุบันอย่างงงงวย หลังจากได้ทัศนजरนครหลวงของเรา ในสมัยสมเด็จพระปิยมหาราชเจ้า บ้านเมืองของเราถึงไม่เจริญเหมือนปัจจุบันนี้ แต่ก็ร่มเย็นเป็นสุขด้วยพระบารมี การที่เดินทางไปสู่อดีตนั้นมันไม่น่าจะเป็นไปได้แต่มันก็เป็นไปแล้ว ซึ่งนักวิทยาศาสตร์นั้นมักจะทำในสิ่งที่เป็นไปได้ไม่ได้ให้เป็นไปได้เสมอ

ในตอน “ไปสู่อนาคต” นี้ ศาสตราจารย์ดิเรกจะพาคณะพรรคของเขาเดินทางไปสู่อนาคต คือไปพบเห็นในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นแต่มันจะต้องเกิดขึ้นตามที่พบเห็นมา อดีต ปัจจุบัน หรืออนาคตนั้น อยู่ในความสามารถของนักวิทยาศาสตร์ มันเกิดขึ้นแล้วหรือมันกำลังเกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นอาจจะเกี่ยวเนื่องกับ พรหมลิขิต แต่นักวิทยาศาสตร์ก็ติดตามมันทันด้วยเครื่องมือพิเศษคล้ายกับว่าหมุนโลกให้กลับคืนอย่างรวดเร็ว หรือบังคับโลกให้หมุนล่วงหน้าไปสู่ความต้องการของเขา

ขอเชิญท่านหาความสำราญจากนิยายชุดสามเกลอในตอนนี้ได้แล้วครับ.

สวัสดิ์

ป. อินทรปาลิต

การปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือสลายตัวเป็นปรมาณูเพื่อเดินทางไปสู่อนาคตที่ยังมาไม่ถึงนั้น นายพลดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ต้องทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างทั้งมันสมองและเงินหลายแสนบาท นอกจากนี้ยังต้องตรากตรำทำงานอดหลับอดนอนขลุกอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาซึ่งได้เคลื่อนย้ายห้องสลายตัวมาไว้ที่นี่และศาสตราจารย์ดำรงได้ร่วมงานกับนายพลดิเรกอย่างใกล้ชิด

ในที่สุดศาสตราจารย์ดิเรกก็ทำงานสำเร็จเรียบร้อยและเปิดโอกาสให้คณะพรรคของเขากับสีกนางพร้อมด้วยเจ้าหนูมูมรูปหล่อทั้งสี่คน เจ้าคุณปัจจนิกฯ คุณหญิงวาดและเจ้าแก้วเข้าชมการทดลองสลายตัว ในตอนบ่ายวันหนึ่ง

ท่ามกลางความตื่นเต้นสนใจของใครต่อใคร เขาส่ง ร.อ. ดำรงเข้าไปในห้องสลายตัวที่มีรูปร่างเหมือนกระสุนปืนใหญ่ขนาดมหึมาและทำด้วยวัตถุโปร่งแสง เขาบังคับกลไกอิเล็กทรอนิกส์อันสลับซับซ้อนให้ทำงานทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูศาสตราจารย์ดำรงซึ่งยืนอยู่ในห้องสลายตัวนั้น เสียงโดนาโมไฟฟ้าครางแหลมเล็กและดังขึ้นจนผิดปกติ ศาสตราจารย์ดำรงยืนนิ่งเฉยอยู่สักครู่ร่างของเขาค่อยๆ เลือนหายไปกลายเป็นโครงกระดูกและมีประกายไฟฟ้าวาบรับออกมาจากร่างโครงกระดูกนั้น ต่อจากนั้นโครงกระดูกก็สลายตัวเป็นปรมาณู

นายพลดิเรกยืนอยู่หน้าโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวริมผนังตึก บนโต๊ะนั้นเต็มไปด้วยเครื่องกลไกไฟฟ้า ดวงไฟดวงเล็กๆ หลายร้อยดวงที่ผนังตึกเปิดและปิดหรือวิ่งตามกันไปเป็นทางบางดวงก็เป็นสีเขียวหรือสีแดง พอร่างของลูกชายหายไป ศาสตราจารย์ดิเรกก็หัวเราะลั่นแสดงความตื่นเต้นยินดีในผลงานของเขา “ฮะ ฮะ ดำรงหายไปแล้ว” นายพลดิเรกกล่าวขึ้นอย่างภาคภูมิใจและยิ้มให้คณะพรรคของเขา “ความจริงไม่ได้หายไปไหนแต่ร่างของดำรงเป็นปรมาณูหรือเป็นผุยผงจุลิตที่เรามองไม่เห็น”

คุณหญิงวาดกล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรกทันที

“เรียกพ่อรองกลับมาเถอะดิเรก อาจจะได้แน่ใจว่าพ่อดำรงไม่ตาย”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มแบ่น เขาเอื้อมมือกดปุ่มกลไกบนโต๊ะ เสียงโดนาโมที่เจียบไปดังขึ้นอีก ทุกคนแลเห็นร่างโครงกระดูกปรากฏขึ้นเลื่อนลงและค่อยๆ ชัดขึ้นทีละน้อย เจ้าแก้วสะดุ้งเฮือกและถอยหลังกรูดเมื่อโครงกระดูกนั้นมองมาที่เขาและโบกมือให้เขา สีกนางวิพากวิจารณ์กันลั่น ในนาที่นั่นเองโครงกระดูกก็มีเนื้อหนังและเสื้อผ้าเกิดขึ้นจนเป็นร่างของศาสตราจารย์ดำรงตามเดิม

ลูกชายของนายพลดิเรกบังคับบานประตูให้เลื่อนออกด้วยกลไกอัตโนมัติ แล้วเดินยิ้มกริ่มออกมาจากห้องสลายตัว เขาสวมกางเกงขายาวสีน้ำตาลและเสื้อยืดคอปกแขนสั้นสีฟ้าอ่อน นายพลดิเรกยกมือตบศีรษะลูกชายคนเดียวของเขา

“เวอรู้กู๊ด ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ศาสตราจารย์ดิเรกทำไม่ได้ ฮะ ฮะ โอทำได้ทั้งนั้นนับตั้งแต่ระเบิดนิวเคลียร์ ดาวเทียมหรือยานอวกาศ ฮะ ฮะ บอกมาซิว่ามีอะไรบ้างที่โอทำไม่ได้”

นิกรซัดขึ้นทันที

“ลูกยังโง่งโวยวาย แกปรารถมานานแล้วว่าแกอยากมีลูกอีกสักห้าคนหรือมากกว่านั้น แต่แกก็มีอายจริงเพียงคนเดียว”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องทดลอง ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มแห้งๆ ทำปากหุบหิมบิดานิกรเสียก่อน จึงกล่าว

“เป็นความบกพร่องของประภาโวยไม่ใช่ความผิดของกัน ถ้ากันมีอนุสัคนกันก็คั้งมีลูกเยอะเยะ” แล้วเขาก็บังคับกลไกต่างๆ ให้หยุดทำงานทำให้ห้องทดลองสงบเงียบ

เมื่อศาสตราจารย์ดิเรกเดินเข้ามารวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขา เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็กล่าวถามว่า

“แกแน่ใจหรือว่าแกจะพาพวกเราไปพบเห็นสิ่งที่มันยังไม่ได้เกิดขึ้น”

“ออไว้ รับรองว่าพวกเราจะได้พบเห็นอดีตแน่ๆ ครับ ด้วยเครื่องมือพิเศษและตู้สลายตัวนี้ เตรียมตัวได้แล้วครับ พรุ่งนี้ผมจะพาพวกเราไปดูกรุงเทพฯ ในอนาคตคืออีก ๕๐ ปีข้างหน้า ผมจะตั้งเวลาไว้เพียง ๕๐ ปี พวกเราจะได้เห็นนครหลวงของเราใน ๕๐ ปีข้างหน้า เห็นความเจริญรุ่งเรืองของกรุงเทพฯ ฯ และสภาพความเป็นอยู่ของคนไทยในสมัยนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพการ”

ร.อ. พันธุ์ลูกชายของพลพุดเสริมขึ้น

“รอไว้ไปอาทิตย์หน้าเถอะครับอาหม่อ พรุ้งนี้ผมกับตำรวจจะต้องเดินทางไปอุตรตามคำสั่งของท่านรอง เพื่อไปตรวจสอบสถานีเรดาห์ของเรา“

ศาสตราจารย์ดีเรกยิ้มให้หลานชายของเขา

“แกกับตำรวจไว้ไปเที่ยวหลัง พรุ้งนี้อาจพาเพื่อนๆ กับคุณปู่ของแกและเจ้านพกับเจ้านักไปดูอนาคต ของกรุงเทพฯ ในระยะ ๕๐ ปีข้างหน้า แล้วเที่ยวหลังเราจะไปกรุงเทพฯ ใน ๒๐๐ ปีข้างหน้า หรือเราจะย้อน ไปดูอดีตในวันที่สมเด็จพระนเรศวรทรงกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชาก็ได้“

ร.อ. ตำรวจกล่าวขึ้นบ้าง

“ผมอยากติดตามไปด้วยครับแต่สนใจที่มีราชการด่วน พรุ้งนี้เข้าผมกับอัยยน์สก็จะต้องไปขึ้นเครื่องบิน ที่ดอนเมืองแล้ว พ่อเอกกล้องถ่ายรูปไปด้วยนะครับ ภาพยนตร์ข่าวกรุงเทพฯ ใน ๕๐ ปีข้างหน้าจะทำให้ผู้ชม ตื่นเต้นประหลาดใจไปตามกัน“

“อไร พ่อตั้งใจไว้แล้วว่าพ่อจะเอกกล้องถ่ายรูปไป“ แล้วเขาก็หันมาทางสีนาง “พวกคุณอยากจะไป กับเราด้วยก็ได้ครับ แต่ว่า.....เราต้องเสี่ยงในการเดินทางกลับมาสู่ปัจจุบันคือกลับบ้านเรา ถ้าเรากลับไม่ได้ ก็คงจะยุ่งเหมือนกัน“

นั้นทาลันศิระและยิ้มให้

“มายละคะ การเผชิญภัยแบบนี้พวกเราไม่ชอบและไม่อยากให้คุณหม่อและใครๆ ไปกันเพราะอด เป็นห่วงไม่ได้“

นายพลดีเรกหัวเราะเบา ๆ

“ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ บางทีผมก็ยอมเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตในการค้นคว้าทดลองเหมือนกัน ค้นไม่ได้ ก็ต้องคว่ำไว้ หรือคว่ำไว้ได้แต่ค้นไม่พบก็ยังมี อ้า-คุณอาหญิงไปกับเราไหมละครับ“

คุณหญิงวาดสะตุงโหยง

“อ๊วย-อ๊วยมาชวนฉันเลย อากลับไม่ได้ กรุงเทพฯ อีก ๕๐ ปีข้างหน้าคงไม่มีหมอกพลูชาย อากลับมาไม่ได้ก็คงตายเพราะอดกินหมอก“

นิกรพูดเบาๆ

“ไม่รู้จะกินทำไม กินเสียปากเป็นถ้ำ“

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขี้ยวกับหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“แล้วมันหนักบาลแกเระะ ไร้อัยจิกกะรือค ผีเจาะปากให้พูดก็เที่ยวคอนขอดนินทาว่าร้าย ใครต่อใครเขา แม่แกปู่ย่าตายายของแกก็ล้วนแต่กินหมอกทั้งนั้น แกจะมาว่าอะไรฉัน ฉันกินหมอกอีกสองปี ฉันก็แห้งทิงแล้ว ยังมีหน้ามายิ้มอีก ฉิบหายบรรลัษจักรห้าร้อยละลาย ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นของแกนะจะบอกให้ ฉันเป็นอาแกไวย อานะเป็นน้องของพ่ออย่าทะเล้งให้มากนัก นี่แหละเขาเรียกว่าพ่อแม่ไม่สั่งสอน อายุปานนี้แล้วยังทะเล้งทะเล้งทำตัวเหมือนกับหนูๆ รู้จักอายลูกบ้างซี อยู่ดีๆ มายั่วให้มีโมโหประเดี๋ยวแม่ตำสามวันสามคืน เลยพับผ“

“เฮ้อ“ นิกรแหกปากตะโกนลั่นห้อง “ผมพูดนิตเดียวคุณอาตำผมเสียเอากะบุงโกโยไม่ไหว บู้ไฉ... ..ตำได้ตำเอา“

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้ตามนิสัยของท่านที่โกรธง่ายหายเร็ว

“ถูกตำเท่านี้โมโหเระะ“ แล้วท่านก็กล่าวกับสีนาง “ไปเถอะไวยพวกเรา ขึ้นไปเล่นไปบริหารนิ้วมือกัน ดึกว่า พวกลูกพี่ของเธอเขาจะไปสู่อุอนาคตหรือไปนรกสวรรค์อะไรก็ช่างเขาเถอะ“

แล้วคุณหญิงวาดก็พาสีนางออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พลกล่าวชมศาสตราจารย์ดีเรกเพื่อน ของเขาอย่างจริงใจ

“กันยอมรับนับถือว่าแกเป็นยอดนักวิทยาศาสตร์ของโลกนี้ ตำรงลูกชายของแกก็ไม่เลว กันตื่นเต้นมาก ที่พวกเราจะได้ไปเที่ยวกรุงเทพฯ ใน ๕๐ ปีข้างหน้าซึ่งเราจะได้มาดูบ้าน “พัชราภรณ์“ ของเราด้วยว่ามันจะอยู่ หรือเปล่า ถ้ายังอยู่จะมีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้าง“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวขึ้นทันที

“บ้านน่าจะอยู่แต่ก็มีการบูรณะซ่อมแซมหรือต่อเติมให้ดีขึ้น พวกเราคงจะเพิ่งทิ้งไปหมดแล้ว เพราะเวลา ๕๐ ปีข้างหน้าเราอยู่ไม่ถึง เว้นแต่เจ้านัส เจ้านพ สมนึก และดำรงอาจจะยังมีชีวิตอยู่แต่ก็แก่เต็มทนนัยน์ตาเป็นน้ำขุ่นและหนังกลับแล้ว”

ศาสตราจารย์พุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“อีก ๕๐ ปีผมก็มีอายุ ๗๖ ปีแล้วครับคุณตา”

เสี่ยตั้มให้ลูกชายของนายพลดิเรก

“แกกับอ้ายนัสอ้ายนพคงจะเพิ่งทิ้งหมดเหลือกันคนเดียว อย่างไรก็ตามก็คงอายุยืนกว่าแกสามคนเพราะกันกินโลสมทุกวัน ๗๖ ปีกันยังหนุ่มไว้อ”

พนัสพูดโพล่งขึ้น

“หนุ่มขนาดตะบันน้ำกินไข่ใหม่ล่ะ ไหนก็ต้องเอาอกโอดินเลื่อยไปเหมือนอย่างงู เพราะแข่งขามดกำลังเดินไม่ไหว”

พล.ต. พลยกมือตบหลังศาสตราจารย์ดิเรกค่อนข้างแรงแล้วพุดยิ้มๆ

“ตั้งเวลาอนาคตเพียง ๔๐ ปีเถอะวะ บางทีลูกๆ ของเราคงยังไม่ตาย ๔๐ ปีข้างหน้าอ้ายพวกนี้อายุ ๖๖ ปีเท่านั้น แต่พวกเรากับคุณอาคุณแม่ และเมียๆ ของเราคงตายหมดแล้ว”

ศาสตราจารย์ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“อโห ๔๐ ปีก็ได้ เวลา ๔๐ ปีกับ ๕๐ ปีมันก็ไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก คนรุ่นนี้เนี่ยจะตายไปหมดตามกาลเวลาหรืออายุขัย อายุของคนเราคิดเฉลี่ยแล้วก็ตกในราว ๕๕ ปีเท่านั้น หนุ่มสาวที่มีอายุ ๒๐ ปีลงมา ก็กลายเป็นคนแก่ในเวลา ๔๐ ปีข้างหน้า เป็นอันว่าเราจะไปสู่อนาคตในเวลา ๔๐ ปีข้างหน้า”

เจ้าแห้วยืนเบรียวปากอยู่นานแล้ว พอสบตากับนายพลดิเรกเขาก็ยกมือไหว้และกล่าวถามอย่างนอบน้อม

“รับประทานคุณหมอมจะเอาผมติดสอยห้อยตามไปด้วยไหมครับ รับประทานคุณหมอยังไม่ได้พุดถึงผมเลย”

ศาสตราจารย์ดิเรกพยักหน้ารับทราบ

“อโห พวกเราจะไปไหนโดยไม่มีแกอย่างไรรัน เพราะแกมีความสำคัญสำหรับพวกเรา เมื่อเราไปเที่ยวอดีตสมัยพระพุทธรเจ้าหลวงแกก็ไปกับเรา คราวนี้เราไปสู่อนาคตเราก็ต้องเอาแกไปด้วยอย่างไม่มีปัญหา”

เจ้าแห้วปลอบปล้ำใจเหลือที่จะกล่าว

“ขอบคุณครับคุณหมอ รับประทานอีก ๔๐ ปีผมคงเพิ่งทิ้งแล้วนะครับ”

นายพลดิเรกหัวเราะ

“แน่นอน แกจะอยู่ได้อย่างไรวะ คนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเราก็ก่อนทิ้งหมดเหลือแต่เด็กเล็กๆ ในปัจจุบันนี้ กรุงเทพฯ คงเจริญรุดหน้าไปมาก บ้านเมืองของเราคือนครหลวงของเรานี้คงจะเหมือนกับมหานครนิวยอร์กในเวลานี้ก็ไม่ได้”

ลูกชายของนิกรร้องขึ้นดังๆ

“ตื่นตื่นไว้อ ยังไม่ทันได้ไปเลยตื่นตื่นจนบอกไม่ถูก” แล้วเขาก็กล่าวกับพนัส “แกกับอ้ายรงค์ร้ายไม่ได้ไปกับเรา ฮะ ฮะ”

พนัสว่า “แต่เที่ยวหลังกันกับอ้ายรงค์ได้ไปแน่ๆ เทียนนี่แกไปก่อนเถอะ บางทีแกอาจจะเห็นกรุงเทพฯ กลายเป็นป่าดงพงไพรเป็นที่อยู่ของเสือช้าง และสัตว์ป่าทั้งหลายก็ได้ เพราะในระยะ ๔๐ ปีข้างหน้าสงครามโลกครั้งที่สามอาจจะเกิดขึ้น คู่สงครามคงจะทำลายล้างกันด้วยอาวุธนิวเคลียร์ กรุงเทพฯ เจอปรมาณูเข้าสักสองสามลูกจะมีอะไรเกิดขึ้น”

นพตั้มเล็กน้อย

“ก็เตียนโล่งไปเท่านั้นเอง” พุดจบเขาก็หันมายกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกๆ “ผมไม่ได้เจตนาจะครับคุณตา ผมพุดตามความจริงซึ่งคุณตาก็ทราบดีแล้วว่าเมืองอิริชมาของญี่ปุ่นถูกระเบิดปรมาณูลูกเดียวเท่านั้นไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“มีเหลือหอมแหมมเพียงนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

ท่านเจ้าคุณทำตาเขียวกับนิกร

“อย่าน่าอายกร พอกำลังสบายใจแกอย่าทำให้พอย่ะหน้อยเลยวะ เมื่อไรแกจะเลิกกระเซ้าฉันเสียที”

“แะะ แะะ อีก ๕๐ ปีเลิกแน่ๆ ครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชมวดคิ้วย่น

“อีก ๕๐ ปีแกก็ตายโหงโง้งโค้งอยู่ในหลุมแล้ว”

ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวกับ ร.อ. พันัสว่า

“แกพูดน่าคิดไว้มันส์ ในระยะ ๔๐ ปีนี้สงครามโลกอาจจะเกิดขึ้นและผู้คนคงจะตายเกือบหมดโลก บางทีสงครามอาจจะเกิดขึ้นในวันสองวันก็ได้ ซึ่งศึกตะวันออกกลางระหว่างยิวกับกลุ่มประเทศอาหรับจะเป็น ขนวนให้เกิดสงครามโลก”

พลกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“อาจจะเป็นไปได้ นายทหารผู้ใหญ่หลายคนก็มีความเห็นเช่นนี้ อิสราเอลกับกลุ่มประเทศอาหรับ เปิดฉากรบกันได้เพียงสองวันยิวก็เป็นต่อราวสองหนึ่ง พวกแขกถอยร่นล่าถอยแทบจะคุมกันไม่ติด เพราะยิว ส่งเครื่องบินไปโจมตีสนามบินของฝ่ายอาหรับได้ก่อนแบบจู่โจม เครื่องบินแขกที่จอดอยู่ในสนามบินและในโรงเก็บ ถูกลบมบ์ ถูกลบปีกอากาศและจรวดของยิวพังพินาศไปเกือบหมดสิ้น การรบภาคพื้นดินยิวก็เหนือกว่า ถ้าประเทศมหาอำนาจระโงจนาเข้าช่วยอาหรับ และอเมริกากับอังกฤษช่วยอิสราเอล สงครามโลกมันก็หนีไม่พ้น และประเทศไทยเราก็ต้องร่วมรบกับฝ่ายโลกเสรี”

เจ้าแห้วประนมมือไหว้และพูดพึมพำเบาๆ

“เจ้าประคูนอย่าพึ่งรบกันเลย ลูกเอาสร้อยคอหนักห้าบาทไปจำหน่ายไว้เพียงพันบาทเท่านั้น ถ้ารบกัน โรงจำหน่ายถูกระเบิดลูกก็คงสูญ”

พลมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน เจ้าแห้วถอยหลังกรูดให้พันรัศมีเท้า

“ทำไมถึงแก่เจ้านำนักวะฮ้ายแห้ว เงินเดือนออกเมื่อไม่กี่วันมานี้เองเจ้านำสร้อยคออีกแล้ว”

เจ้าแห้วผินหัวเราะ

“รับประทานเมื่อวันอาทิตย์นี้ฮ้ายแก้วมันชวนผมไปสนามนางเลิ้งครับ รับประทานผมเห็นว่ามันเป็น จี๊อคก็ซันเขียนของคอกคุณพล ผมก็เลยถอดสร้อยคอเหวี่ยงเข้าไปในโรงจำหน่ายนางเลิ้งเอาเงินไปเล่นม้าครับ คิดว่าอย่างไรก็คงจะได้เงินใช้สักหมื่นบาท แต่แล้วรับประทานผมก็เกลี้ยงกระเป๋ ผนตกลสนามและทำให้ม้าพลูด แพบทุกเที่ยวครับ ฮ้ายแก้วเองก็รอดไปสองพัน”

พลยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

“ถ้าฉันจับได้ว่าแกเล่นม้าอีกครั้งเดียว.....”

“รับประทานจะมีอะไรเกิดขึ้นครับ” เจ้าแห้วถามเบาๆ

“โดนกระต๊อบ” พล.ต. พลพูดเสียงหนักแน่น “เข้าใจคำว่ากระต๊อบไหม”

“รับประทานใสเลยครับ ผมไม่เล่นอีกแล้วครับ ไปเล่นเมื่อวันอาทิตย์ ผมก็เห็นชัดๆ ว่าผมช่วย แทงวิน ร้อยบาทรับประทานม้าที่ผมเล่น ริงคู่กันมากับม้าตัวอื่นเข้าป้ายชนะพร้อมกันต้องถ่ายรูป รับประทานฮ้ายม้าที่ริง คู่กันมา มันแลบลิ้นออกมาสักคอกหนึ่งเห็นจะได้ครับเลยเข้าที่หนึ่ง ม้าของผมติดเพลสเข้าที่สอง รับประทานผม เลยหจกรับประทาน”

“พอแล้ว ๆ” พลพูดตัดบท “พูดเรื่องม้าละก็น้ำลายแตกฟองเลย ระวังให้ตึนะมึง ถ้าไปซื้อหญ้า เลี้ยงม้าอีกละก็จ๊อบตัวแน่ๆ นี่ถ้าคุณแม่รู้เข้าละก็แกจะถูกลงโทษสามวันสามคืนเป็นอย่างน้อย”

ศาสตราจารย์ดิเรกพาคณะพรรคของเขาไปหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าหนูมูรูปหล่อทั้งสี่คนออกไปจาก ห้องทดลองวิทยาศาสตร์เพื่อปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับการเดินทางไปสู่อินเดียในวันพรุ่งนี้ซึ่งตรงกับวันเสาร์

ก่อนค่านั่นเอง สีสหายกับท่านเจ้าคุณต่างก็ทำพินัยกรรมไว้เรียบร้อย พล นิกร กิมหงวน และนายพลดิเรกได้มอบพินัยกรรมให้ภรรยาของตน ส่วนเจ้าคุณปัจจนิกฯ มอบพินัยกรรมให้ประภาลูกสาวคนโต ของท่านซึ่งในพินัยกรรมระบุว่า ทรัพย์สินสมบัติของท่านทั้งหมดจะเป็นของประภาและประไพคนละครึ่ง และเงินสด สี่ล้านบาทจะเป็นของคุณหญิงวาด อีกสองล้านบาทเป็นของพันัสและศาสตราจารย์ดำรง

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ทำพินัยกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ไม่ทำให้สีนาง และคุณหญิงวาดวิตกเป็นทุกข์อะไร เพราะเชื่อในความสามารถของศาสตราจารย์ดิเรกนั่นเอง เมื่อไปได้ก็จะ กลับมาได้เหมือนอย่างที่เคยไปเที่ยวอดีตมาแล้ว

เสียดีพูดเสริมขึ้น

“ถ้า ๙ โมงพรุ่งนี้เราไม่กลับ ก็หมายความว่าพวกเราเพิ่งหรือกลับไม่ได้นะครับ แล้วผมจะหาชื่อของแปลกๆ มาฝาก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โบกมือและยิ้มให้ทุกๆ คน เจ้าแห้วทำตาแดงๆ เหมือนกับจะร้องไห้ เขาประนมมือไหว้คุณหญิงวาดและสีนางโดยทั่วหน้ากัน

“รับประทานลาก่อนครับ ฮือ-ฮือ ถ้าผมไม่ตายรับประทานผมคงได้กลับมารับใช้อีกนะครับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

“ใช่-อ้ายครกแตก ทำใจเสาะไปได้ อย่างไม่พอดิเรกก็คงจะพาทุกคนกลับบ้านตามเวลาที่กำหนดไว้”

ศาสตราจารย์ดิเรกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาอีกครั้งหนึ่งแล้วกล่าวกับพลและนิกร

“แกสองคนเข้าไปในห้องสลายตัวได้แล้ว อ้า-มีอะไรสงสัยก็ว่ามา”

นิกรอ้าปากทูลเสียงดังลั่นห้องรับแขกแล้วลั่นศีรษะเป็นความหมายบอกให้รู้ว่าเขาไม่สงสัยอะไร

พล.ต. พลตามศาสตราจารย์ดิเรกว่า

“แกยังไม่ได้ออกเราเลยที่เราจะไปรวมตัวกัน ณ ที่ใด...”

“อ้อไร่ ความจริงก็ไม่จำเป็นนักหรอกที่แกจะต้องรู้ว่าเราจะไปรวมเป็นพวกเรา ณ ที่ใด กันจะบอกให้ก็ได้เราจะไปรวมตัวกันที่จุดจุดหนึ่งในเขตบ้าน “พัชรภรณ์” นี้และหมายความว่าอีก ๔๐ ปีข้างหน้านับแต่วันนี้เป็นต้นไป”

สองสหายหัวกระเป่าเสื้อผ้าเดินมาที่ประตูห้องสลายตัว บานประตูอัตโนมัติค่อยๆ เลื่อนออกจากกัน พล นิกรพากันเดินเข้าไปในห้องวัตถุโปร่งแสงห้องนั้นแล้ว บานประตูก็เลื่อนปิดเอง

นายพลดิเรกถอยไปยืนหน้าโต๊ะเครื่องกลไกอิเล็กทรอนิกส์อันมีค่าอย่างยิ่งในการบังคับร่างกายของมนุษย์และสัตว์ให้กลายเป็นปรมาณู เมื่อเขาคดปุ่มสวิทช์สามสี่ปุ่มเสียงไดนาโมที่ตรงแถวเขาก็ดังขึ้น พลยืนนิ่งเฉย ส่วนนิกรชักกระตุนยี่นตาตั้งปากเบี้ยวปากบูด ทำให้ศาสตราจารย์ดิเรกตกใจกล่าวถามนิกรทางเครื่องขยายเสียงทันที

“เฮ้-แกเป็นอะไรไปอ้ายกร”

ภายในห้องสลายตัวมีเครื่องขยายเสียงใช้พูดติดต่อกับภายนอกได้ นิกรตอบนายพลดิเรกด้วยเสียงหัวเราะ

“เปล่าไวย่ กันทำปากเบี้ยวปากบูดเล่นสนุกๆ นะ ไม่ได้เป็นอะไรหรอก”

คุณหญิงวาดถอนหายใจเฮือกใหญ่กล่าวกับสีนางว่า

“นึกว่าเครื่องไฟฟ้าทำให้อ้ายกรเป็นสันนิบาตลูกหมาไปแล้วชักใจไม่ตี ที่แท้แกล้งทำน่าตบเหลือเกินพับผ่า”

ร่างของพลกับนิกรค่อยๆ เลื่อนหายไปกลายเป็นโครงกระดูก มองเห็นประกายไฟแลบออกจากโครงกระดูกวาววับ ต่อจากนั้นโครงกระดูกก็หายไปกลายเป็นผงธุลีหรือปรมาณูไม่อาจจะมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ศาสตราจารย์ดิเรกคดปุ่มกลไกตลอดเวลา

เขาส่งพลนิกรไปสู่อากาศแล้ว ต่อจากนั้นเขาก็บอกให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ และเสียดีหวนเข้าไปในห้องสลายตัว แล้วส่งท่านเจ้าคุณปัจจนิกกับเสียดีไปเป็นคูที่ ๒ ส่วนคูที่ ๓ คือนพกับเสียดี และคู่สุดท้ายก็คือเขากับเจ้าแห้ว

สีนางกับคุณหญิงวาดยืนมองดูด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจจนกระทั่ง ร่างของศาสตราจารย์ดิเรกกับเจ้าแห้วเลื่อนหายไป ต่อจากนั้นเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ก็หยุดทำงานด้วยกลไกอัตโนมัติ พรุ่งนี้ ๙.๐๐ น. มันจึงจะทำงานอีกเพื่อให้ผู้ที่เดินทางไปสู่อากาศกลับมาจากห้องสลายตัวนี้

เครื่องมือวิเศษของนายพลดิเรกทำให้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ นพกับสมนึกและเจ้าแห้วเดินทางไปเร็วกว่าแสงหลายเท่า คือไปถึงก่อนที่โลกจะหมุนไปถึง ๔๐ ปี ด้วยวิชาวิทยาศาสตร์อันสูงสุดและยังไม่ปรากฏว่านักวิทยาศาสตร์ท่านใดทำได้เช่นนี้เว้นแต่ในภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นหลอกคนดูให้หลงเชื่อ

แต่ศาสตราจารย์ดิเรกกับคณะของเขาได้เดินทางมาถึงอนาคตจริงๆ ทุกคนพบตัวเองยืนอยู่กลางสนามหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” คือหน้าตึกใหญ่หลังนี้ ทุกคนยืนนิ่งเฉยคล้ายกับมีมึนงงหรือตกอยู่ในความฝันต่างกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณบ้าน ตึกใหญ่ของบ้าน “พัชรภรณ์” ถูกต่อเติมขึ้นเป็นตึกสามชั้นมีตาดฟ้า

และเปลี่ยนแปลงหน้ามุขชั้นที่สองให้กว้างขวางสวยงามขึ้น ชั้นล่างกลายเป็นห้องกระจกสีฟ้าแทนที่จะก่ออิฐ
โอบกปูน บันไดหน้าตึกทำใหม่เป็นบันไดหินอ่อนยาวตลอดหน้าตึก เรือนต้นไม้หน้าตึกหายไปแล้ว ตัวตึกทาสีฟ้า
อ่อนเย็นตา

อาณาเขตรอบบ้าน “พัชรภรณ์” เปลี่ยนแปลงไปจนจำไม่ได้ เรือนต้นไม้ด้านซ้ายของตึกใหญ่
กลายเป็นอาคารชั้นเดียว โรงเก็บรถยนต์สร้างคล้ายกับหอคอยสูงลิบเก็บรถยนต์เป็นชั้นๆ ชั้นละหนึ่งคัน
เลื่อนขึ้นลงได้คล้ายกับลิฟท์ รั้วบ้านสร้างใหม่เป็นวัสดุโปร่งแสงสูงตระหง่าน ประตูรั้วหน้าบ้านก็สร้างใหม่
เช่นเดียวกัน แม้กระทั่งถนนคอนกรีตในบ้านก็ถูกสร้างใหม่ขยายกว้างขวางกว่าแต่ก่อน รถคันหนึ่งที่จอดอยู่ใน
โรงรถแบบใหม่เป็นรถเก๋งรูปคล้ายกับหยกน้ำตาพ่นสีน้ำเงินแบบแปลกมาก มีใบพัดอยู่บนหลังคาแสดงว่า
รถคันนี้เป็นชิ้นสู่อากาศได้แบบเดียวกับเฮลิคอปเตอร์

ที่ถนนสุขุมวิทหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” มีรถยนต์แล่นผ่านไปมาอย่างน่าเวียนหัว รถทุกคันใช้ความเร็ว
สูงมาก ลักษณะของรถไม่เหมือนกับปัจจุบันนี้ รถประจำทางเป็นรถสองชั้นคันใหญ่และยาวมาก รถแท็กซี่หรือ
รถส่วนตัวรูปเพียวลม และเสียงเครื่องยนต์ของมันบอกให้รู้ว่าเป็นเครื่องยนต์เจ็ทหรือไอพ่น

ในท้องฟ้ามีรถยนต์เหาะหลายคันบินผ่านบ้าน “พัชรภรณ์” ในระยะต่ำ รถยนต์เหล่านี้มีใบพัด
อยู่บนหลังคา เครื่องบินสปอร์หรือเครื่องบินพลเรือนแบบปีกชั้นเดียว บินว่อนมองเห็นเกลื่อนกลาดไปทั่ว
ราวกับนก และแล้วทุกคนก็แลเห็นรถไฟขนาดใหญ่วิ่งอยู่บนถนนสุขุมวิทคล้ายกับรถรางมี ๒ คันพุ่งวิ่งไป
ตามราง สูงจากถนนประมาณ ๑๐ เมตรใช้ความเร็วไม่ต่ำกว่า ๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

มองออกไปนอกบ้าน “พัชรภรณ์” เป็นอาคารสูงใหญ่อย่างน้อยที่สุดก็ ๒๐ ชั้นจนถึง ๔๐ ชั้น
ส่วนยอดของมันเสียดเข้าไปในกลุ่มเมฆอันหนาทึบ ตามยอดอาคารมีธงไตรรงค์โบกสะบัดพริ้ว ผู้คนริมถนน
สุขุมวิทเดินสับสนไปมา ผู้ชายแต่งชุดสากลและผู้หญิงสวมเสื้อกระโปรงวันพีชมองดูชาวกรุงเทพฯ ไม่คิดอะไรกับ
ชาวยุโรปอเมริกา

นิกรกล่าวถามลูกชายของเขาด้วยเสียงลั่นเครือเล็กน้อย.....

“แกบอกพ่อซิพ นี่มันกรุงเทพฯ หรือมหานครปารีส เรือบินและรถยนต์เหาะบินว่อนเหมือนแมลงปอ”
นพว่า “กรุงเทพฯ ครับพ้อ กรุงเทพฯ พุทธศักราช ๒๕๕๐”

นายพลดิเรกกล่าวขึ้นทันที

“ออไร้อออไร้ออย่างสงสัยอะไรเลยอ้ายกร เราได้เดินทางมาพบนครหลวงของเราใน พ.ศ. ๒๕๕๐
ซึ่งสิ่งเหล่านี้ยังไม่เกิดขึ้นแต่เราสามารถพบเห็นมันก่อน และมันจะเกิดขึ้นจริงๆ ตามที่เราเห็นมันในขณะนี้
ตื่นตื่นใหม่อ้ายหงวน...”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอื้อง

“กัณอยากเป็นบ้าไวย ทำไมเราถึงมาเห็นสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นได้”

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ก็เพราะเครื่องมือพิเศษของเราที่ช่วยให้เรามาเร็วกว่าแสงนะซี โลกหมุนรอบตัวเองวันละ ๒๔ ชั่วโมง
แต่เรามาได้เร็วกว่าแสงถึง ๑๐ เท่า เพียงแวบเดียวเท่านั้นเราก็ก่อนที่โลกจะหมุนถึง ๔๐ ปี เราจึงได้พบเห็น
กรุงเทพฯ ในอนาคต”

เสี่ยดีเอื้อมือเขี่ยแซนศาสตราจารย์ดิเรก

“อย่าอธิบายเลยครับคุณหมอ ผมจะเป็นบ้าอยู่แล้ว กรุงเทพฯ กลายเป็นมหานครนิวยอร์กไปแล้ว
มองออกไปทางหน้าบ้านเต็มไปด้วยตึกสูงๆ เหมือนนิวยอร์ก อาหมอช่วยบอกผมหน่อยเถอะครับว่าบ้านนี้คือบ้าน
“พัชรภรณ์” ของเราใช่ไหม”

ศาสตราจารย์ดิเรกมองไปที่ตึกใหญ่ แล้วพูดเสียงหนักแน่น....

“ใช่แน่อ้ายหลายชาย ถึงแม้จะเปลี่ยนแปลงเป็นอาคารสามชั้นแต่เค้าเดิมก็ยังพอมืออยู่สังเกตได้”

นพพูดเสริมขึ้น

“แต่ภายในบริเวณบ้าน และรั้วบ้านมันเปลี่ยนไปหมดนี่ครับลุ่มหมอ”

“ออไร้อออไร้ออทุกสิ่งก็ต้องเก่าแก่ชำรุดทรุดโทรมไปจึงต้องสร้างใหม่ และเปลี่ยนแปลงให้เหมาะกับกาลสมัย
บ้านนี้คือบ้าน “พัชรภรณ์” แน่แน่นอน เพราะลุงได้กำหนดให้พวกเรามารวมตัวกันในเขตบ้าน “พัชรภรณ์”

พลกล่าวกับนิกรเบาๆ ว่า

“บ้านเราเจียบเจียบมาก เรากับคุณอาตลอดจนเมียๆ ของเราและคุณแม่คงตายหมดแล้ว เจ้าของบ้านนี้คงจะเป็นพวกหลานของเราก็ได้ เพราะเจ้านัส เจ้านพ เจ้านิกและตำรวจก็คงจะตายไปเหมือนกัน”

นิกรทำหน้าที่เหยเกและพูดขึ้นดังๆ

“ชนลุกโวย กันบอกไม่ถูกว่าขณะนี้กันมีความรู้สึกอย่างไรว่าจะตกอยู่ในความฝันก็ไม่ใช้”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ แลเห็นคนสวนคนหนึ่งเดินออกมาข้างตึกท่านก็ร้องเรียก

“เฮ้ย มานี่แนะ”

ชายหนุ่มในวัยเบญจเพศมองดูกลุ่มนักทัศนารอนาคต่ออย่างตื่นๆ แล้วก็รีบเดินเข้ามาโดยเข้าใจว่าทุกคนคงมาหาเจ้านายของเขา คนสวนคนนี้แต่งกายสะอาดเรียบร้อยสวมเสื้อกางเกงติดกันและหมวกเก็บสี่เหลี่ยมกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ นพ สมนึก และเจ้าแห้วต่างมองดูหน้าคนสวนหนุ่มเป็นตาเดียว หน้าตาของเขาเหมือนกับเจ้าแห้วราวกับถอดแบบออกมาจากพิมพ์เดียวกัน

“ท่านมาหาใครครับ” คนสวนกล่าวถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว

เจ้าแห้วชักหมั่นไส้ก็พูดโพล่งขึ้น

“ลำบากนักก็พูดไทยเถอะวะ”

ชายหนุ่มซึ่งมีใบหน้าละม้ายเหมือนเจ้าแห้วหันมามองดูเจ้าแห้วแล้วยิ้มให้

“ประทานโทษ คุณพูดภาษาอะไรครับ” เขาถามเจ้าแห้วเป็นภาษาอังกฤษ

เจ้าแห้วชักยั่วขึ้นมาทันที เมื่อชายหนุ่มผู้นี้ดูหมิ่นภาษาของตัวเอง

“แกเป็นคนไทยใช่ไหม”

คนสวนขมวดคิ้วยื่น ย้อนถามเจ้าแห้วเป็นภาษาอังกฤษ

“ท่านพูดอังกฤษได้ไหมครับ”

พล.ต. พลกันเจ้าแห้วออกห่างแล้วเจรจากับคนสวนของบ้าน “พัชราภรณ์” โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

“แกพูดภาษาไทยไม่ได้หรือนี่”

“ภาษาไทยหรือครับ ไทยแลนด์เลิกใช้ภาษาไทยตั้งแต่ผมเป็นเด็กสอนเดิน ผมเป็นคนไทยก็จริงแต่ผมไม่รู้ภาษาไทยแม้แต่คำเดียว พวกท่านเป็นชาวฟิลิปปินโนใช่ไหม”

“เปล่า เราเป็นคนไทย”

“คนไทย...ท่านเอาภาษาอะไรมาพูดผมฟังไม่ออก”

“ก็ภาษาของปู่ย่าตายายของพ่อแม่มีงะซี นี่หมายความว่าคนไทยทั้งประเทศเขาพูดภาษาอังกฤษแทนภาษาของเราแล้วใช่ไหม”

“ครับ เขาเลิกพูดเลิกใช้ภาษาไทยทั้งภาษาพูดและอักษรวิธีเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นปีที่พ่อผมตายครับ ผมถึงจำได้”

“ใครเป็นพ่อแก” พลถามยิ้มๆ

“ร้อยเอกแห้ว โหระพากล อดีตหัวหน้าคนใช้ของคฤหาสน์นี้ครับ”

เจ้าแห้วฟังภาษาอังกฤษไม่ออก แต่ก็พอจะเดาได้ว่าชายหนุ่มผู้นี้บอกพลว่าเป็นลูกชายของเขา เขาจับคำได้แต่เพียงว่ากับตันแห้ว โหระพากล เจ้าแห้วกล่าวถามพลทันที

“รับประทาน เจ้าหมอนี่เขาบอกคุณว่า เขาเป็นลูกชายของผมใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว แต่แกอย่าแสดงตนว่าเป็นพ่อเขาเลยเพราะไม่มีประโยชน์อะไร เขาบอกฉันว่ารัฐบาลของเราได้ประกาศยกเลิกภาษาไทยเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่พ่อเขาคือตัวแกตายในปีนั้น”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าผมจะมีอายุต่อไปได้อีกเพียง ๑๘ ปีเท่านั้นนะซีครับ”

“แล้วแกจะเอาสักแคไหนล่ะ คนเราเมื่อแก่เฒ่ามันก็เเท้งทิ้งไปตามธรรมดาของมนุษย์ทั้งหลายที่มีการเกิดแก่เจ็บตาย”

เสียงหวนกกล่าวถามคนสวนเป็นภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน

“คนไทยทั้งประเทศไม่มีใครพูดภาษาไทยได้บ้างเลยหรือ”

คนสวนนิ่งอึ้งไปสักครู่

“ก็พอมีครับแต่มักจะเป็นคนแก่ในวัย ๖๐ เศษขึ้นไป เจ้านายของผมท่านก็พูดได้ครับ ท่านเคยพูดให้ผม ฟังบ่อยๆ แต่ผมรู้สึกว่าคุณภาษาไทยไม่น่าฟังเลย ผู้ภาษาอังกฤษไม่ได้พูดก็เพราะเขียนก็สวยก็ดีครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูคนสวนอย่างเกลียดชังแล้วถามว่า

“เจ้านายของแกเป็นใคร”

“พลโทพนัส พัชรภรณ์ครับ”

“โอ๊ย” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องลั่นและหันมาทางคณะพรรคสี่สหาย “เจ้านายยังมีชีวิตอยู่นอกนั้นคงตาย หมดแล้ว”

เสียดี้สะดุ้งโหยง

“ยังครับยังไม่ตาย ผมกับอายุนพยังยืนอยู่นี่”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันไปมองดูลูกชายของเสียดี้หงวน

“แต่เรามาก่อนเวลาถึง ๔๐ ปี เมื่อถึง พ.ศ. ๒๕๕๐ แกและพวกเราทุกคนที่ยืนอยู่นี้ก็คงเพ่งทิ้งแล้ว”

สมนึกหน้าจ้อย

“นั่นนะซีครับ ผมอยากเห็นอายุนสเหลือเกินและอยากจะทำเรื่องราวของพวกเราด้วย” แล้วเขาก็หันมา ถามคนสวนเป็นภาษาอังกฤษ “ท่านนายพลเจ้านายของแกอยู่หรือเปล่า”

“ไม่อยู่หรอกครับ ท่านพาคณะหญิงและลูกชายของท่านไปอเมริกาเมื่อเช้านี้ ท่านสั่งไว้ว่าสองทุ่มคืนวันนี้ ท่านจะกลับมาถึงบ้านครับ”

เสียดี้ก๊อกล้ำน้ำลายเอือก

“ไปเมื่อเช้าและกลับสองทุ่ม”

นายพลดิเรกพูดกับสมนึกด้วยเสียงหัวเราะ

“อย่าสงสัยอะไรเลยเจ้านิก นี่มัน พ.ศ. ๒๕๕๐ ้วยไม่ใช่ พ.ศ. ๒๕๐๐ โลกเจริญก้าวหน้าไปมาก การเดินทางไปอเมริกาโดยพาหนะจรวดที่มีความเร็วชั่วโม่งละหมื่นไมล์จะช่วยย่นระยะทางให้เหมือนกับว่า อยู่ท่าเตียนนั่งรถยนต์ไปถนนตก อย่าไปซักถามคนสวนให้อายมัน เมืองไทยเราเจริญก้าวหน้าอย่างรีบรุด ขณะนี้เราคงเป็นมหาประเทศแล้ว”

พลกล่าวกับทุกคนว่า

“ไปกันเถอะพวกเรา สองทุ่มค่อยมาที่นี่อีกเพื่อเราจะได้พบกับเจ้านิสหรือพลโทพนัสนายทหารนอก ราชการ เพราะเจ้านิสคงมีอายุ ๖๖ ปีแล้ว กันคงจะได้เห็นลูกสะใภ้และหลานปู่ของกัน”

นิกรยกมือตบปากคนสวนแล้วกล่าวว่า

“ถ้าอายุนสกลับมาแกช่วยบอกมันด้วยนะว่าพวกเรามาเยี่ยม”

“พูดอังกฤษซีครับ พูดไทยผมฟังไม่ออก”

นิกรชักฉิว

“เดี๋ยวก็ตีบโครมเข้าให้เท่านั้น ภาษาพ่อแม่ปู่ตายายของแกแกฟังไม่ออกมีอย่างไหนวะ บอกอายุนส ด้วยว่าสองทุ่มพวกเราจะมาเยี่ยม”

คราวนี้คนสวนพูดภาษาไทยทันที

“ทำไมเรียกเจ้านายผมว่าอายุนสครับ ท่านเป็นนายพลและเป็นนักธุรกิจคนสำคัญของไทยแลนด์”

“ใช่ แต่ยังไม่มันก็เป็นหลานฉัน นี่พ่ออายุนสพลตรีพล พัชรภรณ์ยืนอยู่นี่ ปู่อายุนสคือเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ยืนหัวเหน่งอยู่นี่”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว ยกเท้าขวาเหยียดลูกแปะตะกั้นนิกรดั่งปลัก

“นี่แน่ะ มาเร็วกว่าแสงยังทะเลิ่งอีก”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสองคนและเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าแห้วต่างพากันเดินออกไป จากบ้าน “พัชรภรณ์” คนสวนมองดูอย่างตื่นๆ

พอออกมาถนนใหญ่คือถนนสุขุมวิท คณะนักทัศนจรวดก็ตื่นตะลึงไม่ผิดอะไรกับบ้านนอก เข้ากรุง ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด สองฟากฝั่งถนนเป็นอาคารสูงตระหง่านเงื่อมเทียมเมฆ ป้ายโฆษณา ลินค้าและป้ายห้างร้านต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้นแสดงว่าประเทศไทยเราก้าวหน้าอย่างรีบรุด ประชาชน คนเดินถนนแต่งกายแบบชาวยุโรปและอเมริกัน รถยนต์ที่แล่นไปมาด้วยความเร็วสูงทำให้ทุกคนจ้องมองดู

ด้วยความสนใจ ทางมัลลาไม่มีแล้วมีแต่คู่มือลงจอดข้ามถนน เบื้องบนศีรษะคือรถไฟฟ้าแล่นสวนกันคนละฝั่งถนน และแล่นตามกันไปไม่ขาดระยะ ที่สวนมาก็มีตลอดเวลา มีสถานีจอดรถรับส่งคนโดยสารทุกหนึ่งกิโลเมตร บนอากาศเต็มไปด้วยรถยนต์เหาะและเครื่องบินพลเรือน เฮลิคอปเตอร์ของตำรวจจราจรบินฉวัดเฉวียนไปมา พุทธิวิทูตติดต่อกับจราจรบนพื้นดิน ถนนตอนใดรถติดขัดตำรวจจราจรก็จะส่งกำลังไปช่วยระบายนความคับคั่ง ของยานพาหนะ ตำรวจจราจรที่ขี่รถจักรยานยนต์ผ่านไปมานั้นแต่งกายแบบเดียวกับจราจรในอเมริกา อาคารบ้านเรือนก็เป็นแบบอเมริกา หนุ่มสาวที่เดินควงแขนกันไปตามถนนเคี้ยวหมากฝรั่งจิบๆ ก็วางท่าเหมือนชาวอเมริกัน ไม่มีปัญหาอะไรอีก ชั่วระยะเวลาเพียง ๔๐ ปีเท่านั้นประเทศไทยมีความเจริญรุ่งเรืองเท่าเทียมกับสหรัฐอเมริกาแล้ว

ศาลิลแล็คส์ทรายใหม่เอี่ยมรูปเพียวลม หน้าหม้อเหมือนปากปลากะโห้วิ่งผ่านมาทางต้นถนนสุขุมวิท บนหลังคามียายภาษาอังกฤษ “แท็กซี่” ศาสตราจารย์ดิเรกยกมือขึ้นติดและผิวปากเว็ววี๊ดตามแบบอเมริกัน แท็กซี่คันนั้นแล่นเข้ามาเทียบบาทวิถีทันที

นายพลดิเรกกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“นั่งแท็กซี่ชมบ้านเมืองกันเถอะพวกเรา เรียกมาอีกคันซีอ้ายดี”

สมนึกโบกมือเรียกแท็กซี่คันหนึ่ง ซึ่งเป็นรถศาลิลแล็คส์เช่นเดียวกัน สีสหายพากันเดินไปที่รถแท็กซี่คันแรก คนขับในวัยหนุ่มกล่าวถามเป็นภาษาอังกฤษทันที

“ไปไหนครับท่าน”

เสี่ยหวนจุปาก

“แกพูดภาษาของชาติแกไม่ได้หรือ”

“อ้อ ภาษาไทยหรือครับ ผมไม่ได้พูดมานานแล้วลั่นมันแข็งครับ ภาษาไทยเราเข้ารกเข้าป่าไปตั้งยี่สิบปี ไม่เอาไหนหรอกครับ ล้าสมัย ชาวโลกเขาไม่สนใจ ภาษาอังกฤษหรืออเมริกาซีครับแน่ เดียวนี้ตาสีตาสายมี ยายมาเขาก็พูดฝรั่งกันทั้งนั้น”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“แต่กันขอร้องแก ขอให้พูดภาษาปู่ย่าตายายของเราดีกว่า อย่างน้อยวิญญูณของปู่ย่าตาทวดของเราก็จะได้ตั้งใจที่เราจะใช้ภาษาของท่านคือภาษาของชาติเรา อ้า-พวกเรามาจากบ้านนอกโวย เราเป็นชาวป่าชาวเขา อยู่ในป่าดงอยากจะทำรถเที่ยวชมกรุงเทพฯ แกจะคิดชั่วโง่งอะไร”

นักขับแท็กซี่ซึ่งเป็นหนุ่มใหญ่มองดูศาสตราจารย์ดิเรกอย่างงงๆ

“เที่ยวชมกรุงเทพฯ.....กรุงเทพฯ มันอยู่ที่ไหนล่ะครับ ผมเพิ่งเคยได้ยิน”

นิกรพูดโพล่งขึ้นและแกล้งทำเสียงเหินๆ เหมือนลุงเซยลุงของพล ผู้ลวงลับไปนานแล้ว

“อ้ายหมา เอ็งเป็นคนไทยไม่รู้จักเมืองหลวงของประเทศไทยเป็นไปได้อย่างไรวะ ชะ ชะ หรือเห็นว่าพวกข้าเป็นคนบ้านนอกขอกดข้อสะตือจุ่นเอ็งแกล้งล้อข้า ก็ที่เรายืนอยู่นี้ไม่ใช่กรุงเทพฯ หรืออ้ายหมา”

คนขับแท็กซี่หัวเราะเบาๆ

“นี่มันบางกอกนี่ครับพี่ชาย เมืองหลวงของไทยแลนด์คือบางกอก ไม่ใช่กรุงเทพฯ หรือพระนคร เขาเปลี่ยนชื่อมานานแล้วคุณไม่ทราบหรือครับ เมื่อก่อนคือกรุงเทพฯ แต่ฝรั่งมันไม่ยอมเรียกตามเรา มันเรียกว่าบางกอก รัฐบาลท่านก็เลยประกาศเปลี่ยนชื่อเมืองกรุงเทพฯ ว่าบางกอก เพื่อให้ชาวโลกรู้จัก”

พลพูดตัดบท

“เอาละ อย่าคุยกันให้เสียเวลาเลย พวกเราอยากจะทำรถชมเมืองหลวงของเรา แกจะคิดค่าเช่าชั่วโง่งอะไรอ้ายน้องชาย”

“อ้อ ก็คิดตามพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่ารถแท็กซี่ซีครับ เข้าเป็นชั่วโง่งคิดชั่วโง่งละหกสลึงครับ”

คณะพรรคสี่สหายสะดุ้งเฮือกไปตามกัน อาเสี่ยร้องขึ้นดังๆ

“พูดใหม่ซีน้องชาย ชั่วโง่งอะไรไหนะ”

“หกสลึงครับคุณน้า”

อาเสี่ยทำคายน

“ต้นเรียกฉันว่าน้า ฉันไม่เคยเป็นน้องชายของแม่แก่ล้งหน้อย แกนี่ลตลัมบขัญญะยังดีอยู่หรือ ค่าเช่ารถแท็กซี่ชั่วโง่งละหกสลึงมันจะเป็นไปได้อย่างไร”

“อ้าว หว่าผมไม่สบายแล้ว คุณไม่ทราบหรือครับว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงินหนึ่งบาทเท่ากับหนึ่งดอลลาร์อเมริกามาตั้งหลายปีแล้ว หกสลึงก็เท่ากับหนึ่งเหรียญห้าสิบเซ็นต์ หรือเท่ากับ ๓๐ บาทสมัยพอมผม”

สี่สหายมองดูหน้ากันอย่างไม่ค่อยดี ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวถามนักขับแท็กซี่ด้วยความสนใจ

“แล้วเงินปอนด์สเตอร์ลิงก็ละน้องชาย อัตราแลกเปลี่ยนกับเงินบาทเป็นอย่างไร”

“หนึ่งบาทยี่สิบห้าสตางค์เท่ากับหนึ่งปอนด์ครับ เชิญครับ เชิญขึ้นมานรถเถอะครับ ผมจะบริการอย่างซื่อสัตย์แบบอเมริกัน พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่ารถแท็กซี่ที่กำหนดไว้ว่า ถ้าเช่าเป็นชั่วโมงคิดชั่วโมงละหกสลึง ค่าโดยสารตามปกติคิดตามมิเตอร์เป็นไมล์ครับ ไมล์แรก ๑๕ สตางค์ ต่อไปไมล์ละ ๑๐ สตางค์”

สี่สหายหันไปมองดูเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ นพ สมนึกและเจ้าแห้วซึ่งขึ้นไปนั่งอยู่บนรถแท็กซี่คันที่จอดอยู่ข้างหลังแล้ว พลร้องบอกให้ทราบ

“ตามเราไป”

ครั้งแล้วคณะพรรคสี่สหายก็ขึ้นไปนั่งรวมกันอยู่ตอนหลังรถคาคิลแล็คเก็งคันนั้น ต่อจากนั้นรถแท็กซี่ทั้งสองคันซึ่งเป็นรถชั้นเยี่ยมก็แล่นออกจากที่ป้ายหน้าไปทางพระโขนง ทุกคนได้รู้ว่ารถยนต์สมัยนี้ใช้เครื่องยนต์เจ็ทหรือไอพ่น

สองฟากฝั่งถนนสุขุมวิทมีแต่อาคารใหญ่สูงตระหง่าน ตึกขนาด ๔๐ ชั้นขึ้นไปเบียดเสียดเหยียดอัดกัน ถนนซอยกลายเป็นถนนกว้างใหญ่ถูกขยายออกไป ชาวบางกอกมากมายราวกับผู้คนในมหานครนิวยอร์ก พวกเขาแต่งสาทุกส่วนมากสวมหมวก ผู้หญิงก็แต่งกายแบบชาวยุโรปอเมริกัน บริษัทห้างร้านแต่ละแห่งใหญ่โตกว้างขวางและหรูหราสะดุดตา ป้ายต่างๆ ล้วนแต่เป็นภาษาอังกฤษ แม้กระทั่งป้ายถนน คณะพรรคสี่สหายต่างตื่นเต้นในความเจริญรุ่งเรืองของบางกอกในยุค พ.ศ. ๒๕๕๐ แสดงให้เห็นว่าไทยเราเป็นประเทศมหาอำนาจแล้ว ยวดยานในถนนสุขุมวิทยั่วยุไปหมดแต่ไม่มีการติดขัด รถทุกคันวิ่งทางขวาแบบอเมริกัน เบื้องบนอากาศมีเครื่องบินพลเรือนและรถยนต์เหาะบินขวักไขว่ไปมาตลอดเวลา สี่สหายต่างผลัดกันซักถามคนขับรถทำให้ได้รู้อะไรต่ออะไรขึ้นมาก รถยนต์เหาะมีใบพัดบนหลังคานั้นราคาแพงมากคันละ ๖๐,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงินในเวลาปัจจุบันคือ พ.ศ. ๒๕๖๐ ก็ในราว ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท นักขับแท็กซี่บอกว่าเศรษฐีเท่านั้นจึงมีรถยนต์เหาะใช้ ส่วนเครื่องบินพลเรือนก็เช่นเดียวกัน

นิกรชะโงกหน้าพูดกับคนขับรถและทำเสียงเหน่อๆ

“พวกข้าไม่ได้มาเที่ยวบางกอกมานานแล้วว้า เอ้อเฮอ.....มันเหมือนกับเมืองสวรรค์ไวย้ายหม่า โนนตึกอะไรละย้ายทิด”

“โรงเรียนครับ ตึกใหญ่ๆ ทางซ้ายนี้เป็นมหาวิทยาลัยและโรงเรียนมัธยม สมัยก่อนโรงเรียนมีน้อยครับ ลูกหลานจะเขียนเรียนก็ต้องเสียแป๊ะเจี๊ยะ ต้องสมัครสอบ เตียวนี้ไม่ต้องครับ บางกอกมีมหาวิทยาลัยราว ๒๐๐ แห่งเห็นจะได้ครับ โรงเรียนประถมและมัธยมไม่ต่ำกว่าห้าพันแห่ง ไม่มีการเก็บค่าเล่าเรียนครับ เครื่องเขียนและแบบเรียนตลอดจนเสื้อผ้าทางโรงเรียนจ่ายให้ฟรี ในระยะสิบปีมานี้เศรษฐกิจของชาติไทยเราดีขึ้นมากครับ บ่อน้ำมันในอ่าวไทยมีรายได้ปีหนึ่งตั้งห้าหมื่นล้าน สิบขึ้นมาเท่าไรก็ไม่หมด ส่งไปขายทั่วโลก โรงงานอุตสาหกรรมหนักของเราที่ซานเมืองก็มีมากมาย สร้างรถยนต์ รถถัง และเครื่องบินตลอดจนอาวุธต่างๆ เช่นปืนใหญ่ ปืนเล็ก ปืนกล อาคารใหญ่ทางขวาคือตลาดเงินครับ พวกเศรษฐีมาชุมนุมกันที่นี่ตลอดวันขายหุ้นซื้อหุ้น วุ่นวายไปหมด เห็นไหมครับ รถบินจอดอยู่เป็นแถว พวกเศรษฐีเขาใช้รถบินกันทั้งนั้นแหละครับ แต่พวกคุณหญิงคุณนายมักจะชอบขับเครื่องบินที่บินว่อนไปมา เฮลิคอปเตอร์ที่บินผ่านหัวเราไปเตียวนี้คือเครื่องบินของตำรวจจราจรครับ”

พลมองไปทางขวามือของเขา พอแลเห็นหอคอยสูงตระหง่านและละลิบลิวเขาก็กล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรกดัง ๆ

“ดูโน่นหม่อ หอคอยแบบหอไอเฟลในปารีส แต่สวยกว่าและสูงใหญ่กว่ามาก”

นักขับแท็กซี่พูดเสริมขึ้น

“นั่นแหละครับ สัญลักษณ์ของนครบางกอกแห่งไทยแลนด์ หอระฟ้าสร้างเสร็จมาสิบปีแล้ว สูงถึง ๒,๗๐๐ ฟุต มีลิฟท์หลายห้องรับส่งประชาชนขึ้นไปบนหอ บนนั้นกว้างขวางมากครับ มีภัตตาคารร้านอาหารและห้องโชว์สินค้า หอไอเฟลในปารีสหรือหอไอโรทาคันในญี่ปุ่นหอรฟ้าของไทยไม่ได้หอรอบครับ นาฬิกาเรือนใหญ่ที่หอนั้นจะตีกังวานทุก ๑๕ นาที ไปเที่ยวไหมละครับผมจะพาไป”

พลเห็นฟ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน แต่เราอยากจะไปดูอะไรที่พระโขนงสักหน่อย“ พลหมายถึงโรงแรม “ลีสหาย“ ของเขา ซึ่งเขาอยากจะทำร้านที่นั่นอยู่หรือเปล่า “พวกเรายอมรับว่านานๆ เข้าบางกอกที่เราารู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย“

รถแท็กซี่ทั้งสองคันแล่นตามกันไปด้วยความเร็ว ๕๐ ไมล์ต่อชั่วโมง และวิ่งทางในซิดชอบขวาของถนน สำหรับรถส่วนตัวและรถแท็กซี่ ช่องกลางสำหรับรถประจำทางหรือรถที่ใช้ความเร็วปานกลาง ช่องซ้ายชิดเกาะกลางถนนสำหรับรถบรรทุก รถประจำทางเป็นรถสองชั้นใหญ่โตขนาดรถรางสมัยก่อน ข้างรถมีตัวอักษรภาษาอังกฤษเขียนบอกเส้นทางและมีตราเครื่องหมายของบริษัท เป็นต้นว่า “อัลเซเชียนไลน์“ “แรรีบิทไลน์“ และ “เฮอริเคนไลน์“

ครั้งหนึ่งทุกคนได้ยินเสียงดนตรีหวีดหวิวในอากาศบินผ่านไป เสียงของมันดังมากจนแทบแก้วหู ลีสหายทำหน้าที่เล็กเล็กไปตามกัน คนขับแท็กซี่มองดูในกระจกมองหลัง แลเห็นเห็นท่าทีของคณะพรรคลีสหาย เต็มไปด้วยความตื่นเต้นเขาก็กล่าวว่า

“ไม่มีอะไรหรอกครับ จรวดข้ามทวีปกำลังขึ้นจากสนามบินพลเรือนทางสำโรง พวกคุณคงไม่ทราบว่ายี่สิบปีนี่ใครจะไปยุโรปอเมริกา ไปญี่ปุ่น ไปเมืองไหนๆ ใช้เวลาเดินทางเพียงชั่วโมงเดียวหรือไม่กี่นาทีก็ไปถึง เครื่องบินเมล์สมัยก่อนที่บินอยู่ย่ำชั่วโมงละห้าหกหรือไมล์ เขาขายลูเชียงกงไปหมดแล้วครับ เขาใช้จรวดข้ามทวีปแทน“

ศาสตราจารย์ดิเรกถอนหายใจหนักๆ

“พวกเรากลายเป็นคนโง่เง่าล้าสมัยไปแล้ววะ“ แล้วเขาก็กล่าวถามนักขับแท็กซี่ “น้องชาย แกเป็นใครบอกให้กันรู้จักบ้างซี รู้สึกว่าแกเฉลียวฉลาดกว่าพวกเรามาก“

“ผมชื่อวีระสมิทธิ์ครับ“

“นามสกุลว่าสมิทธิ์หรือ“ นายพลดิเรกถาม

“ไม่ใช่หรอกครับ นามสกุลของผมนารารัตน์ครับ แต่ว่าชาวบางกอกทุกคน เขาต้องมีชื่อฝรั่งต่อท้ายของตนครับ เป็นต้นว่าอดัมโรบินสัน ชวัลกรฟอรด์ พุดอย่างง่ายๆ เราได้ปรับปรุงตัวเราตลอดจนจารีตประเพณีให้เหมือนชาวอเมริกันหามาตรของเราครับ ที่เราเลิกใช้ภาษาไทยก็เพื่อแสดงว่าไทยเราเป็นมหาอำนาจเคียงบ่าเคียงไหล่กับอเมริกาแล้ว อ้า-นานๆ ผมพูดไทยที่รู้สึกอึดอัดเหมือนกัน บางคำก็นึกไม่ออกว่าภาษาไทยเขาเรียกว่าอะไร“

พลมองดูนักขับแท็กซี่อย่างเศร้าใจแล้วถามว่า

“น้องชาย แกมีพื้นความรู้แค่นั้นขอโทษนะที่ถามอย่างนี้อย่าหาว่าดูถูกเลย“

“ไม่เป็นไรครับคุณ ผมเรียนจบวิศวกรรมไฟฟ้าครับ พอได้รับปริญญาตรีก็ออกมาขับแท็กซี่ ผมชอบอาชีพอิสระครับ รถคาดิลแล็คคันนี้เป็นรถของผมเอง แต่อยู่ในเครือของบริษัท “บางกอกแท็กซี่“ รถที่ไม่มีบริษัทวิ่งรับคนโดยสารไม่ได้ครับ“

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกกรกล่าวถามนายวีระบ้าง

“อ้ายหมาไวย มีอะไรที่เอ็งจะแนะนำพวกข้าบ้างไหมเพื่อเป็นประโยชน์แก่เรา“

“ผมกำลังจะบอกพวกคุณเดี๋ยวนี้แหละครับ พวกคุณแต่งตัวอย่างนี้ เหมือนกับพวกฟิลิปปินโน ห้างร้านต่างๆ เขาไม่ต้อนรับแน่ๆ เว้นแต่จะแต่งกายแบบสากล คนบางกอกเขาถือว่าผู้ที่สวมเสื้อเชิร์ตหรือเสื้อฮาวเสื่อยึดไม่สุภาพครับ“

“วะ แ่ย์จริง“ นิกกรบ่น “พวกข้าก็ไม่ได้เอาชุดใหญ่ติดตัวมาด้วย แล้วเราจะทำอย่างไรดีละอ้ายหมา“

“ก็ไม่มีอะไรนี่ครับ ชุดสากลสำเร็จรูปมีขายถมไป“

ศาสตราจารย์ดิเรกหันมายิ้มให้นิกกร

“เห็นจะต้องซื้อชุดสากลคนละชุด“

เสี่ยหงวนเห็นฟ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน น่าชื่นใจจริงๆ ที่เราได้พบเห็นความก้าวหน้าของประเทศชาติเรา นี่เราจะไปไหนกันวะ อ้ายพล ทางนี้มันนอกเมือง“

นักขับแท็กซี่กล่าวขึ้นทันที

“นี่แหละครึ่งกลางเมือง นอกเมืองหรือชานเมืองก็คือเขตจังหวัดฉะเชิงเทราศรีครับ บางกอกนะมันกว้างขวางเหลือเกิน พวกคุณคงไม่ทราบว่าคุณนาเขตของบางกอกได้รวมจังหวัดธนบุรี นนทบุรี และปทุมธานีไว้แล้วเมื่อ ๘ ปีที่แล้วมา ทางนี้ก็รวมสมุทรปราการไว้ด้วย ท้องนาในบางกอกหรือที่สวนไม่มีแล้วครับ มีแต่ตึกกรมบ้านช่องเหมือนกันทุกแห่ง พลเมืองในบางกอกมีตั้ง ๑๕ ล้าน นอกสามโนครู้จักไม่ต่ำกว่าห้าหกล้าน”

สี่สหายยิ้มแห้งๆ ไปตามกัน ในที่สุดรถแท็กซี่ทั้งสองคันก็มาถึงตลาดพระโขนงซึ่งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นตลาดเล็กๆ แต่ขณะนี่คือ พ.ศ. ๒๕๕๐ กลายเป็นซูเปอร์มาร์เก็ตคืออาคารใหญ่โตมโหฬารมีป้ายขนาดยักษ์เป็นภาษาอังกฤษอยู่เหนืออาคารนั้น สะพานข้ามคลองพระโขนงหายไปแล้วกลายเป็นถนนกว้างใหญ่ คลองถูกถมเป็นถนนคอนกรีต พล นิกร กิมหงวน และศาสตราจารย์ดีใจหายวาบเมื่อแลเห็นโรงแรม “สี่สหาย” กลายเป็น “มหาวิทยาลัยพระโขนง” มีอาคาร ๒๐ ชั้นบังหน้าตึกเก่าของโรงแรมซึ่งกลายเป็นตึกโบราณล้ำสมัยมีแต่การต่อเติมให้แปลกตาไปบ้าง

พลกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“ลูกหลานของเรานั้นคงขายโรงแรมของเราไปแล้วหรือมายกเลิกล้มไปเองเพราะล้ำสมัยไม่มีใครนิยมมาพัก”

เสี่ยหงวนยิ้มเศร้าๆ

“แต่ก็ดีแล้วที่โรงแรมกลายเป็นโรงเรียน เป็นมหาวิทยาลัยที่ให้วิชาความรู้แก่เด็กๆ” แล้วเขาก็ยกมือตบปากคนขับรถ “กลับรถตรงนี้แหละ เราต้องการไปเที่ยวทางด้านในของบางกอกไม่ใช่ทางนี้ แล้วก็พาเราไปซื้อชุดสากลสำเร็จรูปก่อนเถอะน้องชาย วันนี้นักจะเหมารถแท็กซี่วันและจะจ่ายให้แท็กซี่พิเศษ จากนั้นถึงสองทุ่มกันให้ ๑๐๐ บาท”

“โอ-ขอบคุณครับ ขอบคุณมากที่กรุณาผม ผมบริการเต็มที่เชียวครับ ได้ ๑๐๐ บาทผมก็คงสบายไปหลายวัน ความจริงค่าเช่ารถตามราคาควบคุมก็ชั่วโมงละหกสลึงเท่านั้น”

รถทั้งสองคันเลี้ยวกลับย้อนมาทางต้นถนนสุขุมวิท ในเวลาเดียวกันนี้เอง นพ สมนึก เจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้วต่างก็พูดคุยซักถามนักขับแท็กซี่คันนั้นตลอดเวลา ทุกคนหลอกว่าเพิ่งมาจากบ้านนอกและไม่ได้มาบางกอกนานแล้ว นักขับแท็กซี่ซึ่งสำเร็จมหาวิทยาลัยมีปริญญาสถาปัตยกรรมบัณฑิตได้อธิบายให้ทราบ ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวไปในตัว

ในที่สุดรถแท็กซี่คาดิลแล็คเก็งทั้งสองคันก็แล่นมาหยุดหน้าห้างจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูปแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นอาคาร ๖ ชั้นกว้างใหญ่ คณะพรรคสี่สหายก้าวลงมาจากรถในท่าทางตื่นๆ ในเวลาเดียวกันเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ก็เดินนำหน้าพาเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสองคนและเจ้าแห้วเข้ามาหา

“รู้สึกยังไงบ้างครับคุณอา” เสี่ยหงวนถามยิ้มๆ

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจหนักๆ

“เหมือนกับหลงเข้ามาในเมืองสวรรค์วะ ตื่นเต้นพอดูทีเดียว แล้วก็คนขับรถเขาให้ความรู้แก่พวกเรา มาก อย่างน้อยก็รู้ว่ารัฐบาลชุดนี้มีนายกรัฐมนตรีเป็นพลเรือนชื่อนายอิสระสัจวัต เรามีสภาผู้แทนราษฎร และสภาสูง รัฐมนตรีของเราเป็นพลเรือนทั้งนั้นแม้กระทั่งรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม รัฐบาลชุดนี้ได้บริหารประเทศชาติของเราอย่างเข้มแข็ง ไม่มีการคอร์รัปชั่นอย่างเด็ดขาด ชำราชากรทุกคนมีเงินเดือนพอเลี้ยงตัว และครอบครัวได้รับความสุข ต่างทำงานเพื่อประเทศชาติจริงๆ เศรษฐกิจของชาติไทยดีมากเพราะเรามีเหมืองทองหลายแห่ง และมีบ่อน้ำมันในอ่าวไทยมากมายนอกจากนี้เรายังมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดหนัก ไทยแลนด์ไม่ใช่ประเทศกสิกรรมเหมือนแต่ก่อนนาข้าวของเรากลายเป็นข้าวสาาลีไปหมดแล้ว เพราะคนไทยกินขนมปังแทนข้าวและกินอาหารแบบอาหารยุโรปอเมริกัน”

ร.อ. นพพุดเสริมขึ้น

“วิชาความรู้ของพวกเราสู่คนสมัยนี้ไม่ได้หรือพอ คนขับรถแท็กซี่คันที่ผมนั่งมาเขาชื่อ สบสมัยมองต์โกเมอรี เขาสำเร็จปริญญาโทสถาปัตยกรรมเป็นมหาบัณฑิตเหมือนอย่างผม แต่เมื่อผมคุยกับเขาเกี่ยวกับวิชาสถาปัตยกรรมเขาก็แสดงให้เห็นเขามีความรู้เหนือผมมาก”

เสี่ยตียิ้มให้พลและกล่าวว่า

“บ้านเมืองของเราทำให้ผมตื่นเต้นจริงๆ ครับ ไม่น่าเชื่อเลยว่าประเทศไทยเราจะเจริญก้าวหน้าถึงเพียงนี้ชั่วเวลาเพียง ๔๐ ปีเท่านั้น”

พลเห็นฟ้องด้วย

“ก็ไม่น่าแปลกใจอะไรนัก เพราะประเทศเราได้รับแรงพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ แกรู้หรือยังว่าเงินไทยกับเงินอเมริกามีค่าเท่ากัน“

“ทราบจากคนขับรถแล้วครับลุง อะไรๆ ก็ดีหรือครับเสียแต่ว่าชนบธรรมเนียมประเพณีของไทยเรา ได้สูญสิ้นไปหมด คนไทยใช้ภาษาอเมริกาคือภาษาอังกฤษแทนภาษาของเรา ทำอะไรก็เหมือนชาวอเมริกันทั้งนั้น พบกันเข้าก็ไม่รู้จักไหว้กันใช้จับมือกัน“

นิกรว่า “นั่นแหละไว้ยคือความเจริญของเรา การไหว้กันมันล้าสมัยและเคารพนบอบกันเกินไป เราเข้ามาสู่ยุคเสรีภาพอันแท้จริงแล้ว ที่หยุดรถนี้ก็เพราะเราจะต้องแต่งชุดสากล ม่ายผู้คนในเมืองหลวงเขาจะรังเกียจเราเข้าที่ไหนก็ไม่ได้ อาบลิ้มใจและซาบซึ้งใจที่สุดที่ได้เห็นความเจริญของบ้านเมืองเรา มองดูไม่ผิดอะไรกับมหานครนิวยอร์กวะ ค่าครองชีพก็ถูกเหมือนอุจจาระ คนรถของอาเขาบอกว่าชุดสากลสำเร็จรูปชุดละ ๘๐ บาทเท่านั้น“

เสียดี้หัวเราะเบาๆ

“ก็ถูกแล้วนี่ครับ ถ้าเรากลับไปสู่ปัจจุบันราคาชุดสากลชุดหนึ่งก็ในราว ๑,๖๐๐ บาท เพราะปัจจุบันเท่ากับหนึ่งดอลลาร์ แต่นี่เราอยู่ในอนาคต“

ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวถามเจ้าแห้วบ้าง

“ดูอะไรวะอ้ายแห้ว“

เจ้าแห้วหงนหน้าจันคอตั้งบ่ามองดูอาคาร ๙๔ ชั้นฝั่งตรงกันข้ามเมื่อได้ยินนายพลดิเรกพูดกับเขาก็ก้มหน้ามองดูศาสตราจารย์ดิเรกแล้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานตึกหลังนี้สูงระฟ้าเลยครับคุณหมอ รับประทานผมอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก ตึกอะไรครับ“

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะเบาๆ

“นี่แหละธนาคารออมสินของเราละ ที่สะพานควายคงเลิกไปนานแล้ว“

“ไอ้โฮ รับประทานถ้าฝนตกเราขึ้นไปอยู่ชั้นยอดของตึกนี้คงไม่ถูกฝนนะครับ น่าปลื้มใจจริงๆ ที่บ้านเมืองเราเจริญอย่างไม่น่าเชื่อ“

สนทนากันสักครู่คณะทัศนกรเมืองไทยในอนาคตก็พากันเดินรวมกลุ่มเข้าไปในบริษัทจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูปแห่งหนึ่ง สถานที่กว้างขวางตกแต่งสวยงามมีแผ่นป้ายเขียนเป็นภาษาอังกฤษบอกให้ทราบว่า ชั้นสองคือธนาคาร “ไทยถนอมทรัพย์“ ชั้นสามคือห้องสมุดประชาชน ชั้นสี่ลานสะเก็ดน้ำแข็งและสนามเบ็ดมินตัน ชั้นห้าคือโรงภาพยนตร์ “ศรีไทยราม่า“ และ “สุขุมวิทชินเนราม่า“ ชั้นหกคือชั้นสูงสุดของอาคารนี้คือสถานนวดอบอบ มีลิฟท์อยู่ประมาณ ๕ ช่องด้านซ้ายของบริษัทจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูปทั้งหญิงชายและเด็ก คณะพรรคสี่สหายกับ นพ สมนึก เจ้าคุณปัจฉินิกๆ และเจ้าแห้วเดินเข้ามาในบริษัทนี้อย่างหวาดๆ เพราะความเกรงกลัวสถานที่อันโอโง่งสวยงาม หญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งปราดเข้ามาต้อนรับด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

“มีอะไรที่จะให้เราได้รับใช้ท่านบ้างคะ“ หล่อนพูดภาษาอังกฤษคล่องแคล่ว

ทุกคนยืนตะลึงอ้าปากหวอไปตามกัน สาวสวยผู้นี้คือหุ่นอีเล็คโทรนิคส์ไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นหุ่นที่เหมือนกับผู้หญิงจริงๆ หล่อนสวมเสื้อกระโปรงชุดสีฟ้าอ่อน เสื้อคอปกแขนยาวแคศอก

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มแห้งๆ

“สวัสดีมีส เราต้องการชุดสากลคนละชุดครับ พวกเราเพิ่งมาจากชนบทที่ห่างไกลจากความเจริญ“

“ได้ค่ะ เชิญนั่งซีคะ“

หุ่นยนต์สาวสวยพานักทัศนกรอนาคตไปนั่งที่โต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกมีทั้งโซฟาและเก้าอี้นุ่ม

“คุณอยู่ในหานี้แต่คนเดียวหรืออย่างไร“ ร.อ. นพถามหล่อน

“ค่ะ ดิฉันอยู่คนเดียว“

เสียดี้ยกมือจับแขนของหล่อน

“คุณสวยและน่ารักมากทีเดียว“

หุ่นสาวปิดมือสมนึกออก

“กรุณามิมารยาทหน่อยค่ะ ดิฉันไม่ใช่หุ่นที่หากินตามท่าเรือคลองเตยหรือตามบาร์ฟิตตามมูมมิด“ พุดจบ หล่อนก็เดินกระพืดกระพืดไปจากที่นั่นตรงไปยังโต๊ะทำงานของหล่อน

หุ่นสาวหีบเครื่องมือชนิดหนึ่งซึ่งคล้ายกับกล้องถ่ายรูปขึ้นมาขมอมมาทางคณะนักทัศนาศรแล้วกดปุ่ม ดังแกร๊กๆ หลายที ต่อจากนั้นหล่อนก็พูดทลเคลลติดต่อกับช่างเลื้อของบริษัที่ซึ่งอยู่ในห้องข้างใน และแล้ว ชายผู้สูงอายุนคนหนึ่งก็ออกมาหาหล่อนรับเครื่องมือชิ้นนั้นถือเข้าไปในห้อง

นายพลดิเรกกล่าวถามหุ่นสาวทันที

“ขอโทษเถอะคุณ ที่คุณมอบให้สุภาพบุรุษผู้นั้นไปนะเครื่องมืออะไรของคุณ“

หุ่นสาวยิ้มให้เขา

“เครื่องวัดตัวด้วยระบบแสงค่ะ ดิฉันได้วัดตัวพวกคุณทั้งแปดคนเรียบร้อยแล้ว อีกครู่เดียวทุกคนก็จะ ได้รับเลื้อสากลสำเร็จรูปสีน้ำตาลไหม้คนละชุด“ แล้วหล่อนก็นั่งลงบนเก้าอี้ที่โต๊ะทำงานของหล่อน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับนายพลดิเรกเบาๆ

“เป็นยังไงดิเรก ยุคนี้เขาใช้หุ่นอิเล็กทรอนิกส์ทำงานแทนคนแล้ว แก่ตื่นตื่นไหม“

“ครับ ตื่นตื่นเหมือนกัน แสดงว่านักวิทยาศาสตร์รุ่นนี้เขามีวิชาความรู้สูงมาก“

หุ่นยนตร์สาวเงยหน้าขึ้นมองมาทางคณะพรรคสี่สหาย

“ประทานโทษค่ะ พวกท่านต้องการรองเท้าถุงเท้าและหมวกด้วยไหมคะ“

พลตอบแทนคณะพรรคของเขา

“ต้องการครับ เราต้องการรองเท้าถุงเท้าแล้วก็เน็คไทแบบโบว์ไทคนละผืน สำหรับหมวกไม่ต้องการ ครับ“

“ได้ค่ะ เครื่องมือของเราได้วัดขนาดเท้าและสีระของพวกคุณไว้พร้อมแล้วซึ่งรวมทั้งเช้ทแขนยาวด้วย“

พลลืมตาโพลง

“ครับ เช้ทแขนยาวอีกคนละตัวผมลืมไป“

ไม่ถึง ๕ นาทีเสียงออตสัญญาณของเครื่องพุดบนโต๊ะหล่อนก็ดังขึ้น หุ่นสาวยิ้มให้นักทัศนาศรอนาคต แล้วกล่าวว่า

“เชิญค่ะ ชุดสากลของพวกคุณพร้อมทั้งเลื้อเช้ทแขนยาว เน็คไท ถุงเท้า รองเท้าอยู่ในห้องลองเลื้อ เรียบร้อยแล้ว โนนะห้องลองเลื้อซึ่งเป็นห้องแต่งตัวเชิญไปเลือกเอาเถอะนะค่ะ ทุกชุดจะมีรูปถ่ายของคุณติดอยู่ ด้วยกล้องพิเศษของเราได้ถ่ายรูปพวกคุณไว้พร้อมด้วยส่วนลัดของพวกคุณ“

นายพลดิเรกมองดูหน้าพรรคพวกของเขา เขายักไหล่และแบมือทั้งสองข้าง

“กันกลายเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่ได้ความไปแล้ววะ กล้องวัดตัวและถ่ายรูปของเธอมีประลัทธิภาพ อย่างยอดเยี่ยม พวกเรานั่งรวมกันอยู่อย่างนี้ยังวัดส่วนลัดของเราได้ละเอียดถึงถ้วนทุกคน มีหน้าซ้ำยังถ่ายรูปเรา เฉพาะตัวได้อีกด้วย โอ-นักวิทยาศาสตร์ไทยยุคนี้เขาเก่งจริงๆ“

พลว่า “แกเอากล้องถ่ายหนังของแกถ่ายรูปหุ่นสาวไว้ซีหมอ จะได้ไปดูเป็นที่ระลึก“

นายพลดิเรกเห็นพ้องด้วย เขายกกล้องถ่ายภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มิลลิเมตรขึ้นตั้งระยะและหน้ากล้อง ตรวจดูฟิล์มปรากฏว่ายังเหลืออีก ๔๕ ฟุตแล้วเขาก็กล่าวกับหุ่นสาว

“อนุญาตให้ถ่ายภาพคุณหน่อยนะครับ“

หุ่นสาวยิ้มให้เขา

“ยินดีค่ะ แต่ว่ากล้องถ่ายหนังของคุณมันโบราณและล้าสมัยเหลือเกินนี้คะ ชาวบางกอกเขาใช้กล้อง ถ่ายหนังขนาดเครื่องซีดีไฟเท่านั้น เมื่อฉายด้วยเครื่องฉายพิเศษฟิล์มที่ปรากฏในจอก็จะโตขนาดภาพยนตร์ พานาวิชั่นหรือฟิล์ม ๗๐ มิลลิเมตรเมื่อสมัยสามสี่สิบปีที่แล้วมา“

ศาสตราจารย์ดิเรกทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ออไร้ กล้องถ่ายหนังของผมนั้นล้าสมัยจริงๆ ครับ“ พุดจบเขาก็ถ่ายภาพหุ่นสาวและแพนกล้อง ไปรอบๆ ห้องอันกว้างขวางตกแต่งแบบศิลปะสมัยใหม่สวยงามสะดุดตา

และแล้วทุกคนก็ลุกขึ้นพากันเดินรวมกลุ่มตรงไปยังห้องแต่งตัวที่มีเครื่องปรับอากาศ พนังห้องด้านหนึ่ง เป็นกระจก เลื้อกางเกงสากลชุดน้ำตาลเข้มพร้อมด้วยถุงเท้ารองเท้าเลื้อเช้ทและเน็คไทแบบเงื่อนกะลาสี วางอยู่หน้าโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวรวม ๔ ชุดด้วยกัน หุ่นสาวตัวหนึ่งแต่งชุดบิกินี่ทำหน้าที่บริการอยู่ในห้อง

ด้านหลังห้องมีประตูกระจกฝ้าติดต่อกับข้างเลื้อยของบริษัทนี้ เลื้อยทางเกงสำเร็จรูปนี้บริษัทมีทุกขนาดโดยไม่ต้อง
แก้ไขอะไรอีกเพราะตัดเย็บไว้บนหมื่นชุด ปรากฏว่าจำหน่ายชายดีมากข้างเลื้อย ๒๐ คนมีงานหนักตลอดวัน
แต่แผนกจำหน่ายมีหุ่นยนต์สาวเพียงคนเดียวทำหน้าที่ต้อนรับแขกและเป็นแคชเชียร์เสร็จ

ในราว ๑๕ นาทีคนพนักงานทำความสะอาดก็ออกมาจากห้องลงเลื้อยหรือห้องแต่งตัว หุ่นสาวไล่ทบทหลัง
กิมหงวนออกมาด้วย

“บ้า บ้าอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ หนูไม่ใช่หมอนวดนะจะบอกให้จะได้มาทำกับหนูอย่างนี้” หล่อนเอ็ดตะโรลัน
เป็นภาษาอังกฤษ แล้วเดินกลับเข้าไปในห้องลงเลื้อยอย่างเดือดดาล

พลทำตาเขียวกับเสี่ยหงวน

“แกไปทำอะไรเขาอะ”

“แะแะ แะเอมือแะแะนิดเดียวเท่านั้นแหละยัวะ”

สี่สหาย เจ้าคุณบังจันกี นพ สมนึก และเจ้าแห้วต่างอยู่ในชุดสากลสีน้ำตาลไหม้ผูกโบว์กระต่าย
สวมถุงเท้ารองเท้าใหม่เอี่ยม เลื้อยทางเกงแต่ละชุดพอเหมาะพอเจาะแบบเลื้อยเปลี่ยนจาก พ.ศ. ๒๕๑๐
ก็คือคอเบาะของเลื้อยเป็นสีตัดกับเลื้อยคือสีฟ้าซึ่งตัดกับสีน้ำตาล ดุมเลื้อยมีสามเม็ด ส่วนกางเกงไม่เปลี่ยนแปลง
นอกจากปลายขาทางเกงไม่มีขอบ ฝีมือนิดเดียวประณีตมาก เลื้อยผ้าที่ทุกคนแต่งมาจากบ้านวันแต่กางเกงใน
ได้เก็บไว้ในกระเป๋าผ้าใบประจำตัวแล้ว

“สวยมากคะ” หุ่นสาวพูดยิ้มๆ “ลูกค้าของเราทุกคนล้วนแต่พอใจเลื้อยผ้าสำเร็จรูปของเราทั้งนั้น
หวังว่าพวกคุณคงจะกรุณามาดูหุ่นเราอีกนะคะ”

ต่างเข้ามายืนรวมกลุ่มกันที่หน้าโต๊ะหล่อน เสี่ยหงวนยิ้มให้หุ่นสาวและถามว่า

“ทั้งหมดเป็นเงินเท่าไรครับ”

หล่อนส่งบิลเงินสดให้อาเสี่ยอย่างนอบน้อม

“เลื้อยทางเกง ๔ ชุด ๔๐๐ บาทคะ เข็มแขนยาว ๔ ตัว ๓๒ บาท เน็คไท ๔ ผืน.....”

“ไม่ต้องๆ ผมดูยอดเงินในบิลนี้ดีกว่า รวมทั้งหมดพันบาทกับ ๗๐ สตางค์ ถูกดีนี่ครับ” พูดจบเสี่ยหงวน
ก็วางกระเป๋าผ้าใบลงบนโต๊ะ แล้วดึงซิปปิดกระเป๋าออกหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมมิกหนึ่งออกมา
ธนบัตรมิกนี้เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท เขานับเงิน ๑,๐๐๐ บาทดึงออกมาจากกระดาดยที่คาดไว้แล้วส่งให้หล่อน
“นี่ครับ เงินเหลือผมให้รางวัลคุณไม่ต้องทอน”

หุ่นสาวมองดูกิมหงวนด้วยความแปลกใจยิ่ง

“อะไรกันคะคุณ คุณเอาธนบัตรในพิธภัณฑ์มาใช้ให้ดิฉัน ธนบัตรนี้เขาเลิกใช้มา ๒๐ ปีแล้ว”

“อ้าว” เสี่ยหงวนครางแล้วหันมาทางคณะพรรคของเขา “ແ່ລະໄວ້ຢາກຳຍັງໄດ້ລີ້”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานเอาทองคำแท่งจ่ายให้เขาซีครับ”

อาเสี่ยนั่งคิดสักครู่ก็หยิบทองคำแท่งในกระเป๋าของเขารวม ๒ แท่งออกมา ทองแท่งหนึ่งมีน้ำหนัก ๑๕
บาทซึ่งนับว่าหนักพอดู เขากล่าวถามหุ่นสาวอย่างเป็นทางการว่า

“แถวนี้มีโรงรับจำนำหรือเปล่า”

“ไม่มีคะ แต่มีร้านขายทองอยู่ชั้นหก ชั้นเดียวกับสถานนวดอบอบคะ ถ้าคุณเอาทองไปขายให้เขา
เขาก็จะรับซื้อในราคาทองประจำวันบาทหนึ่งในราว ๒๐ บาทคะ”

“ตายห้า ไหง่ถูยั้งงี้”

พลกระซิบบอกอาเสี่ย

“ไม่ถูกหรอกเพื่อน นี่มันโลกอนาคต ราคาทองปัจจุบันบาทละ ๔๐๐ บาทเพราะค่าของเงินไทยมันตกต่ำ
ที่อนาคตนี้บาทละ ๒๐ บาท ก็เพราะเงินบาทของเราหนึ่งบาทเท่ากับหนึ่งดอลลาร์อเมริกา”

เสี่ยหงวนทำตาปริบๆ มองดูหุ่นสาวอย่างกระดากอาย

“ร้านขายทองที่คุณว่า เขารับซื้อเครื่องเพชรหรือเปล่าครับ”

“คะ เขาขายและรับซื้อด้วย พวกที่มานวดอบอบใครไม่มีเงินก็ขายทองหรือแหวนเพชร แหวนมรกต
ให้เขา”

เสี่ยหงวนถอดแหวนเพชรลูก ๕ กะรัต ออกจากนิ้วนางมือซ้ายส่งให้ลูกชายของเขา

“เฮ้า อ้ายนิก แก่ขึ้นลิปทีไปชั้นหกเอาแหวนของเตี๋ยวงนี้ไปขายให้ทีเถอะวะ ราคาที่บ้านเราก็ในราว ๕๐,๐๐๐ บาทเพราะน้ำหนักดีมาก คงจะขายได้ในราว ๒,๐๐๐ บาทจะได้เอาเงินมาจ่ายให้ค่าเสื้อผ้าเขา”

“ว่า” สมนึกคราง “ให้ผมเอาไปขายก็ขายหน้าเขาแยซีครับ เพื่อนฝูงเขาบังเอิญพบผมเข้าผมจะเอาหน้าไปไหน”

เสียงหงวนจู้ปาก

“เพื่อนตะวัตตะบวยทีไหนวะ เรามาก่อนเวลาตั้ง ๔๐ ปี”

สมนึกยิ้มออกมาได้

“จริงครับผมเพิ่งนึกได้เดี๋ยวนี” แล้วเขาก็เอื้อมมือรับแหวนเพชรมาจากอาเสี๋ย และรีบเดินตรงไปทางห้องลิปที

ทุกคนรอคอยอยู่ในราว ๒๐ นาที สมนึกก็พาตัวเดินออกมาจากลิปทีห้องที่สอง

“ได้เท่าไรวะอ้ายตี” เสียงหงวนกล่าวถามลูกชายของเขา

สมนึกล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาทของรัฐบาลไทยยุคใหม่ปึกหนึ่งส่งให้บิดาของเขา....

“๓,๐๐๐ ครับเตี๋ย”

“จั้นเอะวะ ก็ดีนะซีแสดงว่าราคาเพชรในสมัยนี้แพงขึ้น ๓,๐๐๐ เอา ๒๐ คุณเท่ากับ ๖๐,๐๐๐ บาทเรามีเงินใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยแล้ว เพราะพຽ່นี้ตอนสายเราก็จะกลับไปสูปัจจุบัน”

กิมหงวนจัดแจงชำระเงินให้หุ่นสาว ๑,๑๐๐ บาทซึ่งหมายความว่าเขาทิปหล่อนเกือบ ๑๐๐ บาท ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายกับ นพ สมนึก เจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วก็พากันหัวกระเป่าเสื้อผ้าเดินออกไปจากบริษัทจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป เจ้าแห้วมองดูตัวเองอย่างภาคภูมิใจ

ตอนเที่ยงวันนั้นเอง คณะทัศนาศรอนาคตรวม ๔ คนก็มาปรากฏขึ้นที่ภัตตาคาร “อาลัสก้า” อันเป็นภัตตาคารชั้นเยี่ยมของบางกอก พวกรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภาลดจนพวกนายพลทั้งหลายต่างมาชุมนุมกันที่นี่ยังคับคั่งนับตั้งแต่วเวลา ๑๒.๐๐ น. ถึง ๑๔.๐๐ น. อันเป็นเวลาหยุดพักรับประทานอาหารกลางวันของพวกข้าราชการและเสมียนพนักงานตามบริษัทห้างร้านต่างๆ โดยเฉพาะวันนี้เป็นวันเสาร์ข้าราชการหยุดงาน “อาลัสก้า” จึงต้อนรับบุคคลสำคัญมากมายล้นหลามจนแทบจะหาโต๊ะว่างไม่ได้

ห้องรับประทานอาหารของภัตตาคาร “อาลัสก้า” ทั้ง ๔ ชั้นแน่นไปหมด แต่ที่ชั้นสองมีโต๊ะรับประทานอาหารขนาด ๑๒ คนว่างอยู่โต๊ะหนึ่ง พนักงานรับใช้แต่งเครื่องแบบเรียบร้อยในวัยกลางคนคนหนึ่งพานักทัศนาศร อนาคตมานั่งที่โต๊ะนี้แต่แล้วก็ผละไปโดยไม่ให้ความสนใจ

ทุกคนกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องโถงใหญ่ขนาดเท่าโรงภาพยนตร์ ความประหลาดใจก็เกิดขึ้น แก่นักทัศนาศรอีกเมื่อแลเห็นพนักงานรับใช้ที่เดินขวักไขว่ไปมานั้นเป็นหุ่นยนต์อีเล็คโทรนิคส์ ผู้ที่พามาตั้งโต๊ะนี้เป็นหัวหน้าพนักงานรับใช้นั่นเอง เขายืนอยู่หน้าเคาเตอร์ทำหน้าที่ควบคุมพนักงานรับใช้ทั้งหลาย

“เฮ้-บ้อย” เสียงหงวนตะโกนเรียก

หุ่นยนต์ตัวหนึ่งท่าทางคล่องแคล่วเดินเข้ามาที่โต๊ะนักทัศนาศร

“อาหารชุดหรือครับ” มันถามเป็นภาษาอังกฤษ

เสียงหงวนรู้ว่าเจ้าบ้อยหุ่นยนต์ที่เดินพาลานไปมาต้องการรับใช้คนใหญ่คนโตมากกว่า เพราะคนขับรถได้บอกแล้วว่าภัตตาคารนี้มีแต่รัฐมนตรี ผู้แทนราษฎร ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่หรือนักธุรกิจคนสำคัญ คนธรรมดาแล้วพวกบ้อยไม่ใคร่จะสนใจ อาเสี๋ยยัดธนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับใส่มือเจ้าบ้อยหุ่นยนต์แล้วพูดยิ้มๆ

“เอาเงินนี้ไปใช้ อี๊วทีปล้อร้อยบาท”

บ้อยหุ่นยนต์นั้นหันตาเหลือกอ้าปากหาว และแล้วมันก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยมก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างพิถีพิถัน

“ขอบพระคุณครับซินญู”

อาเสี๋ยทำคายน

“ซินญูท่าอะไรอะอ้วไม่ไช่ชาวสเบ็ญหรืออิตาเลียน เอาอาหารซุดมาให้เรา ๔ ซุด แต่ขอเบียร์เย็นๆ ก่อน“

“ครับผม“ เจ้าบ๋อยหุ่นยนต์รับคำสั่งพาตัวเดินไปจากที่นั่น
เสียงหวนกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“ตอนแรกเจ้าบ๋อยหุ่นยนต์ มันแสดงท่าทีดูถูกเราแต่พอเอาเบ็งค์ร้อยใส่มือก็เปลี่ยนบทบาทใหม่ แก่เชื้อหรือยังว่าความสะดวกสบายของคนเราหรืออภิสถิธิ์นั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยเงิน เงินเข้าที่ไหนไม่มีการขัดข้อง หรืออ้อเสียเวลา“ แล้วอาเสี่ยก็พูดเสียงหนักแน่น “เงิน...เงิน...เงิน“

สุภาพบุรุษ ๒ คนที่นั่งอยู่โต๊ะใกล้ๆ กันพากันมองดูอาเสี่ยด้วยสายตาอูหมิ่น แล้วคนหนึ่งก็ยิ้มให้และกล่าวกับกิมหงวนเป็นภาษาอังกฤษ

“คุณครับ คุณเอาภาษาบ้าๆ อะไรมาพูด อย่าทำอะไรให้พวกฝรั่งที่นั่งอยู่ข้างหลังคุณเขาดูหมิ่นคนไทยเลยครับ ภาษาที่คุณพูดนะมันเป็นภาษาคนป่าคนดง ไม่มีใครเขาฟังออกหรอก“

เสียงหวนโกรธจนหน้าแดงกำแล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นซีดเผือดจนกระทั่งเขียว เขาจ้องมองดูสุภาพบุรุษทั้งสองคนด้วยแวตาดมิงถึง ร่างของอาเสี่ยลั่นเหมือนเจ้าเข้า ร.อ. สมนึกเอื้อมมือจับแขนบิดาของเขาเขย่าเบาๆ

“อย่าครับเตี้ย เอาทางพระเจ้าหักไว้บ้าง หน้าเขียวอย่างนี้เดี๋ยวก็ชกตาตั้งไม่ได้กลับบ้าน“

อาเสี่ยชบกรามกรอด

“แกได้ยินไหม อ้ายหนุ่มหน้าปลารวดนั่นมันพูดดูหมิ่นกั๊วร้ายภาษาของชาติเรา ลูกขึ้นไปตบหน้าสั่งสอนมันเสียทีเถอะวะ“

เสี่ยตีสะตู่เล็กน้อย

“จะดีหรือครับ ตัวมันโตกว่าผมตั้งเป็นกองถึงแม้ว่าผมจะสูงกว่ามันก็ตาม“

เสียงหวนทำตาเขียวกับลูกชายของเขา

“อ้ายซี้ฉลาด คนอย่างแกมันก็ดีแต่คุยโม้เท่านั้น“ แล้วเขาก็หันมาพยักหน้ากับลูกชายของนิกร “เอาเลย อ้ายนพแสดงให้ลุงดูหน่อยเถอะวะ“

ร.อ. นพยิ้มแห้งๆ

“ให้ผมกินข้าวเสียก่อนซีครับ ทิวจนตาเหลืองนี้แม้แต่หมาผมก็ลุ่มันไม่ไหว“

อาเสี่ยโมโหเดือด

“ถ้ายังนั่งดูแสดงเอง“ พูดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าหนุ่มใหญ่คนนั้นซึ่งนั่งรวมโต๊ะอยู่กับเพื่อนในวัยเดียวกัน

“ลื้อเป็นคนไทยไช่ไหมวะ แล้วก็ขอให้ตอบเป็นภาษาไทย“

“ไช่“ เจ้าหมอนันตอบสั้นๆ มองดูอาเสี่ยอย่างเหยียดหยาม

เสียงหวนยิ้มแค้น

“ลื้อเป็นคนไทย แล้วโคตรของลื้อตั้งแต่ปู่ตายายลงมาเป็นไทยไช่ไหม“

“ก็ไช่นะซี“

“แล้วทำไมลื้อดูหมิ่นภาษาชาติของเรา“

เจ้าหมอนันหันหัวเราะจนหน้าหงาย

“กลับไปนั่งกินข้าวเถอะพี่ชาย แกรู้หรือเปล่าว่าภาษาไทยนะเขาเลิกใช้มานานแล้ว คนไทยเราเริ่มนิยมภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ ตอนสงครามเวียดนาม และอเมริกันแท้เข้ามาในเมืองไทยนับแสน แล้วเราก็เลิกใช้ภาษาไทยซึ่งคล้ายกับภาษาคนป่าคนดง“

อาเสี่ยกระซอกตัวสุภาพบุรุษผู้นั้นให้ลุกขึ้น

“ไปพบกับอ้วในห้องน้ำโน้นหน่อย“

“หา เนื่องในงานอะไร“

“อ้อ อ้วอยากจะกระแทกหน้าแกนิดหน่อยเพื่อสั่งสอนให้รู้ว่าเราเกิดมาเป็นคนไทย เราไม่ควรดูหมิ่นกั๊วร้ายชาติของเรา ไปซีเพื่อน ขอเวลาเพียงห้านาทีเท่านั้น“

เจ้าหนุ่มผู้นั้นหัวเราะอย่างใจเย็นแล้วพูดกับอาเสี่ยเป็นภาษาอังกฤษ

“คุณกลับไปนั่งกินข้าวกับพรรคพวกของคุณดีกว่า ผมไม่สู้คุณหรอก“

“ไม่สู้ยังโงะ พุดไทยซีไวย์ แกจะให้ฉันประณามแก้วแกชี้ขลาดตาขาวหรืออ้ายหน้าตัวเมียยังงั้นหรือ ไปซีไปพบกันในห้องน้ำนั่น”

“อ้ายยังงั้นก็ได้ครับ” เขาพูดภาษาไทยกระต่อนกระแท่นเพราะไม่ได้พูดมานานแล้ว “ผมจะขึ้นชกมวย ซิงแชมป์เวลเตอร์เวทคืนนี้ก็ไม่อยากจะทำให้หน้าตาผมพุกซาดำเขียว แต่เมื่ออยากจะทำสอปปี้มีอ้อมกับผมก็ได้ครับ”

“ลือเป็นนักมวย” อาเสี่ยพูดเสียงหนักๆ

“ครับ ใช่”

“แล้วที่แรกทำไมไม่บอกละปล่อยให้อ้าวทำลือ แต่ว่า.....เอาดีแหละวะ ลือเป็นนักมวยสากลใช่ไหม” นายเดชาโรบินสันยิ้มให้อาเสี่ย

“มวยที่ชกกันก็มีมวยสากลทั้งนั้นแหละคุณ มวยที่ป่าเถื่อนแบบมวยไทยเมื่อครั้งพ่อของผมนะ เขาเลิกไปนานแล้ว ไปซีครับห้องน้ำที่นี้กว้างขวางมาก ดีเหมือนกันผมจะได้ยืดเส้นยืดสายเสียหน่อย แต่ว่าวันนั้นนะผมตั้งใจจะพักผ่อนจนกว่าจะถึงเวลาชกในราวสามทุ่มครึ่ง ถ้าคุณมีโอกาไปเชียร์ผมหน่อยซิ”

“ที่ไหน สวนลุมหรือราชดำเนิน”

เดชาหัวเราะ

“สนามมวยทั้งสองแห่งนะเลิกไปตั้ง ๒๐ ปีแล้วละคุณ เวทีมวยที่บางกอกมีแห่งเดียวที่สนามมวยหลักสี่เท่านั้น คุณถ้าจะอยู่บ้านนอกและไม่ได้เข้ากรุงนานแล้ว รู้สึกท่าทางเซๆ ยังไงชอบกล”

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

“อือ-คำว่าเซขี้ขลุ่ยของอ้าวยังเป็นศัพท์แสลงที่ใช้อยู่จนทุกวันนี้ นับเป็นเวลาเกือบ ๕๐ ปีมาแล้ว ไปๆ หนึ่งชาย ไปกระแทกหน้าอ้าวสักหน่อยเถอะวะ หรือม่ายก็ให้อ้าวตะบันหน้าลือ อ้าวเป็นคนไทยไวย์ อ้าวจะไม่ยอมให้ใครดูหมิ่นชาติของอ้าวเป็นอันขาด ภาษาไทยไม่ใช่ภาษาป่าเถื่อนอย่างที่ลือเข้าใจ เป็นภาษาของชาติที่มีความไพเราะเพราะพริ้งนุ่มนวลน่าฟังที่สุดสำหรับคนไทยเรา ไปซีเพื่อน”

ทั้งสองพากันเดินตรงไปยังห้องสุขาทางซ้ายของห้องโถงและมีป้ายภาษาอังกฤษเขียนบอกให้รู้ เมื่อเสี่ยหงวนกับนายเดชานักมวยเวลเตอร์เวทหายเข้าไปในห้องน้ำ นิกกรักพรอดพรอดลุกขึ้นในเวลาเดียวกันกับที่เจ้าบอยหนุ่มที่ได้ทิป ๑๐๐ บาทจากกิมหงวนนำเบียร์แช่เย็นมาเสิร์ฟให้

“อ๋อ อ้ายกร” ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวห้าม “ไม่ต้องไปช่วยอ้ายหงวน ปล่อยให้อ้ายหงวนมันพาดปากกับเขาตัวต่อตัวแบบลูกผู้ชาย”

นิกกรยิ้มให้

“เปล่า มันจะช่วยหามอ้ายหงวนมานั่งกินข้าวกับเรานะแกไม่ได้ยินหรือ เจ้าหมอนั่นมันบอกว่ามันเป็นนักมวยเวลเตอร์เวท มันหนุ่มกว่าอ้ายหงวนตั้งเยอะ”

สมนึกพูดเสริมขึ้น

“นั่งลงเถอะครับอ้อ อย่าวุ่นวายเลยครับ อย่างมากแต่ผมก็ขาดะไกรูปหรือซีโครงหัก”

นิกกรเห็นพ้องด้วย

“เออ จริงไวย์” แล้วนิกกรก็นั่งลงตามเดิม

พล นิกกร ศาสตราจารย์ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิกฯ และนพ สมนึกกับเจ้าแก้วต่างดื่มเบียร์กัน และมองไปทางประตูห้องสุขา หลังจากนั้นพนักงานรับใช้ก็นำอาหารมาเสิร์ฟให้เป็นรายการแรกคือซูบไก่ เจ้าแก้วไม่ชอบอาหารฝรั่ง ซดซุบเข้าไปก็ทำหน้าเหยเกอย่างไรชอบกลปนพิมพ์ว่า

“ให้ผมรับประทานข้าวราดแกงกะหรี่ยังจะอร่อยกว่านี้ ไม่เอาไหนเลย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูเจ้าแก้วอย่างขบขัน

“อาหารไทยมันล้ำสมัยเขาเลิกกินกันมานานแล้วแกรู้ไหม นายสบสมัยคนรถเขบอกเราน้ำพริกหรือปลาร้าไม่มีในไทยแลนด์แล้ว เรามีแต่แซนวิช ฮ็อตดอก อาหารชุดแบบนี้ น้ำชาเวลาบ่าย แกควรจะภูมิใจที่บ้านเมืองของเราเจริญถึงที่สุด ซึ่งเราได้กระทำตนของเราเหมือนชาวยุโรปและอเมริกัน แกมองดูซิ คนที่เขาั่งกินข้าวอยู่ตามโต๊ะต่างๆ ล้วนแต่แต่งสากลทั้งนั้น ผู้หญิงก็แต่งเป็นเหม่ม นี่ถ้าเราไม่วะซื้อเสื้อสากลสำเร็จรูปที่บางกะปิ ภัตตาคารนี้เขาก็คงไม่ยอมให้เราเข้ามากินกัน”

นพลบตากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เขาก็กล่าวว่า

“สิ่งที่เหลือไว้ให้ชาวโลกรู้ว่าเราเป็นคนไทยก็เห็นจะมีแต่ธงไตรรงค์นะครับคุณตา มองดูบ้านเมือง และผู้คนมันคล้ายกับนิวยอร์คจริงๆ ผมปลื้มใจมากที่ประเทศเราก้าวหน้าไปไกลอย่างนี้”

“อ้ายหงวน“ พลร้องขึ้นดังๆ แล้วหัวเราะลั่น

ทุกคนมองไปที่ประตูห้องน้ำ เสียหงวนคลานออกมาในท่าทางสะบักสะบอมใบหน้าฟกช้ำดำเขียว สองสามแห่ง นัยน์ตาข้างซ้ายเขียวช้ำเป็นวงกลมขนาดฝ่าขนมครก อาเสี่ยแข็งใจลุกขึ้นเดินตบตูดเป็ดตรงเข้ามา ที่โต๊ะรับประทานอาหาร ใครต่อใครหลายคนต่างพากันมองดูอาเสี่ยด้วยความแปลกใจ

แล้วกิมหงวนก็ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ระหว่างพลกับนิกร

“เป็นยังไง เจอหมัดอ้ายหมอนั่นเข้าอ้อมพระรามใช่ไหมล่ะ”

เสี่ยหงวนยิ้มด้วยมุมปากข้างขวาแล้วพูดอย่างเหนื่อยหอบ.....

“หมัดมันหนักพอดูวะ แต่แกเข้าไปดูซี นายเดชาจมอยู่ในห้องล้อมอาจจะตายแล้วก็ได้ มันชกแบบสากล กันชกแบบมวยไทย เจอตีนกันเข้าถูกก้นคอกทีเดียวเวลาเข้าไปในห้องล้อมแล้วก็หมอบอยู่ในนั้น มวยสากลมัน จะมาสู้มวยไทยได้อย่างไรวะ ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของไทยเรานี่ดีที่สุด” แล้วเสี่ยหงวนก็โบกมือให้เพื่อนของ นายเดชา “ฮัลโล่ คุณช่วยไปลากตัวเพื่อนของคุณออกมากินข้าวซีครับ ถ้าเขาไม่รู้สึกรู้สีกตัวเอาน้ำราดก็คงจะฟื้น ขอโทษที่ที่ผมเตะเขาแรงไปหน่อย”

สหายหนุ่มของนายเดชารีบลุกขึ้นเดินไปที่ห้องสุขาอย่างร้อนรน หลังจากนั้นสักครู่เขาก็ประคองปีก เพื่อนเกลอของเขาเดินออกมา เดชาไม่มีรอยฟกช้ำดำเขียว ที่เขาถูกน็อกก็เนื่องจากเขาถูกเตะก้นคอก รองแชมป์เขียนเวลเตอร์เวทไม่ยอมมอมมาทางโต๊ะนักทัศนจรรยาคนดี เพื่อนของเขาพาไปนั่งร่วมโต๊ะตามเดิม “ทำไมแกแพะเข่าง่ายๆ ไม่น่าเชื่อเลยว้ย” เพื่อนของเดชาซึ่งเป็นนักมวยในคณะเดียวกันถาม รองแชมป์เขียน

เดชาส่ายหน้าแต่ไม่ยอมพูดอะไร ขณะนี้ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ในห้องโถงต่างพากันมองดูเสี่ยหงวน เป็นตาเดียว พวกบอยหุ่นยนต์นั่นเองได้กระจายข่าวให้ทราบทั่วกันว่า นายเดชารองแชมป์เขียนรุ่นเวลเตอร์เวท ได้เข้าไปพาดปากกับเสี่ยหงวนในห้องสุขา และปรากฏว่านายเดชาถูกน็อกซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้แต่ก็เป็นไปแล้ว

หุ่นยนต์อีเล็คโทรนิคส์หรือเจ้าบอยหนุ่มที่ได้รับเงินรางวัลจากอาเสี่ย ๑๐๐ บาท ได้พาตัวเดินเข้ามา ที่โต๊ะนักทัศนจรรยาอย่างร้อนรน เขาหยุดยืนข้างหลังกิมหงวนแล้วก้มลงกระซิบบอกว่า

“ท่านครับ ท่านรีบหนีไปจากนี้เถอะครับ นักมวยที่ท่านต่อยกับเขา เป็นคนของนายตำรวจใหญ่ ผู้มีอิทธิพลคนหนึ่ง ถ้าท่านอยู่ที่นี้ท่านจะต้องถูกจับแน่ๆ ผู้จัดการเขาโทรไปบอกตำรวจแล้ว”

เสี่ยหงวนพยักหน้ารับทราบแล้วล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่งที่เขาขาย แหวนเพชรได้ เขาส่งเงินให้หุ่นยนต์ ๑๐๐ บาท และพูดเบาๆ

“ขอบใจมากน้องชาย กันและพวกเราจะไปเดี๋ยวนี้แหละ ค่าอาหารและค่าเบียร์เท่าไรล่ะ ถึงแม้เรา ฟังกินซูป กันก็จะจ่ายเงินให้เรียบร้อย”

“อาหารกลางวัน ๘ ชุด ๒๔ บาทครับ เบียร์ ๔ ขวด มันทอดอีก ๒ จาน ๓ บาท ๕๐ สตางค์ครับ”

เสี่ยหงวนส่งเงินให้อีก ๑๐๐ บาท

“ลื้อช่วยจัดการให้ด้วยนะ เงินเหลือเป็นของลื้อ”

“ครับผม อ้า กรุณาให้ผมติดตามไปรับใช้ท่านด้วยคนได้ไหมครับ ผมจะลาออกจากการเดี๋ยวนี้นี้ และไปกับท่าน”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ได้หรอกว้ย ลื้อกับอ้อมมันอยู่ร่วมกันไม่ได้เพราะอ้อมอยู่ในปัจจุบัน และลื้ออยู่ในอนาคต ขณะนี้ ลื้อยังไม่เกิดแต่พวกเรามาถึงก่อนเวลา”

หุ่นยนต์ทำตาปริบๆ

“ท่านพูดอะไรผมไม่เข้าใจครับ”

มีเสียงใครคนหนึ่งร้องตะโกนเรียกเจ้าหุ่นยนต์ตัวนี้ มันหันไปดูทางเคาเตอร์ ผู้ที่เรียกมันคือหัวหน้า พนักงานรับใช้นั่นเอง หุ่นยนต์ก็มึนศีรษะค้ำกับกิมหงวนแล้วรีบวิ่งไป

อาเสี่ยกล่าวกับคณะพรรคของเขาอย่างร้อนรน

“เปิดไวยพวกเขา เจ้าบอยหุ่นยนต์มากระซิบบอกว่าอ้ายหอกันเป็นนักมวยของนายตำรวจใหญ่คนหนึ่ง ผู้จัดการภัตตาคารเขาโทรศัพท์ไปบอกตำรวจให้มาจับกันแล้วรีบหนีไปเถอะ ถ้ากันและพวกเราโดนจับไปโรงพัก จะเดือดร้อนมาก เพราะเราไม่มีบัตรประจำตัวและไม่มีหลักฐานอะไรอาจจะโดนข้อหาว่าหลบหนีเข้าเมืองก็ได้ ถ้าหากว่าเขาคิดว่าเราเป็นเขมรหรือญวนหรือมาเลเซีย”

ศาสตราจารย์ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“อไร้อไร้อ เรื่องนี้สำคัญมาก ถ้าเราถูกจับเป็นเดือนร้อนแน่ๆ เราอยู่ในอนาคตซึ่งเราไม่รู้จักใครเลย ถึงแม้เจ้าฉันสอยในโลกอนาคตอย่างไรมันก็ไม่รู้จักเรา เนื่องจากเวลานี้เราตายไปหมดแล้ว”

พลบอกให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ พานพและสมนึกเลี้ยงออกไปก่อน ต่อจากนั้นนิกรกับเสี่ยหงวนก็ติดตามไป เจ้าแห้วกับศาสตราจารย์ดิเรกและพลออกไปเป็นกลุ่มสุดท้าย เพื่อนของนายเดชากำลังช่วยประคองประหม่งให้น้ำ นายเดชาคือช่วยบีบขวดคอให้ จึงไม่ได้สนใจว่านักทัศนจรวดอนาคตได้พากันหลบหนีไปแล้ว

ด้วยแท็กซี่คาดิลแล็ค ๒ คันนั้น นักทัศนจรวดได้พากันไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคารของชาวจีน แห่งหนึ่งซึ่งมีขนมจีนซาลาเปาและอาหารจีนทุกชนิด ภัตตาคารที่กล่าวนี้ไม่มีคนไทยมีแต่ชาวยุโรปและอเมริกัน ทั้งนี้เพราะคนไทยนิยมกินอาหารฝรั่ง ถ้าใครกินอาหารจีนก็ถือว่าเป็นคนล้าสมัย แต่พวกฝรั่งชอบกินเพราะ อาหารจีนเป็นอาหารที่มีรสชาติดีกว่าอาหารฝรั่งมากมายนัก เป็นต้นว่าหูดลาม ตุ่นเส้นไก่หรือเป็ดย่าง เป้าอื้อน้ำแดง

นักทัศนจรวดได้นั่งรถเที่ยวชมบางกอกอันกว้างใหญ่ สะพานกษัตริย์ศึกและสะพานมรราชหรือสะพาน ที่ทางรถไฟผ่านรื้อไปหมดแล้ว มีอุโมงค์ลอดใต้ทางรถไฟ สถานีกรุงเทพฯ สร้างใหม่สวยงามมาก มีรถไฟออกจาก สถานีทุก ๕ นาที รถเร็วออกทุกชั่วโมง และรถด่วนออกทุก ๓ ชั่วโมง รถไฟรุ่น พ.ศ. ๒๕๑๐ รุ่นของ พิพิธภัณฑที่ไปหมดแล้ว รถไฟแบบใหม่โดยเฉพาะรถจักรรูปเพียวลม รถโดยสารที่เป็นรถขานเมืองวิ่งเร็วชั่วโมงละ ๑๒๐ กิโลเมตร รถเร็ว ๑๕๐ กิโลเมตร และรถด่วนชั่วโมงละ ๑๘๐ กิโลเมตร รถทุกขบวนวิ่งบนรางเดี่ยว และเรามีโรงงานสร้างรถไฟของเราที่รังสิตในเนื้อที่ถึง ๔ ตารางไมล์ การคมนาคมสะดวกสบายรวดเร็วทันใจ ข้างสถานีกรุงเทพฯ มีลานจอดเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์และรถหะรับส่งผู้โดยสารราคาแพงกว่ารถไฟไม่มากนัก จะไปจังหวัดไหนก็ได้ คลองผดุงและคลองต่างๆ ไวกกลางกรุงเทพฯ ถูกถมหมดแล้ว รถไฟฟ้าซึ่งเป็นรถประจำทาง ที่ปลอดภัย วิ่งอยู่บนถนนหลายสายและแล่นเร็วมาก ถนนในกรุงเทพฯ บางแห่งเป็นบาทวิถีเลื่อนได้ ตามสี่แยก ทุกแห่งด้านหนึ่งเป็นอุโมงค์ บางแห่งก็เป็นสะพานลอยมีความยาวตั้งสองสามกิโลเมตร บ้ายตัวอักษรภาษาอังกฤษเคลื่อนกลาไปทั่ว ตึกแถวสองชั้นในสมัย พ.ศ. ๒๕๑๐ กลายเป็นตึกกระฟ้าอย่างต่ำก็ ๒๐ ชั้นขึ้นไป คณะทัศนจรวดไม่สามารถจำได้ว่าสถานที่ตรงไหนเคยเป็นอะไรมาแต่ก่อน โดยเฉพาะแถวสามแยกไม่ผิดอะไรกับ บรรดเวย์ อาคารที่มองเห็นเกิดขึ้นใหม่ทั้งนั้น แม้กระทั่งร้านจำหน่ายโลงผีก็เป็นอาคารที่กว้างใหญ่สะดุดตา จำหน่ายโลงผีแบบฝรั่งทุกชนิด กรุงเทพฯ เต็มไปด้วยโรงภาพยนตร์ทันสมัย สถานนวดอบอบ ไนท์คลับ สถานโบว์ลิ่ง โรงแรมชั้นดีเคลื่อนกลาไปทั่ว ทุกแห่งเป็นย่านการค้ามีแต่บริษัทใหญ่ๆ ร้านแบกอะดินหรือ ร้านกระจอกงองออยไม่มี โดยเฉพาะหาบเร่แผงลอยไม่มีเด็ดขาด เพราะเราเป็นประเทศมหาอำนาจ สิ่งใดที่จะ ทำให้ชาวต่างประเทศดูถูกดูหมิ่นเราก็ไม่ทำ สรรพสินค้าต่างๆ ล้วนแต่ผลิตในไทยแลนด์ทั้งสิ้น เราทำได้เอง ทุกอย่างนับตั้งแต่เรือรบ เครื่องบิน รถยนต์ เครื่องยนตร์กลไก เสื้อผ้าอาภรณ์ วิทยุ โทรทัศน์ นอกจากผลิตขาย ในประเทศยังส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศอีกด้วย รถยนต์ไทยดีตลาดรถยนต์ญี่ปุ่นกว่าไปเลย เพราะรถยนต์ ของเรามีคุณภาพดีกว่า ขายถูกกว่า รถเก๋งขนาดเล็กราคาจำหน่ายในประเทศเพียงคันละ ๑,๒๐๐ บาทเท่านั้น จักรยานยนต์คันละ ๔๐ บาท

สนามกีฬาหรือกรีฑาสถานแห่งชาติได้ขยายอาณาเขตออกไปอีกหลายเท่า สนาม “ศุภชลาศัย” กลายเป็นสนามฟุตบอลสำหรับแข่งขันปลีกย่อย เรามีสนามฟุตบอลใหม่ที่บรรจุคนดูได้ถึง ๒๕๐,๐๐๐ คน คนขับรถแท็กซี่ได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๕ ไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกและนักกีฬาของไทย กวาดเหรียญทองได้เกือบหมด ไทยแลนด์ก้าวหน้าทุกอย่างแม้กระทั่งการกีฬา เราส่งทีมฟุตบอลไปแข่งฟุตบอลโลก ๓ ครั้งแล้วและได้ถ้วยชนะเลิศทุกครั้ง ขณะนี้ไทยแลนด์กลายเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเอเชีย รองลงมาคือ ญี่ปุ่น ลัทธิคอมมิวนิสต์สลายตัวไปแล้ว ประเทศคอมมิวนิสต์ต่างเปลี่ยนเป็นประชาธิปไตย สงครามโลกครั้งที่ ๓ จึงไม่เกิดขึ้น ชาวโลกมีความรักใคร่สามัคคีกันเป็นอย่างดี เมืองจีนผืนแผ่นดินใหญ่กับไทยแลนด์มีความสัมพันธ์ ต่อกันในทางการทูตเหมือนเมื่อก่อน จีนแดงซึ่งเปลี่ยนเป็นจีนขาวได้ส่งสินค้าที่เราชอบมาขายในเมืองไทยมากมาย

นับตั้งแต่กิ่งไฉ่ ลูกหน้าเลี้ยง ลั่นจี้ตอง ลั่นจี้กระป๋อง อั้งจิว ปลาหมึก ลัมจิ้น เบ็ดข้างเหยียบ เกี่ยมไฉ่ ตัวไฉ่
รูปเทียน กระดาษฟาง ของอื่นๆ อีกสารพัด ไทยเราก็กึ่งเครื่องจักรกลอันเป็นอุตสาหกรรมหนักของเราไปขายใน
ผืนแผ่นดินใหญ่ของจีน พวกคนจีนที่เคยเป็นจีนแดงมาเที่ยวเมืองไทยกันอย่างสนุกสนาน คนไทยก็ไปเที่ยว
เมืองจีนกันเยอะแยะโดยจรวดข้ามทวีป ใช้เวลาเดินทางไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

คาดีลแล็คแท็กซี่ทั้ง ๒ คันได้พานักทัศนอาครอนาคตไปเที่ยวชมหอระฟ้าของเทศบาลนครบางกอก
ภายในบริเวณสวนลุมพินีซึ่งทางการได้เวนคืนที่ดินด้านถนนราชดำริเพื่อสร้างเป็นสวนสาธารณะให้ชาวบางกอกได้
พักผ่อนหย่อนใจ สวนลุมพินีจึงมีอาณาเขตกว้างใหญ่อีกหลายเท่า หอระฟ้าสูงตระหง่านและละลิบลัว
นักทัศนอาครได้ขึ้นไปเที่ยวบนหอรฟ้าและพักผ่อนกินน้ำชาเวลาบ่ายกัน อากาศบนหอรสูงเย็นเยือก มองแลเห็น
ทิวทัศน์ทั่วมหานครบางกอก อาคารใหญ่ๆ เบียดเสียดเยียดอัดกันมองดูเหมือนป่าคอนกรีต คนไทยทั้งหญิงชาย
แต่งกายแบบสากลนิยม พูดภาษาอังกฤษกันคล่องแคล่ว เด็กหนุ่มสาวมองดูเฟินๆ คล้ายกับหนุ่มสาวชาวอเมริกัน
ลกลีฟท์ลงมาจากหอรฟ้าราว ๑๖.๐๐ น. คณะนักทัศนอาครก็นั่งรถไปชมสรรพสินค้าตามบริษัทห้างร้าน
ต่างๆ ห้างร้านเหล่านี้ล้วนแต่กว้างขวางหรูหรา บางแห่งคนซื้อก็มีรถเข็นเล็กๆ ลากไป อยากได้ข้าวของอะไร
ก็หยิบใส่รถเข็นแล้วให้แคชเชียร์คิดเงินที่ประตูออก รอบบริเวณสนามหลวงมีร้านที่สร้างขึ้นชั่วคราวจำหน่าย
กาแฟและอาหารว่างเรียงรายไปหมด ต้นมะขามถูกโค่นลงหมดแล้ว คนขับรถเล่าให้ฟังว่าตลาดนัดเสาร์อาทิตย์
เล็กไปหมดแล้ว เพราะการค้าสัพเพเหระแบบนั้นขายหน้าชาวต่างประเทศเขา คนไทยต้องตั้งห้างหรือค้าขาย
แบบบริษัท

ทุกหนทุกแห่งล้วนแต่ทำให้นักทัศนอาครตื่นตื้นแตกใจในความเจริญของบางกอก รถแท็กซี่คาดีลแล็ค
แก๊งทั้ง ๒ คันพานักทัศนอาครข้ามสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาที่ทำช่วงวังหน้าเที่ยวชมอนุบุรี สวนต้นไม้กลายเป็น
ตึกสูงตระหง่าน มีถนนสายใหญ่เพิ่มขึ้นอีกหลายสาย ถนนเดิมเช่นถนนอิสระภาพ ถนนจรัสสินทวงศ์ ถูกขยาย
กว้างออกไปมีความกว้างถึง ๒๕ เมตร บาทวิถีริมถนนหลายตอนเป็นบาทวิถีเลื่อนได้ และทุกระยะ ๑๐๐ เมตร
มีอุโมงค์ลอดใต้ถนนให้คนข้ามต่างทางมาลาย ตามทางแยกมีอุโมงค์สำหรับรถทางหนึ่งลอดผ่านไปโดยไม่ต้อง
เสียเวลารอไฟเขียวเหมือนสมัยก่อน บ้อมยามริมถนนอันตรธานไปหมดแล้ว มีตำรวจเดินเตร่ไปมาแต่งกาย
แบบเดียวกับตำรวจอเมริกัน พูดภาษาอังกฤษอย่างน้ำไหลไฟดับ

รถยนต์ทางฝั่งธนมากมายพอกๆ กับฝั่งพระนคร ทางข้างวัดอรุณราชวรารามมีอุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำ
สำหรับให้รถยนต์พาหนะข้ามไปมาและมีทางเท้าสำหรับประชาชนด้วย ไม่มีความแตกต่างกันเลยระหว่าง
ฝั่งพระนครและธนบุรีเต็มไปด้วยอาคารสูงใหญ่เช่นเดียวกัน ถังน้ำประปาหลายถังล้วนแต่เป็นถังขนาดใหญ่
และสูงมาก ใช้แรงดันของลมส่งน้ำสู่ตึกสูงๆ ได้ทั่วถึง น้ำที่เปิดออกจากก๊อกแม่แต่อยู่บนตึก ๖๐ ชั้นก็ไหลแรง
พุ่งปราดออกจากก๊อก บางกอกยุคนี้ น้ำไหลไหลสว่างทางสะดวกไม่ติดอะไรกับเมืองสวรรค์ โรงพยาบาลมีอยู่
ทั่วเมืองและมีบริการอย่างดีที่สุด อย่างรวดเร็วทันใจ คำว่าเตียงไม่ว่างไม่มี คนไข้จะได้รับการโอภาปราศรัย
อย่างอ่อนหวาน ไม่มีการชู้ตคอก ทูบหลังหรือชั้นเขาลงคอกคนไข้ เมื่อโรงพยาบาลได้รับแจ้งทางโทรศัพท์
ว่ามีคนป่วยไข้ไม่สบายหรือได้รับอุบัติเหตุ รถของโรงพยาบาลจะเปิดหอรรีบไปรับคนไข้ทันที ดังนั้นจึงไม่ปรากฏว่า
มีคนนอนตายหรือหายใจประหังๆ อยู่ข้างถนน

บางแคเปลี่ยนแปลงไปหมด กลายเป็นย่านการค้าที่มีผู้คนหนาแน่น สถานสงเคราะห์คนชราเป็นอาคาร
๕ ชั้นใหญ่โตมโหฬารมาก

“นี่แหละครับนิคมคนแก่” นายวีระสมิทนักขับแท็กซี่ได้บอกกับคณะพรรคสี่สหาย “อาคารนี้เพิ่งสร้าง
เสร็จในราวห้าหกปีนี่เองครับ ก่อนนี้คนแก่ไม่มีลูกหลานพอแก่ตัวลงไปก็ลำบากมาก บางทีก็อดตายหรือเจ็บตาย
เพราะไม่มีใครเอาใจใส่ เดียวนี้รัฐบาลท่านรับเลี้ยงครับ คนแก่อายุ ๖๕ ปีขึ้นไปรัฐบาลจะรับมาอยู่ที่นี้มีห้องพัก
อย่างสวยงาม มีอาหารดีๆ ให้กินวันละ ๔ มื้อ มีเครื่องนุ่งห่มแจกให้พร้อมและมีหมอกับพยาบาลคอยดูแล
เอาใจใส่ เรื่องเงินไม่มีรัฐบาลเราเลิกพูดมานานแล้วครับ เพียงแต่เงินที่เราขายน้ำมันได้รัฐบาลก็สามารถพัฒนา
บ้านเมืองของเราได้อย่างสบาย เมื่อเร็วๆ นี้เราก็ก็นำสหรัฐไปสามหมื่นล้าน สมัยพ่อผมเรากู้เงินธนาคารโลกมา
บูรณะประเทศ สมัยนี้ธนาคารโลกส่งคนมาขอกู้เงินเรา”

“แล้วนี่เธอจะพาพวกเราไปไหน” พลถามยิ้มๆ

“ก็ไปเที่ยวนครไชยศรีนะซีครับ แล้วเลี้ยวขวาไปทางสถานีรถไฟนครไชยศรีตัดเข้าถนนบุรีและบางกอก ไปเที่ยวทางด้านเหนือของบางกอก ไปรับประทานอาหารค่ำที่มินบุรีหรือสมุทรปราการก็ได้ สุดแล้วแต่พวกคุณ เถอะครับ“

ศาสตราจารย์ดิเรกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลา

“ห้าโมงเย็นแล้วนะน้องชาย อย่าไปไกลกว่านี้เลยพาพวกเราย้อนกลับไปทางบางกะปิเถอะ เราจะหาเช่า โรงแรมสักแห่งเพื่อพักผ่อนอาบน้ำอาบท่ากันเสียที“

“ได้ครับ แต่ว่าคืนนี้พวกคุณจะไม่ให้ผมนำเที่ยวบางกอกราตรีหรือครับ“

เสี่ยหงวนยิ้มให้นายวีระสมิท

“มีที่เที่ยวที่ไหนบ้างล่ะ“

“เยอะเยอะครับ ไนต์คลับใต้ดินดูระบำเปลือยและกินอาหารฝรั่งเศส“

“ฮ้า“ เสี่ยหงวนร้องลั่นรถ “มีระบำเปลือยให้ดูด้วยหรือ“

“มีมานานแล้วครับ ผู้ชายในวัยกลางคนและคนแก่ชอบดูระบำเปลือยมาก ดูแล้วเป็นหนุ่มขึ้นครับ พวกสาว ๆ แก้วฟ้าล่อนจ้อนออกมาเต้นระบำให้เราดู ค่าผ่านประตูแพงหน่อยนะครับเก็บคนละ ๕ บาท ค่าอาหาร และเครื่องดื่มต่างหากและราคาอาหารเหล้าและเครื่องดื่มแพงกว่าที่อื่นถึง ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์“

“แล้วมีอะไรที่น่าดูอีก“ นิกรถามยิ้มๆ

“ก็มีมวยซีครับ มวยที่สนามมวย “ไทยสแคว“ หลักสี่คืนนี้ชิงแชมป์เปียนรุ่นเวลเตอร์เวทแห่งประเทศไทยครับ นอกจากมวยตอน ๑๙.๓๐ น. มีฟุตบอลทีมธนาคารบางกอกกับทีมเยอรมันครับ หรือถ้าพวกคุณไม่ชอบฟุตบอลผมจะพาไปเที่ยวไนท์คลับที่ดีๆ หลายแห่ง ฟังเพลงเพราะๆ รับประทานอาหารดีๆ หรือถ้าชอบดูหนังไปผมก็จะพาไป ที่เที่ยวมีมากครับ ที่เที่ยวกันยันสว่างได้รุ่ง เล่นสะเก็ดน้ำแข็ง สะเก็ดล้อ เล่นโบว์ลิ่ง พอเมื่อยขบก็ไปหาหมอนวดสาว บางกอกตอนกลางคืนสนุกกว่าปารีสอีกครับ พวกฝรั่งเศสที่มีเงินมักจะมาเที่ยว บางกอกบ่อยๆ“

พลว่า “ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าเศรษฐกิจของคนไทยเราดีมาก“

“ใช่ครับ คนไทยที่เป็นข้าราชการหรือเสมียนพนักงานมีเงินเดือนพอจับจ่ายใช้สอยพอเที่ยวเตร่หรือ รับประทานอาหารตามภัตตาคารได้เดือนละห้าหกครั้ง อันเป็นผลสะท้อนให้พวกผมซึ่งเป็นกรรมกรพลอยสบาย ไปด้วย“

“แล้วพวกเกษตรกรล่ะ“ นายพลดิเรกถามขึ้นบ้าง

“อ้อ พวกนั้นล้วนแต่ร่ำรวยทั้งนั้นแหละครับ พวกที่ตั้งคอกปลูกสัตว์เลี้ยงวัวเลี้ยงหมูเลี้ยงไก่เป็นเศรษฐกิจ ไปตามกัน ที่ทำไรฟืชก็ล้วนแต่มีกำไรสุข โดยเฉพาะชาวนาของเราล้วนแต่เป็นเศรษฐกิจทั้งนั้นแหละครับ เจ้าของนาแต่ละคนมีนาไม่ต่ำกว่าพันเอเคอร์ ใช้รถแทร็คเตอร์ไถหว่านและเก็บเกี่ยว มีเครื่องบินหรือรถเหาะ ขับมาบางกอกหรือไปเมืองไหนๆ ก็ได้ มีชีวิตหรูหราสุขสบายกว่าคนบางกอกมากมาย พวกคุณอยู่ในป่าในดง ไม่เคยเห็นชาวนาหรือครับ“

“ไม่หรอกน้องชาย“ ศาสตราจารย์ดิเรกพูดยิ้มๆ “น่าดีใจจริงๆ ที่พี่น้องคนไทยของเราสุขสบายกัน อย่างนี้ เราอยู่ในป่าดงพงไพรยังไม่เคยร่ำรวย“

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“เก็บของป่าและสมุนไพรขายพอเลี้ยงชีวิตและครอบครัวเท่านั้น เดือนหนึ่งมีรายได้ราวห้าหกล้าน เท่านั้น“

นายวีระสมิทหันหน้าตาเหลือก

“เดือนละห้าหกล้านเชียวนะหรือครับ“

อาเสี่ยไม่ตอบแต่หัวเราะชอบใจ นายวีระสมิทลดความเร็วของรถลงทำให้คาดิลแล็คเก็งที่ตามมา ลดความเร็วลงด้วย รถทั้งสองคันกลับรถบนทางหลวงอันกว้างใหญ่และแล่นย้อนกลับมาตามถนนเพชรเกษม

ที่โรงแรม “บางกอกไทยแลนด์“ อันเป็นโรงแรมชั้นที่หนึ่งของบางกอก และเป็นอาคาร ๑๐ ชั้น อยู่ตรงข้ามกับบ้าน “พัชรภรณ์“ รถแท็กซี่คาดิลแล็คเก็งทั้ง ๒ คันได้พานักทัศนาจรอนาคตแล่นผ่านประตูรั้ว ตรงเข้ามาจอดเทียบหน้าบ้านไดตีก คนยามแต่งเครื่องแบบคล้ายกับนายพลรีบวิ่งลงมาเปิดประตูรถให้

คณะพรรคสี่สหายกับ นพ สมนึก เจ้าคุณบัจฉนิกฯ และเจ้าแห้วต่างพากันลงจากรถเดินเข้ามารวมกลุ่มกัน พลกล่าวกับนายวีระสมิทว่า

“สองทุ่มเธอกับเพื่อนเธอเอารถมารับเราที่นี้ละ ไปพักผ่อนกันก่อนเถอะ“

เสียงหวนส่งธนบัตรใบละร้อยบาทรวม ๒ ฉบับให้นักขับแท็กซี่

“เฮ้ เอาไปแบ่งกับเพื่อนเธอคนละร้อยบาทสำหรับซื้ออะไรกิน เราจะจ่ายค่าเช่ารถให้เธอสองคนอีกคนละ ๒๐๐ บาทแต่คืนนี้ต้องพาเราเที่ยวจนสว่างเพราะพรุ่งนี้ ๙ โมงเราจะกลับบ้านแล้ว“

“ครับผม ขอขอบคุณครับ“

คณะนักทัศนศาสตร์พากันขึ้นไปบนโรงแรมตรงมาที่เคาเตอร์อันเป็นที่ทำงานของเสมีนโรงแรมซึ่งเป็นสาวสวย เจ้าหน้าที่แผนกประชาสัมพันธ์และอื่นๆ ที่นั่งเรียงรายอยู่ตามโต๊ะต่างๆ ในคอกกั้นก็ล้วนแต่เป็นหญิงสาวทั้งนั้น มีตำรวจในเครื่องแบบนั่งอยู่บนม้ายาวคนหนึ่ง ห้องโถงนี้กว้างขวางสวยงามมาก

ทุกคนเดินมาหยุดยืนหน้าเคาเตอร์ สาวสวยโปรยยิ้มอย่างน่ารัก และก่อนที่หล่อนจะพูดว่าอะไร เสียงหวนก็กล่าวกับหล่อนเป็นภาษาไทย

“เราต้องการห้องพิเศษเตียงคู่สี่ห้องครับคุณ“

สาวสวยหยุดยิ้มทันที และกล่าวกับอาสาเสียงเป็นภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว

“คุณเอาภาษาอะไรมาพูดฉันฟังไม่ออก กรุณาพูดอังกฤษเถอะคะ“

อาสาเสียงชักฉิว เขากล่าวกับหล่อนเป็นภาษาอังกฤษบ้าง.....

“คุณเป็นคนไทยใช่ไหม“

“ใช่ค่ะ“

“แล้วทำไมคุณไม่รู้ว่าคุณพูดภาษาของบรรพบุรุษเรา เมืองไทยเป็นเมืองขึ้นไปแล้วหรือครับ เราจึงใช้ภาษาอังกฤษแทนภาษาของเรา“

“มิได้ค่ะ แต่เราเป็นประเทศมหาอำนาจ เดียวนี้ทั่วโลกเขาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางทั้งนั้น คุณก็น่าจะทราบดีแล้วว่าเราเลิกใช้ภาษาไทยมานานแล้ว และใช้ภาษาอังกฤษแทน คุณมาจากไหนคะ“

อาสาหันมาดูนิกรและพูดเสียงหนักๆ

“นำตบเหลือเกินพับผ้า คนไทยแท้ๆ ดัดจริตอยากเป็นแหม่ม“

สาวสวยพูดโพล่งขึ้นเป็นภาษาไทยทันที

“ก็ลองดูซิคะ ถ้าคุณคิดว่ากรมหมื่นรังแกผู้หญิงเป็นความสุขของคุณ“

เสียงหวนหันขวับมาทางหล่อน

“ที่ยังจี๋ล๊ะก้อพูดไทยได้ ไปตามผิวคุณมาต่อยกับผมดีกว่า“

หล่อนร้องกรีดเหมือนกับอาสาโยนจิ้งจกหรืองูเขียวใส่หล่อน

“คุณบ้าเรอะ คำเป็นสาวนะจะบอกให้ บ้า...คนบ้าอะไรก็ไม่รู้“

อาสาหัวเราะชอบใจ

“พูดไทยปรือเขียวนะ ทำไม่ไม่ดัดจริตพูดฝรั่งอีกละ นี่มันเมืองไทยไม่ใช่เมืองขึ้นของใคร คนไทยก็ควรจะพูดภาษาของเราซิ เว้นแต่ถ้าเราพูดกับฝรั่งและเขาพูดไทยไม่ได้....“

หล่อนโกรธเสียงหวนจนหน้าเขียว

“ก็คนไทยเขาเลิกพูดภาษาไทยกันมานานแล้ว“

“อาจจะเป็นไปได้สำหรับคนที่อยากเป็นชีซ่าฝรั่ง ว่ายังงั้นมีห้องว่างหรือเปล่าคุณกระบวยศรี“

“ดิฉันไม่ได้ชื่อกระบวยศรี“

“ผมจะไปตรัสรู้ได้ยังไงว่าคุณชื่ออะไรผมก็เรียกต๊ายไปก่อน....“

หล่อนค้อนปะหลับปะหลือก เข้าใจว่าคณะนักทัศนศาสตร์เป็นคนบ้านนอกคอกนาที่อยู่ห่างไกลความเจริญ หรืออาจจะอยู่ตามขุนเขาป่าดงพงไพรก็ได้

“ห้องว่างนะมีราคาห้องละ ๔๐ บาทต่อวัน ถ้าตกลงก็ต้องจ่ายเงินล่วงหน้าก่อน สำหรับพวกคุณซึ่งดิฉันไม่เชื่อว่าจะมีเงินจ่ายค่าเช่าห้องให้เรา“

นิกรสบตากับหล่อนเขาก็ยิ้มให้

“คุณชื่อดิฉันหรือครับ“

“ใครบอก“ หล่อนทวาด “คนซื้อดินมืออย่างที่ไหน“
“ก็คุณพูดดินยังงั้นดินยังงี้“
“ดินนี่คือคำว่าดิฉัน แต่พูดเร็วๆ ก็เป็นดินหรือเตียน.....“
“อ้อ-ควับ คนซั้ว“
เจ้าคุณปัจจนิกฯ เผลอตัวหัวเราะออกมดั่งๆ
“แกพูดอะไรวะอ้ายกร ฟังดูคล้ายๆ กับภาษาไทยปนโหล่า“
นิกรอมยิ้ม
“ผมบอกเธอว่า ถูกแล้วครับผมเพิ่งทราบ แต่ผมพูดเร็วไปหน่อย“
ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น
“ควับ ผมซั้ว ถ้าพูดซ้ำๆ ก็ต้องพูดว่าถูกแล้วครับผมเพิ่งทราบ..... ถ้ายังงั้นแกช่วยเจรจากับเธอ
เรื่องห้องพักของเราหน่อยซี“
นิกรหันมาทางเสมียนสาวแล้วกล่าวกับหล่อนอย่างรวดเร็ว
“ว่าฮับ เราต้องการ สี่ฮับ“
สาวสวยมองดูนิกรอย่างเคื่องๆ
“คุณพูดยั้งกะลิงใครจะฟังรู้เรื่อง แล้วก็โปรดพูดภาษาอังกฤษเถอะคะ ดินฟังภาษาไทยไม่มีใครออก
ที่พูดได้ก็พูดกับคุณอย่างกะท่อนกะแท่นเต็มทน“
เสี่ยตี๋นิกสนุกขึ้นมากระเซ้าหล่อน
“ไออะไร ไอวอนท์ เบ็ดรุม ห้องหนึ่งก็ทุ่เตียงซี ไอก็วอนท์โพรุม“
“วู้ พู่อังกฤษไม่เอาไหนไม่น่าจะเกิดมาเป็นคนไทยเลย ดินเข้าใจแล้วห้องพิเศษเตียงคู่สี่ห้อง
ก็บอกเมื่อก็หยกๆ ว่าค่าเช่าวันละ ๔๐ บาทต้องชำระเงินล่วงหน้าหนึ่งวัน.....“
นพกล่าวกับเสี่ยตี๋นิก
“เฮ้ย-อุตุเอาไปสั่งสอนเสี่ยตี๋นิกใหม่ หน้าตาก็สวยดีหรอกแต่พูดจาไม่น่าฟัง กิริยามารยาทของลูกผู้หญิง
ไม่มีเลย เอาเลยอ้ายแก้ว“
เจ้าแก้วยิ้มแฉ่งๆ
“รับประทานอายุให้ผมติดคุกหน่อยเลยครับ อุตุผู้หญิงนะรับประทานตำรวจเขาจะขังในฐานอันธพาล
ก่อน ๓๐ วันแล้วถึงดำเนินคดี“
เสี่ยหงวนกล่าวกับพลเบาๆ
“๔๐ บาท นี่คิดเป็นเงินในปัจจุบันก็คือ ๔๐๐ บาทใช้ไหมวะพล“
“ใช่ ค่าห้องพักแพงนำดูทีเดียว“
อาเสี่ยล้งกระเป่าหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่งแล้วส่งธนบัตรรวม ๒ ฉบับให้หล่อน
“เฮ้า เอาไปแมนกกระเด็น“
“คุณนะซึนกกระเด็น“
อาเสี่ยหัวเราะ
“ก็ได้ ถ้ายังงั้นคุณเป็นนกตะกรุม“
เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งโหยงทำตาเขียวกับอาเสี่ย
“อย่าน่าอ้ายหงวน เตียวจะเกิดไล่เตะกันขึ้นชายหน้าเขาเปล่าๆ“
สาวสวยทอนเงิน ๔๐ บาทให้เสี่ยหงวน อาเสี่ยรับเก็บเงินใส่กระเป่าแทนที่จะทิปหล่อน หล่อนขอร้อง
ให้ทุกคนเซ็นชื่อและรายละเอียดลงในการ์ดแข่งคนละแผ่นอันเป็นแบบฟอร์มของโรงแรม ต่อจากนั้นหล่อนก็พูด
เทเลคอลเรียกพนักงานรับใช้มารับกระเป่าเสื้อผ้าของนักทัศนจาร และพาขึ้นลิฟท์ไปสู่ห้องพักพิเศษ

ความตื่นเต็นมหัศจรรย์ใจของนักทัศนจารได้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งตอนพลบค่ำวันนั้น
ในราว ๑๘.๓๐ น. ทุกคนได้มายืนรวมกลุ่มกันที่หน้าห้องพักพิเศษชั้นที่ ๔ ของโรงแรม “บางกอก
ไทยแลนด์“ ขณะนี้พระอาทิตย์ตกไปแล้ว แต่ทางทิศตะวันออกมีพระจันทร์ ๒ ดวงกำลังโผล่พ้นหลังคาตึก ๔ ชั้น
หลังหนึ่ง

“ยังงั้นแน่เดี๋ยวก่อน” ท่านเจ้าคุณกล่าวขึ้นอย่างแปลกใจและจ้องมองดูพระจันทร์ทั้งสองดวงนั้น
“มีพระจันทร์เกิดขึ้นอีกดวงหนึ่งยังงั้นหรือ”

“โน-เป็นไปไม่ได้ครับ พระจันทร์ที่เราเห็นผมแน่ใจว่าเป็นพระจันทร์เทียม”

ร.อ. นพพุดเสริมขึ้น

“พระจันทร์เทียมก็ต้องเป็นพระจันทร์ล้นป้อ หรือพระจันทร์ซีเพียะ”

นิกรยกมือเชกบาลลูกชายของเขาค่อนข้างแรง

“อย่าหัดทะเลสิ่งเหมือนอย่างพ่อหน่อยเลยวะ”

พล.ต. พล กวักมือเรียกพนักงานรับใช้คนหนึ่งให้เข้ามาหาเขา บ่อยคนนี้ได้รับรางวัลจากเสี่ยหวงวน ๒๐ บาทเมื่อสักครู่นี้เองตอนที่นำเครื่องตีมาให้ จึงวิ่งเข้ามาหาพลและกล่าวถามเป็นภาษาอังกฤษ

“ท่านต้องการอะไรหรือครับ”

พลชี้มือไปที่ดวงจันทร์ทั้งสองดวง

“ช่วยอธิบายให้พวกเราคนบ้านนอกเข้าใจหน่อยเถอะ ดวงจันทร์สองดวงนั้นเป็นพระจันทร์เทียมใช่ไหม”

“ใช่ครับ นักวิทยาศาสตร์ของเราเขาสังเกตมันขึ้นเพื่อช่วยให้มีแสงพระจันทร์ตลอดคืนครับ พระจันทร์

เทียมทั้งสองดวงจะโคจรไปรอบโลกในเวลา ๒๔ ชั่วโมง พอคำก็จะโผล่ขอบฟ้าอย่างนี้ทุกคืน แต่ถ้าเป็นคืนเดือนหงายเราก็จะเห็นพระจันทร์จริงๆ อีกดวงหนึ่ง พระจันทร์เทียมมีมาปีกว่าแล้วครับ”

นายพลดิเรกทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ กล่าวถามบ่อยว่า

“เป็นความสามารถของนักวิทยาศาสตร์ไทยจริงๆ หรือนี้”

“ครับ ท่านศาสตราจารย์ดำรัส ณรงฤทธิ นักวิทยาศาสตร์หนุ่มหลานปู่ของศาสตราจารย์ดิเรก

อดีตนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของไทยเราเป็นผู้สร้างพระจันทร์เทียมช่วยให้โลกสว่างไสวเหมือนคืนวันเพ็ญตลอดปีครับ”

นายพลดิเรกลืมนึกถึงดวงจันทร์เพื่อนเกลอของเขาด้วยความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจ

“มายก๊อด...หลานของกันเอง เชื่อไม่ฟังแถววะ”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“ถูกแล้ว โบราณว่าเงาของตีสอดดูกันกระจาด จะดูนักวิทยาศาสตร์ต้องดูพ่อ” แล้วนิกรก็หันมายิ้มให้พนักงานรับใช้ “เออละ เธอไปได้แล้วน้องชาย อย่างลืมน่าหนึ่งทุ่มตรงเราจะลงไปห้องกินข้าว”

“ครับผม” บ่อยหนุ่มรับคำและพาตัวเดินไปจากที่นั่น

นักทัศนศาสตร์ต่างพากันมองดูพระจันทร์เทียมทั้งสองดวงด้วยความสนใจยิ่ง ลักษณะของมันเป็นรูปร่างกลมสีนวลแบบพระจันทร์แต่ไม่มีลวดลายที่แสดงพื้นที่ต่างๆ มันขึ้นตามกันในระยะห่างจากกันเพียงเล็กน้อย ยิ่งมองศาสตราจารย์ดิเรกก็ภาคภูมิใจที่หลานชายของเขาเป็นผู้สร้างพระจันทร์เทียมนี้ แสงจันทร์เทียมสว่างกว่าพระจันทร์จริงๆ ราวสามสี่เท่า

ทิวทัศน์บางกอกยามราตรีไม่ผิดอะไรกับเมืองแมนแดนสวรรค์ อาคารน้อยใหญ่แลเห็นแสงไฟในหน้าต่างเป็นช่องๆ ตีกระพริบมากมายหลายแห่งและลึกลับไปจนสุดขอบฟ้าซึ่งแสดงให้เห็นว่ามหานครบางกอกใน พ.ศ. ๒๕๕๐ นี้มีอาณาเขตใหญ่โตกว้างขวางเพราะรวมพื้นที่ของจังหวัดใกล้เคียงหลายจังหวัดเมื่อครั้งก่อนมารวมเป็นจังหวัดเดียวกัน

๒๐.๐๐ น. เศษ คืนวันนั้นเอง

คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณบัจฉริณี นพ สมนึกและเจ้าแห้วก็พากันออกจากโรงแรม

“บางกอกไทยแลนด์” โดยรถคาดิลแล็คเก็งแท็กซี่ ๒ คันนั้น มุ่งตรงมาที่บ้าน “พัชรารณ” ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน

ขณะนี้ประตูรั้วหน้าบ้าน “พัชรารณ” ยังไม่ปิด แหกของท่านนายพลพนัสเพิ่งกลับไปเมื่อสักครู่นี้

พล.ท. พนัสนายทหารกองหนุนนอกประจำการเพิ่งกลับมาจากนิวยอร์กเมื่อตอน ๑๙.๐๐ น. เศษพร้อมด้วยครอบครัวของท่านคือภริยาอดรักและธิดาสาวในวัย ๒๒ ปี ซึ่งเป็นลูกคนเดียวของท่าน.....

รถแท็กซี่ทั้งสองคันแล่นมาหยุดเทียบหน้าบ้านโตตึกใหญ่ท่ามกลางแสงไฟฟ้าที่สว่างไสวไปทั่วเขตบ้าน โดยเฉพาะภายในตึกทุกห้องมีแสงสีนวลคล้ายกับไฟแสงจันทร์ให้ความสว่างเหมือนกับเวลากลางวัน

ชายผู้สูงอายุต่างกายเรียวร้อยในชุดสากลสีขาวผูกโบว์ทุกกระต่ายคนหนึ่งพาตัวออกมาจากห้องโถงอย่าง ร้อนรนและลงบันไดมาต้อนรับคณะพรรคสี่สหายกับบพ สมนึก เจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแก้วซึ่งยืนรวมกลุ่ม อยู่หน้าบันได

“ท่านต้องการพบใครครับ” เขาถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างนอนน้อม

“นายพลพนัส” พลตอบ “ท่านกลับมาจากอเมริกาแล้วไม่ใช่หรือ”

“ครับผม ท่านเพิ่งกลับมาเมื่อตอน ๑๙.๐๐ น. นี่เองแหละครับ เชิญขอรับ”

คณะทัศนจรรยาคนตรูสึกตื่นเต้นอย่างไรชอบกล ทุกคนเดินตามหัวหน้าคนใช้ขึ้นไปบนดึกและเลย เข้าไปในห้องรับแขกซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างในห้องรับแขกเปลี่ยนแปลงไปหมด เก้าอี้ชุดรับแขก และเครื่องประดับห้อง ล้วนแต่ใหม่และแปลกตกเป็นศิลปะล้ำยุค หน้าต่างทุกบานกว้างใหญ่ติดกระจกสีฟ้า ภายในห้องมีเครื่องปรับอากาศช่วยให้เย็นสบายตลอดเวลา พลแลเห็นภาพของตัวเองแต่งเครื่องแบบพลโทชุดสีขาวมีสายสะพาย และสายราชของครุฑประดับเหรียญตรา และเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นภาพถ่ายเต็มตัวขนาดเท่าตัวจริง ภาพนี้เป็นภาพพระบารมีธรรมชาติบรรจอยู่ในกรอบสีบรอนซ์ทองตั้งเด่นอยู่ในห้องรับแขก

หัวหน้าคนใช้เชิญให้นั่งแล้วเขาก็ออกไปจากห้องรับแขก ในนาทีเดียวกันนั้นเองสาวใช้แต่งกายเรียวร้อย แบบสาวใช้ในยุโรปอเมริการวม ๒ คนก็นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้และสาวใช้คนหนึ่งได้บอกว่าท่านนายพลพนัส ขอเวลาแต่งตัวเพียง ๕ นาที

พลสาวใช้ออกไปจากห้อง เสียตึกก็กล่าวกับลูกชายของนิกรว่า

“อายนัสซึกจะเตะมากไปหน่อยแล้วไว้อายนพ เราขึ้นไปหามันเถอะจะปัจจุบันหรืออดีตบ้าน

“พัชรภรณ์” นี่ก็คือบ้านของเรา”

“เฮ้” นายพลดิเรก้องขึ้นดั่งๆ “อย่าลืมว่าเรามาถึงนี่ก่อนเวลาถึง ๔๐ ปี เราได้มาพบเห็นมันทั้งๆ ที่ ลิ่งเหล่านี้อยู่ไม่เกิด เทบจะกล่าวได้ว่ามันเป็นภาพลวงตาทั้งนั้น แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพบเห็นมันจะเกิดขึ้นจริงๆ ใน ๔๐ ปีข้างหน้า แกจะถือวิสาสะไม่ได้ เจ้านัสมันจะยื่นข้อหาแก่ในฐานะบุกรุก การพบกับมันเราจะแสดงตัว ให้มันรู้ว่าเราเป็นใครก็ได้ เพราะมันจะหาว่าพวกเราน่า เราจะต้องสมมุติตัวเราขึ้นตามที่เรากลงกันว่า เราเป็นพวกชาวเขาเผ่าหนึ่งเดินทางมาเที่ยวกรุงเทพฯ และเราถือโอกาสมาเยี่ยมในฐานะที่เราเคยได้ยินชื่อเสียง ของพลโทพนัสมาก่อน”

นพตามขึ้นเบาๆ ว่า

“แล้วใครจะเป็นหัวหน้าพวกเราล่ะครับ”

“ก็คุณตาของแก่นะซี”

“ว่า...หัวหน้าโง่หัวล้านล่ะครับ”

“อ้าว” ท่านเจ้าคุณอนุทาน “คนสำคัญของโลกนะโดยมากหัวล้านนะไว้อายนพ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ใช่ครับ แต่พวกนั้นไม่มีกลิ่นตุๆ เหมือนคุณพ่อนี้ครับ”

เสียหวนกับบพและสมนึกต่างหัวเราะขื่นพร้อมๆ กัน ท่านเจ้าคุณแม่ปากแน่นจ้องมองดูหน้านิกร ด้วยแววตาดมิงทิง เจ้าแก้วยืนหน้าต่ายอยู่ข้างหลังนิกร พอสบตากับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าแก้วก็ใจหายวาบ

“รับประทานเรื่องนี้ผมไม่เกี่ยวนะครับ แล้วก็ผมไม่ได้หัวเราะด้วย”

ท่านเจ้าคุณตวาดเว็ด

“ก็ใครไปว่าอะไรมึงล่ะ” พุดจบท่านก็ยกมือชี้หน้านิกร “ระวังให้ตีนะอ้ายกร ลูกแก่ทะเลสิ่งกับฉัน ฉันทักให้เพราะมันเป็นหลานฉันและฉันรักมันมาก แต่แกจะมาลวนลามล้อเลียนฉันไม่ได้”

“เอ๊ะ ผมไม่ใช่ลูกเขยของคุณพ่อหรือครับนี่”

“ใช่ แต่ว่าลูกเขยไม่ใช่ลูกตัวไว้อ”

พล.ต. พล จูปากห้ามให้สงบปากเสียง

“เบาๆ หน่อยครับ ที่นี่ไม่ใช่บ้านเราเพราะเราอยู่ในโลกอนาคต ขณะนี้พวกเราทุกคนคงจะตายไป หมดแล้ว ถ้าจะมีชีวิตเหลืออยู่ก็คือเจ้านพกับเจ้านิกรเท่านั้น”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อสุภาพบุรุษในวัย ๖๕ ปีท่าทางภูมิฐานคนหนึ่งพาตัวเดินเข้ามาในห้องรับแขก ท่านผู้นี้คือ พล.ท. พนัส พัชราภรณ์ ลูกชายของพลนั่นเอง

ท่านนายพลเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้หยุดชะงักห่างจากประตูกระจกสีฟ้าอ่อนเพียงเล็กน้อย ในเวลาเดียวกันนี้เองคณะทัศนอาโรนาคตก็ลุกขึ้นยืนและก้มศีรษะคำนับอย่างพร้อมเพรียงกัน

“สวัสดีครับท่านนายพล” เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดยิ้มๆ แต่เสียงของท่านสิ้นเครือ ซึ่งไม่มีใครอธิบายได้ถูก ว่าท่านมีความรู้สึกอย่างไรที่ท่านได้เผชิญหน้ากับลูกชายของพลผู้มีอายุแก่กว่าพลมาก

“สวัสดีครับ” พล.ท. พันสกล่าวตอบด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว เพราะนักทัศนอาโรนาคตคณะนี้ เหมือนกับปู่ของท่าน เหมือนๆ บิดาและพวกอาของท่านที่ล่วงลับไปหมดแล้ว นพกับสมนึกก็เหมือนเพื่อนรักของท่านแต่ว่าคนละวัย และเจ้าแห้วก็เหมือนกับคนใช้เก่าแก่ของท่านที่เพิ่งทิ้งไปแล้ว ทั้งลูกชายคนเดียวไว้ให้ท่านอุปการะเลี้ยงดูมาจนกระทั่งเป็นหนุ่มใหญ่

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับ พล.ท. พันสต่อไป

“พวกเราเป็นชาวเขาเผ่าแม้วครับ เราพากันทัศนจรบางกอก เมื่อผ่านมาทางนี้เราก็ก็นึกโอกาสแวะเยี่ยมท่านครับ ผม...อ้อ...ผมชื่อเล่าสี่เป็นหัวหน้าแม้วบนดอยช้างแห่งจังหวัดเชียงรายครับ”

สี่หวงวนยิ้มให้ท่านนายพลผู้สูงอายุและแนะนำตัวเองบ้าง

“ผมชื่อเล่าหวงวน เป็นรองหัวหน้าแม้วดอยขุนช้างครับ”

ท่านเจ้าคุณหันมาทำตาเขียว

“ดอยช้างเฉยๆ ไว้ย”

“อ้อ-ใช่ ผมเผลอไปครับคุณอา” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่ท่านนายพลเจ้าของคฤหาสน์ “เฮ้-อ้ายนัสเวลา ๔๐ ปี ทำให้แก่แก่แต่มารุ่งโรยไปถึงเพียงนี้เชียวรี้อายหลานชาย”

นิกรยกลูกแปเท้าขวาเตะกันอาสี่ดังพลั๊ก และพุดกลบเกลื่อน

“แกพุดเพื่อเจ้ออะไรอะ กินเหล้ามานิดเดียวเท่านั้น” แล้วนิกรก็ก้มศีรษะคำนับ พล.ท. พันสอีกครั้งหนึ่ง “ท่านนายพลกรุณาอภัยให้เล่าหวงวนเพื่อนผมเถอะครับ”

นายพลพันสขมวดคิ้วย่น สมองของท่านต้องใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง ทำไมชาวแม้วกลุ่มนี้จึงเหมือนกับบิดาและญาติผู้ใหญ่ของท่านซึ่งล่วงลับไปนานแล้ว ท่านยืนนิ่งเฉยไม่พุดอะไรจนกระทั่งเจ้าคุณปัจจนิกฯ แนะนำให้ท่านทราบว่ พล.ต. พล.ชื้อเล่าไฮ้ว นิกรชื้อเล่าอะ ศาสตราจารย์ดิเรกชื้อเล่าเย็น นพชื้อเล่าคือสมนึกชื้อเล่าเบ๊ และเจ้าแห้วชื้อเล่าโรง

ในที่ พล.ท. พันสก็เชิญให้ทุกคนนั่งเรียงรายกันรอบห้องรับแขกตัวท่านเองนั่งข้างเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“ผมขอต้อนรับพวกท่านด้วยไมตรีจิตครับ ขอบคุณมากที่กรุณามาเยี่ยมผม”

พลกล่าวขึ้นทันที

“คุณหญิงและบุตรของท่านล่ะครับ ท่านจะไม่กรุณาให้พวกเราได้รู้จักบ้างหรือครับ พวกเราสนใจในเกียรติประวัติของท่านมาก”

พล.ท. พันสพุดลุกขึ้นยืน

“ผมจะไปตามภรรยาและลูกสาวของผมมารู้จักกับพวกคุณเดี๋ยวนี้” พุดจบ พล.ท. พันสก็เดินออกไปจากห้องรับแขก ถึงแม้ว่าท่านมีอายุ ๖๖ ปีแล้วแต่ท่านก็ยังกระปรี้กระเปล่าแข็งแรง

พอร่างของ พล.ท. พันสลับตา นิกรก็ร้องไห้ยกหลังมือขวาขึ้นเช็ดน้ำตา ร.อ. นพกล่าวถามทันที

“ชั้นอะไรพ่อ”

นิกรสะอื้น

“ร้องให้ไวยไม่ไห้หัวเราะ พ่อกำลังนึกถึงตัวของพ่อเองซึ่งขณะนี้พ่อเพิ่งทิ้งไปแล้วแต่ที่เราเดินทางมาถึงขนาดตก่อนที่เหตุการณ์ทั้งหลายมันจะเกิดขึ้นเราถึงเห็นอ้ายนัสแก่แต่มาไป”

“นึ่งเสียพ่อ ความตายมันเป็นของธรรมดาโลก คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องทิ้งทิ้งด้วยกันทั้งนั้น ผมเองตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าก็ไม่ทราบ ผมอยากจะทักอ้ายนัสแบบเพื่อนและญาติก็กลัวมันจะเตอะเอา เพราะมันไม่เชื่อว่าพวกเราเป็นเรานั้นเอง”

สี่หวงวนพุดขึ้นดังๆ

“ปวตคบาลไวย อยากเป็นบ้าเสียแล้วซี ประสบการณ์ที่มันเกิดขึ้นแก่เราเหมือนกับความฝันแต่มันเป็นความจริง”

นายพลดิเรกพุดเสริมขึ้น

“อโห่ วิทยาศาสตร์ช่วยให้เราไปชมอดีตที่แลมาแล้วเราสามารถมาถึงอนาคตที่มันยังไม่เกิดขึ้น พวกเราสมมุติตัวเราเป็นพวกแมวกี่ดีแล้ว เจ้านั่นนะมันมองดูพวกเราด้วยความตื่นเต้นไม่น้อย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาแดงๆ เหมือนกับจะร้องไห้

“อยากรู้เหลือเกินว่า เจ้านพ เจ้านิก และดำรงยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

“อยู่ซีครับ ก็ผมนั่งอยู่ที่นี่”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเศร้าๆ

“ปู่หมายถึงอนาคตคือ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่เรามาพบเห็นมันในขณะนี้ไว้”

“อ้อ ผมกับอ้ายนพคงยังไม่ตายหรอกครับ ประเดี๋ยวเราก็คงจะรู้ความจริงจากอ้ายนสหรือนายพลพนัส ผมอาจจะเป็นจอมพลก็ได้และยังรับราชการอยู่ในฐานะเป็นที่ปรึกษาของกระทรวงกลาโหม”

นพว่า “กันก็ควรจะเป็นจอมพลเหมือนกัน” แล้วเขาก็หันมาทางศาสตราจารย์ดิเรก “สมมุติว่าผมยังไม่ตาย ผมจะมีโอกาสได้พบตัวของผมเองไหมครับลุงหมอ”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มให้

“ข้อนี้ลุงตอบไม่ได้ไว้ เพียงแค่นี้มันก็ละเอียดและวุ่นวายพออยู่แล้ว”

คณะนักทัศนศาสตร์สนทนากันเบาๆ ในราว ๕ นาทีต่อมา พล.ท. พนัส ก็พาสุภาพสตรีผู้สูงอายุนั่งในวัย ๖๐ ปีเศษกับหญิงสาวอายุในราว ๒๒ ปี เจ้าของร่างสูงโปร่งใบหน้าสวยแก่คนหนึ่งเข้ามาในห้องรับแขก ทุกคนรีบลุกขึ้นยืนให้เกียรติสุภาพสตรีซึ่งความจริงเป็นลูกสะใภ้และหลานปู่ของ พล.ต. พลนั่นเอง

ท่านนายพลพนัสแนะนำพวกแม้วให้รู้จักกับครอบครัวของท่าน

“คุณหญิงสายสวาทภรรยาของผมและเพราพิลาสลูกสาวของผมครับ”

นักทัศนศาสตร์ต่างก้มศีรษะให้ สองแม่ลูกเดินเข้ามาสัมผัสมือกับทุกคนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พลยืนตะลึงพรึงเพริดจ้องมองดูหน้าหลานสาวของเขาด้วยความตื่นเต้นดีใจ เพราะพิลาสทั้งสวยและน่ารัก เมื่อหลอนยื่นมือให้เขาจับพลก็บีบมือหลานสาวของเขาแน่น

“รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รู้จักกับคุณและคุณหญิง” พลพูดเสียงเครือเล็กน้อย

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้แนะนำให้คุณหญิงสายสวาทและเพราพิลาสรู้จักชื่อของท่านและทุกๆ คน สองแม่ลูกสัมผัสมือกับเจ้าแห้วเป็นคนสุดท้าย เจ้าแห้วทำหน้าที่เหยงหน้าตาไหลรินชื่นใจที่ได้เห็นลูกสะใภ้และหลานปู่ ของเจ้านาย

ท่านนายพลพนัสเชิญให้นั่ง ต่อจากนั้นก็มีการสนทนาปราศรัยกันในฐานะมิตรซึ่งรู้สึกว่าคุณ พ.ท. พนัสให้การต้อนรับชาวแม้วคณะนี้อย่างดีที่สุดใน ท่านได้ไต่ถามถึงทุกซอกทุกช่องจนอาชีพของชาวแม้วกำมะลอพวกนี้เสียหายจนได้อธิบายให้ทราบ

“ทุกซอกทุกกับพวกเราเหมือนกับพวกชาวป่าเขาเขาแหละครับท่านนายพล เราทำไร่อยู่บนเขาแล้วก็เคยฟันขายเจริญรอยตามบรรพบุรุษของเรา ส่งฟันสูงไปขายที่แผ่นดินใหญ่ของจีนครับ”

ท่านนายพลยิ้มให้

“คุณเหมือนกับอาของผมนคนหนึ่งตายไปนานแล้ว ท่านคือพลโทกิมหงวน ไทยแท้” พุดจบก็หันมาทางนิกร “คุณก็เหมือนกัน เหมือนกับพลโทนิกรอาของผม”

นิกรแหกปากร้องขึ้นดังๆ

“ไอ้โฮ ผมเป็นพลโทก่อนที่ผมจะเพิ่งหรือครับนี่ ฮะ ฮะ ไม่เลวครับ ผมคิดว่าผมไม่มีหวังได้เป็นนายพลเสียอีก”

พลدنินกรทันที

“อย่าพูดอะไรและเทนะเล่าอะ”

คุณหญิงสายสวาทมองดูหน้าพวกแม้วกำมะลอที่ละคนแล้วกล่าวถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“สามีของดิฉันมีความสลับสำคัญอะไรหรือคะพวกท่านถึงได้ถูกรูมาเยี่ยมคำนับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มเล็กน้อย

“ครับ สำคัญมาก พวกเราชาวแม้วเหล่านี้เป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัยแล้วบนดอยช้างครับ ทางกระทรวงศึกษาได้ส่งหนังสือประวัติของท่านนายพลและเพื่อนๆ อีกสามคนไปให้เราสอนนิสิตแล้วทั้งหลาย

แต่หนังสือเล่มนี้ไม่ละเอียดถี่ถ้วนเราจึงมาหาท่านนายพลเพื่อจะเรียนถามรายละเอียดจากท่านจะได้นำไปสอนเด็กของเรา”

พล.ท. พันสุพุดเสริมชั้น

”บนดอยช้างมีมหาวิทยาลัยเหมือนกันหรือครับ”

เสียงหวนตอบแทนท่านเจ้าคุณ

”ครับ ที่นั่นสอนวิชาเกษตรศาสตร์แก่นิสิตชายหญิงทั้งหลายใช้เวลาเรียนสี่ปี”

เพราะพิลาสกล่าวถามเบาๆ

”เรียนอะไรบ้างคะ”

”ก็เรียนทุกอย่างที่เกี่ยวกับเกษตรนะซีครับเช่นปลูกต้นไม้เลี้ยงสัตว์ปลูกฝิ่น วิธีเคี้ยวฝิ่นดิบให้เป็นฝิ่นสุก”

สาวสวยหันมาทางบิดาของหล่อน

”ฝิ่นนะลักษณะของมันเป็นอย่างไระคะป้า”

ท่านนายพลหัวเราะเบาๆ และเปลี่ยนสายตามาที่อาเสี่ย

”คุณช่วยอธิบายให้ลูกสาวผมได้เข้าใจหน่อยซีครับ”

เสียงหวนวางท่าให้ฝั่งพายเพื่อให้สมกับเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญชำนาญในเรื่องฝิ่น ยาเสพติดชนิดหนึ่งที่ชาวเอเชียยังนิยมอยู่ซึ่งคนไทยเรายังไม่น้อยก็ยังลักลอบสูบฝิ่นกันอยู่

”ฝิ่นหรือครับคุณหนู ถ้าฝิ่นดิบลักษณะของมันสีเขียวปนเทาหรือสีหม่นๆ มีกลิ่นเหม็นเขียวเหมือนกลิ่นคีระหว่าหน้าของผมครับ ส่วนฝิ่นสุกคือฝิ่นที่เราเอามาเคี้ยวแล้วไม่มีใครจะมีกลิ่น สีดำคล้ายยางแอสฟัลท์”

คุณหญิงสายสวาทแสดงท่าที่สนใจ

”แล้วที่เขาเรียกว่าจ้อยละคะ เขาคิดเป็นน้ำหนักใช้ไหมคะ”

”ใช้ครับคุณหญิง หนึ่งจ้อยเท่ากับน้ำหนักหนึ่งจุกหกกิโลกรัมหรือเท่ากับหนึ่งป็น คือน้ำหนักการซื้อขายสินค้าต่างๆ ของพม่า”

นายพลพนัสกล่าวถามขึ้นบ้าง

”จ้อยหนึ่งราคาสักเท่าใดครับ แล้วก็ฝิ่นดิบสักเท่าใดจึงจะเคี้ยวเป็นฝิ่นสุกได้หนึ่งจ้อย”

”หนึ่งจ้อยราคาประมาณ ๘๐๐ ถึง ๑,๐๐๐ บาทครับท่านนายพลฝิ่นดิบ ๓ จ้อยเคี้ยวเป็นฝิ่นสุกได้หนึ่งจ้อย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

”การซื้อขายฝิ่นเขานับกันเป็นจ้อยครับ แต่ถ้าน้ำหนักฝิ่น ๑๐ จ้อยเขาเรียกว่าหนึ่งเปอะ”

เพราะพิลาสหัวเราะคิก

”เปอะนำหมายความว่าอะไรคะ”

”เปอะก็คือห่อหรือมัดครับ ทำคล้ายๆ กับเครื่องหลังของทหารใช้สะพายหลังหรือแบกไป แต่ถ้าบรรทุกลังหรือลาเขาไม่เรียกว่าเปอะ เขาเรียกว่าเป็อนครับ” แล้วนิกรก็หันมายิ้มให้นายพลพนัส ”ท่านนายพลอยากจะทำซื้อฝิ่นของเราบ้างก็ได้เนะครับ เราจะคิดราคาให้ถูกเป็นพิเศษ”

พล.ท. พันสรีปปฏิเสธทันที

”อย่าเลยครับ เงินบำนาญของผมเดือนละหกพันกว่า และรายได้จากธุรกิจการค้าของผมมีมากมายพอใช้สอยแล้ว ชินชายฝิ่นผมก็จะถูกถอดจากยศต้องติดคุกติดตะราง”

การสนทนาได้เพิ่มความสนิทสนมและเป็นกันเองยิ่งขึ้น ในที่สุดสมนึกกล่าวถามท่านนายพลเพื่อนเกลอของเขาว่า.....

”ท่านจะกรุณาให้รายละเอียดเราเกี่ยวกับประวัติของท่านและเพื่อนๆ ของท่านได้ไหมครับ”

”ได้ครับ” พล.ท. พันสตอบทันที

สมนึกกับนพต่างล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบสมุดโน้ตและดึงปากกาปลอกทองออกจากกระเป๋าบ่นของเสื้อสากลทันที แล้วเสียดี้กับนพช่วยกันสัมภาษณ์

”ท่านนายพลเป็นบุตรพลโทพล พัชราภรณ์ เจ้าของรูปถายนั่นใช่ไหมครับ”

”ถูกแล้วครับ”

ร.อ. นพสัมภาษณ์บ้าง

“ในหนังสือประวัติของท่านบอกไว้ว่าพลโทพลถึงแก่กรรมไปหลายปีแล้ว”

“ครับ คุณพ่อและเพื่อนร่วมชีวิตของท่านซึ่งเปรียบเหมือนญาติของผมนี่อีกสามคนและคุณปู่ของผม ได้ถึงแก่กรรมไปหมดแล้ว พลโทพลคุณพ่อของผมถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ พลโทนิกร การุณวงศ์อาของผม ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๙ แล้วก็พลโทกิมหงวนอาของผมนี่ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ ซึ่งในปีนั้นพลเอกดิเรก ณรงค์ฤทธิ์อาของผมนี่ถึงแก่กรรมด้วย ส่วนคุณปู่ของผม จอมพล พระยาปัจฉิมกิจพินาศถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ ครับด้วยโรคชรา คุณย่าของผมคือย่าแท้ๆ ของผมถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕”

“แล้วคุณแม่ของท่านล่ะครับ” พลถามอย่างสนใจ

“คุณแม่ของผมถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ ครับ”

ชาวแม้ว่าล้มลงพยายามเสียบเคียงซักถามต่อไปก็ได้ความว่าสิ้นนางถึงแก่กรรมไปหมดแล้ว ซึ่งรวมทั้ง เจ้าแก้วด้วย ทั้งนี้ก็เป็นไปตามกาลเวลาหรือตามกำหนดอายุไซ้ ท่านนายพลเล่าให้ฟังว่า เสียทีหรือสมนึก ถึงแก่กรรมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และนพถึงแก่กรรมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ บุตรภรรยาของ พล.ต. นพขณะนี้ อยู่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ลูกชายของ พล.ต. นพได้รับสัมปทานป่าไม้ที่นั่น ส่วนศาสตราจารย์พลโทดำรง ยังมีชีวิตอยู่ ตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่ที่เชียงใหม่ มีลูกชายอยู่คนหนึ่งคือ พล.ต. ดำรัส เป็นนายพลที่หนุ่มที่สุด ของกองทัพไทย ขณะนี้มีอายุได้ ๓๕ ปี ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้ากรมอาวุธนิวเคลียร์และชีปนาวุธมีบ้านพักอยู่ใน กรมทหารและยังเป็นโสด

นักทัศนจรรยาคนต่างผลัดกันซักถามรายละเอียดจาก พล.ท. พันสแล้วทุกคนก็ได้รับความจริงว่า พล.ต. นพ ลูกชายของนิกร และ พล.ต. สมนึกลูกชายของอาเสียได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว

เสียทีหน้าเศร้าผิดปกติ เมื่อเขาสบตากับนายพลพันสเขาก็กล่าวถามว่า

“ผมเป็นอะไรตายครับท่านนายพล”

พล.ท. พันสทำหน้าขบกล

“คุณถามว่ายังไงครับ”

สมนึกสะดุ้งเล็กน้อยและคิดว่าขณะนี้เขาอยู่ในโลกอนาคต

“แะแะ ผมเรียนถามท่านว่า นายพลสมนึกและนายพลนพเพื่อนของท่านเป็นอะไรตายครับ”

นายพลพันสยิ้มเล็กน้อย

“พลตรีสมนึกเพื่อนรักของผมเส้นโลหิตในสมองแตกครับเนื่องจากดื่มเหล้ามากเกินไป ส่วนนายพลนพ รับประทานอาหารมากเกินไปอาหารไม่ย่อยทำให้กระเพาะอาหารพิการและถึงแก่กรรมด้วยโรคนี้”

เสียทีหันมามองดูนพ

“แกมันตะกละ แกกินน้กกก็เลยตายเพราะกิน” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่ พล.ท. พันส “ครอบครัว ของนายพลสมนึกขณะนี้อยู่ที่ไหนครับ”

“ไปอยู่สวิสเซอร์แลนด์ครับ ลูกชายของนายพลสมนึกไปเป็นทูตทหารบกอยู่ที่นั่น”

“เขาเป็นใครครับแล้วก็นายพลสมนึกมีลูกกี่คน”

“พันโทลินาด ไทยแท้ครับ ขณะนี้ยังเป็นโสด สมนึกมีลูกคนเดียว”

เสียทีถอนหายใจหนักๆ หันมามองดูหน้าคณะพรรคสี่สหายแล้วกล่าวว่า

“ผมบอกไม่ถูกว่าผมตกอยู่ในความฝันหรือเข้ามาอยู่ในแดนสนธยาผมไม่ควรมาเที่ยวอนาคตเลย คิดไป คิดมาแล้วอยากเป็นบ้าครับ เพียงแต่บ้านเมืองในบางกอกมันก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ มองไปทางไหนเห็นแต่ตึกระฟ้า มีหน้าซ้ากลางคืนยังมีพระจันทร์เทียม”

คุณหญิงสายสวาทกล่าวขึ้นทันที

“ศาสตราจารย์ดำรัสหลายชายของคุณพันสเป็นคนสร้างพระจันทร์เทียมคะ เขาเก่งเหมือนกับคุณพ่อ และปู่ของเขา”

นายพลดิเรกต้องใช้ความคิดหนักหน่วงเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขาซึ่งมันไม่น่าจะเป็นไปได้ เขากล่าวกับพล.ท. พันสว่า

“ผมอยากจะทำหน้าพลโทดำรงเหลือเกิน แต่ผมคงไม่มีเวลาเดินทางไปนครเชียงใหม่เพราะพุงนี้ ตอนสายพวกเราจะกลับบ้าน ท่านนายพลมีทางติดต่อให้พลโทดำรงมาพบกับเราในคืนวันนี้ได้ไหมครับ”

“ได้ซีครับ ผมจะติดต่อกับตำรวจเพื่อนรักของผมทางวิทยุโทรทัศน์ ให้เขาเดินทางมาหาผมเดี๋ยวนี้ คือเหาะมาบางกอกด้วยเครื่องบินไอพ่นประจำตัวของเขา ในราว ๔๕ นาทีนายพลตำรวจก็คงจะมาถึงนี่” พุดจบ ก็หันมาทางธิดาสาวของท่าน “ลูกเพราไปที่ห้องวิทยุพูดวิทยุติดต่อกับอาตำรวจของเจ้าเดี๋ยวนี้ บอกว่าพ้อมีเรื่อง สำคัญและด่วนมากให้เขารีบมาหาพ้อมโดยเร็วที่สุด”

เพราะพิลาสรับคำสั่งและลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องโถง คุณหญิงสายสวาทลุกขึ้นบ้าง

“ประทานโทษนะคะ ดิฉันมีธุระบางอย่างที่จะต้องทำ เชิญคุยกับคุณพนัสเถอะค่ะ”

นิกรยิ้มให้หลอน

“เชิญตามสบายครับคุณหญิง พวกเราขอขอบคุณอย่างที่สุดเชียวครับ เท่าที่ให้การต้อนรับเราอย่าง กันเองเช่นนี้.....”

คุณหญิงสายสวาทเดินออกไปจากห้องรับแขก ต่อจากนั้นคณะทัศนารอนาคตกก็พูดคุยกับท่านนายพล พนัสอย่างกันเองรู้สึก ว่า พล.ท. พนัสสนใจกับชาวแม้ว่าก๊าะล่อทั้ง ๗ คนนี้มาก ครั้งหนึ่งเจ้าแก้วได้กล่าวถาม ท่านนายพลว่า

“ท่านครับ รับประทานนายแก้วคนใช้เก่าแก่ของท่านยังอยู่หรือว่าเพิ่งไปแล้วครับ”

“อ้อ อ้ายแก้วนะเรอะ ตายไปเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ ครับ ทั้งลูกชายไว้ให้ผมคนหนึ่ง”

เจ้าแก้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานเป็นอะไรตายครับท่านนายพล”

“เป็นอหิวาต์ครับ”

เจ้าแก้วทำคายน

“รับประทานผมนึกอะไรไม่ผิด”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก พล.ต. พล จ้องมองดูหน้าลูกชายของเขาตลอดเวลา นึกชมเชย ความสามารถของศาสตราจารย์ดิเรก ที่ทำให้เขาได้พบเห็นอนาคตที่มันยังมาไม่ถึงหรือยังไม่เกิดขึ้น เมื่อ พล.ท. พนัสหันมายิ้มให้เขา พลก็กล่าวกับลูกชายของเขาทันที

“ท่านนายพลครับ ผมอยากจะเรียนถามว่าบรรดาอัฐิของบรรพบุรุษและญาติผู้ใหญ่ของท่านนั้น ท่านได้ บรรจุไว้ที่วัดไหนหรือเปล่าครับ”

พล.ท. พนัสตอบอย่างนอบน้อมโดยไม่ถือตัวว่าท่านเป็นนายพล

“ผมบรรจุไว้ที่บ้านหลังบ้านของผมนี่เองครับ ผมสร้างภูเขาเล็กๆ ขึ้น และสร้างเจดีย์บรรจุอัฐิคุณพ่อคุณแม่ ของผม คุณปู่ของผม คุณย่าของผม อาและอาสะใภ้ของผมครับ ส่วนอัฐิเพื่อนของผมสองคนไม่ได้บรรจุ พอเผา เสร็จเหลือกระดูกอยู่บ้างก็ให้สัปเหร่อเขาเอาไปทิ้งโคนต้นไม้”

เสียดี้ค้อน พล.ท. พนัส

“เป็นยังงั้นไป”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับ พล.ท. พนัสบ้าง

“กรุณาพาพวกเราไปชมที่บรรจุอัฐิของบรรพบุรุษและญาติผู้ใหญ่ของท่านได้ไหมครับ”

“อ้อ ได้ครับ เชิญซีครับ เชิญทุกๆ คน แล้วก็อย่ารังเกียจเลยนะครับ ที่ผมของเชิญทุกคนรับประทาน อาหารว่างกับผมและครอบครัวในเวลาสามทุ่มครั้งนี้ ซึ่งศาสตราจารย์ตำรวจคงจะมาถึงนี่แล้ว และเขาอาจจะไป แวะที่กรมอาวธรณิวเคลียร์รับนายพลตำรวจมาด้วย”

ทุกคนต่างลุกขึ้น นายพลพนัสพานักทัศนารอนาคตกออกไปทางห้องโถง พอดีสาวสวยธิดาของท่าน นายพลเดินออกมาจากห้องห้องหนึ่ง

“ว่ายังงั้นลูกเพรา”

“เรียบร้อยแล้วค่ะป้า อาตำรวจบอกว่าท่านจะมาถึงนี่ก่อนสามทุ่มค่ะ และจะรับพี่ตำรวจที่กรมมาด้วย”

นพพลอดตัวก้มมือขวาตอบว่า พล.ท. พนัส แล้วพูดอย่างเพื่อนสนิท

“แถมจะตัดจรีตเป็นคุณป้าเชียวรีฮ้ายนัส”

ท่านนายพลหัวเราะ

“ก็สมัยนี้คำว่าพ้อมไม่มีใครเขานิยมเรียกกันแล้วนี่ครับ เขาเรียกกันว่าป้าทั้งนั้น คุณนะเหมือนอ้ายนพ เพื่อนผมเหลือเกิน ผมเห็นหน้าคุณแล้วทำให้ผมเปลืองไปคิดว่าคุณเป็นอ้ายนพ แตกต่างกันก็คืออ้ายนพแก่กว่านี่”

พูดจบ พล.ท. พันสีก็หันมาทางลูกสาวของท่าน "เพราะเตรียมขับเปอริไว้ต้อนรับแขกของพ่อด้วยนะ ดำรงกับดำรัส ก็คงจะได้มาร่วมรับประทานอาหารว่างกับเรา วันนี้พ่อมีความสุขอย่างไรชอบกล เพราะสุขภาพบุรุษชาวแม่วุฒินี้ เหมือนกับปู่ของเจ้ามาก"

"คะ หนูก็ว่าอย่างนั้น ท่านผู้นี้ก็เหมือนกับคุณปู่นิกรของหนู และสองท่านนี้ก็เหมือนกับคุณปู่ดิเรกและคุณปู่กิมหงวน....."

"ผมล่ะคุณหนู" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามยิ้มๆ

"ท่านหรือคะ ท่านเหมือนกับคุณทวดเจ้าคุณปัจจนิกฯ ของหนูคะ คุณทวดศีระชะล้นเหมือนกับท่านนี้แหละคะ....."

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"มีกลิ่นตุๆ ด้วยหรือเปล่าครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยายามนับหนึ่งถึงสิบเพื่อดับโมโหของท่าน นายพลพนัสพานักทัศนารออกไปทางหลังตึกแต่เพราะพิลาลไม่ได้ตามไปด้วย

นักทัศนารู้สึกตื่นตาตื่นใจไปตามกัน เมื่อได้เห็นบริเวณหลังบ้าน "พัชรภรณ์" มีแสงไฟฟ้าส่องสว่าง เหมือนกับกลางวัน พื้นที่ทางหลังบ้านขยายออกไปอีกเกือบ ๖ ไร่ ที่ดินที่คุณหญิงวาดเคยให้เขาเช่าปลูกบ้านอาศัย กลายเป็นสวนดอกไม้อันกว้างขวางรื่นรมย์ร่มเย็น ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด ตึกใหม่คือตึกเล็กอันเป็นที่อยู่ของลูกชายสี่สหายถูกสร้างต่อเติมออกไป ซึ่งนายพลพนัสอธิบายให้ฟังว่าเป็นที่อยู่ของเพราะพิลาลธิดาของท่าน เรือนพักคนใช้เป็นอาคารสองชั้นมี ๑๒ คูหา ตึกครัวสร้างใหม่หลังคามุงแผ่นพลาสติกสีเขียวอ่อน และผนังตึกมีหน้าต่างเปิดโล่งเพื่อถ่ายเทอากาศ เป็นโรงครัวที่ทันสมัย

สระใหญ่หลังบ้านกลายเป็นสวนดอกไม้ไปแล้วและตอนกลางสวนบุปผชาตินี้เองทุกคนได้เห็นภูเขาจำลองที่พล.ต. นพ. การุณวงศ์ได้ออกแบบและสร้างขึ้นด้วยหินขนาดใหญ่ ทำให้ภูเขาจำลองนี้คล้ายกับภูเขาจริงๆ บนเขามิถันไม้ใหญ่น้อย ความสูงของเขาลูกนี้สูงประมาณ ๑๐ เมตร มีทางขึ้นไปสู่ยอดเขาและมีศาลาพักร้อนอยู่หลังหนึ่ง แสงไฟฟ้าที่ภูเขาส่องสว่างทำให้น้ำตกจำลองสวยงามราวกับธารน้ำตกแมกกลางที่นครเชียงใหม่ แต่มีขนาดเล็กกว่า ระหว่างธารน้ำตกนั่นเอง พล.ท. พันสีได้ชี้บอกนักทัศนาร

"เจดีย์เล็กๆ ที่เรามองเห็นอยู่นั้นแหละครับผมได้บรรจุอัฐิบรรพบุรุษของผมและญาติผู้ใหญ่ของผมไว้ เจดีย์ที่ใหญ่ที่สุดคือเจดีย์คุณหญิงวาด ประสิทธิ์นิติศาสตร์คุณย่าของผม ทางซ้ายมือคือเจดีย์บรรจุอัฐิท่านจอมพลพระยาปัจจนิกพินาท ท่านไม่ใช่ปู่ของผมก็เหมือนกับว่าท่านเป็นปู่ของผมครับ"

"ท่านเป็นอะไรตาย" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามยิ้มๆ

"ท่านเป็นโรคแพ้เมียครับ ตอนแรกท่านก็แข็งแรงดีครับ แต่พอได้เมียสาวเพียงเดือนเดียวท่านก็ล้มเจ็บและถึงแก่กรรม หมอเชื่อว่าท่านเป็นโรคแพ้เมีย"

นิกรหัวเราะก๊าก

"คนเราแก่แล้วไม่เจียมตัวก็เป็นอย่างนี้แหละ ฮะ ฮะ....."

นายพลพนัสอธิบายต่อไป

"ทางขวาโน้นใต้ต้นตะแบกคือเจดีย์คุณพ่อคุณแม่ของผม ถัดไปเจดีย์อาทิกับหงวนกับอาสะไ้ของผม ทางซ้ายเจดีย์บรรจุอัฐินิกรและอาสะไ้ของผมครับ ต่ำลงมาใกล้กับน้ำตกเจดีย์นั้นบรรจุอัฐินายพลดิเรกอาของผมและอาสะไ้ของผม"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

"รับประทานเจดีย์ไหนครับที่บรรจุอัฐินายแห้ว"

ท่านนายพลชมวดคิ้วย่นแล้วหัวเราะ

"เปล่า ฉันไม่ได้บรรจุอัฐินายแห้วหรอก ตอนนายแห้วตาย ฉันโทรศัพท์เรียกบอดี้เด็กตั้งให้เขามารับศพไป เขาจะเอาไปเผาไปฝังหรือเอาไปทิ้งที่ไหนฉันก็ไม่รู้เพราะไม่ใช่เป็นเรื่องที่ฉันควรจะสนใจ"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

"โถ-รับประทานยังกะผีไม่มีญาติ"

คณะนักทัศนศาสตร์ต่างแลเห็น พล.ท. พันสเดินเข้าไปยังธารน้ำตกและทรุดตัวลงนั่งยองๆ ยกมือไหว้
เจดีย์บรรจุอัฐิของพลและนันทา ต่อจากนั้นก็หันไปไหว้เจดีย์บรรจุอัฐิคุณหญิงวาดและเจดีย์บรรจุอัฐิของ
ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ

นายพลดิเรกกล่าวกับคณะพรรคของเขาเบาๆ

“ตื่นตื่นดีไฉน ความจริงพวกเรายังมีชีวิตอยู่ ที่พนัสมันไหว้อัฐิของเราก็เพราะขณะนี้ยังเป็นอนาคต
ไม่ใช่ปัจจุบัน พวกเราโชคดีมากที่สุดที่ได้มาพบเห็นสิ่งที่มันยังไม่เกิดขึ้น พูดย่างๆ ก็คือเรารู้ก่อนเกิด โชคดีจริง ๆ”

เสี่ยหงวนทำหน้าที่

“โชคดีกะผีอะไรเล่า สิ่งที่เรามาพบเห็นนี่แหละมันจะทำให้มันเป็นบ้าอยู่แล้วเพราะมันไม่น่าจะเป็นไปได้
เลย”

สมนึกแหกปากร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“เดี๋ย.....”

พลหันมาทำตาเขียวกับเสี่ยดี

“อะไรของแกวะอ้ายดี”

สมนึกทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ผมอยากกลับบ้านครับ สมองของผมมันวุ่นวายไปหมดแล้ว ขึ้นอยู่ในโลกอนาคตต่อไปผมอาจจะเป็นบ้า
ก็ได้...”

ศาสตราจารย์ดิเรกมองดูเสี่ยดีอย่างขบขัน

“เรายังกลับไม่ได้หรอกอ้ายดีจนกว่าจะถึง ๙.๐๐ น. พรุ่งนี้ เพราะหาได้ตั้งเวลากลับอย่างนั้น ต่อไป
อาจจะพาพวกเราไปเที่ยวดาวเคราะห์ต่างๆ ด้วยวิธีสลายตัวให้เป็นปริมาณเช่นนี้ไม่ต้องอาศัยยานอวกาศ และเรา
จะใช้เวลาเดินทางเพียงนาทีเดียวเราอาจไปถึงดาวดวงไหนก็ได้เป็นต้นว่าดาวอังคาร ดาวพระพุธ หรือดาว
พระศุกร์”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับพลเบาๆ

“อ้ายนัสลูกชายของแกมันน่ารักไฉน มันรู้จักกราบไหว้อัฐิพ่อแม่ปู่ย่าตายายของมัน นี่ก็แสดงให้เห็นว่า
คนไทยไม่ได้ลืมขนบธรรมเนียมประเพณีของเราทั้งหมด ถึงแม้ว่าเราจะเอาอย่างอเมริกัน แต่ประเพณีของเรา
บางอย่างก็ยังปฏิบัติกันอยู่”

นายพลพนัสใช้เวลากราบไหว้อัฐิบรรพบุรุษและญาติผู้ใหญ่ของท่านเกือบ ๑๐ นาที จึงลุกขึ้นพาตัวเดิน
เข้ามาหากลุ่มนักทัศนศาสตร์อนาคต

“ไปคุยกันบนตึกเถอะครับ ประเดี๋ยวเรารับประทานอาหารว่างกันเสร็จแล้ว ผมจะพาพวกคุณไปเที่ยวชม
บางกอกยามราตรี ผมจะโทรศัพท์เรียกรถบัสให้มารับพวกเราไปเที่ยวกัน ซึ่งศาสตราจารย์ดำรงเพื่อนของผม
และนายพลตำรวจลูกชายของเขาคงจะร่วมเที่ยวกับเราด้วย พวกคุณจะได้เห็นว่าบางกอกมีการเคลื่อนไหวตลอด
๒๔ ชั่วโมงเหมือนมหานครนิวยอร์กหรือวอชิงตัน บางกอกมีสถานที่เที่ยวพักผ่อนหย่อนใจมากและมีอาหาร
จำหน่ายตลอดเวลา”

พลว่า “พวกเราไม่ได้เข้ากรุงนานแล้วครับ รู้สึกตื่นเต้นดีใจมากครับที่บางกอกเจริญขึ้นจนแปลกตา”

พล.ท. พันส ประคองพลเดินนำหน้าพานักทัศนศาสตร์ตรงไปที่ตึกใหญ่ นพกระซิบบอกเสี่ยดีเบาๆ

“อ้ายนัสมันคงรู้ว่าลูกพลเป็นพ่อของมันวะ”

ที่ห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน “พัชรารณ” ท่านนายพลเจ้าของคฤหาสน์กับคณะนักทัศนศาสตร์
หรือพวกแกว่ก่ามละได้นั่งสนทนากันอย่างสนิทสนม พล.ท. พันสได้เล่าอดีตของท่านให้ฟังโดยไม่มีอะไรที่
ท่านจะต้องปิดบัง ท่านได้รับมรดกมาจากคุณหญิงวาดและพลมากมาย นอกจากนี้ยังมีส่วนในกองมรดกของ
เจ้าคุณปัจจนิกฯ เสี่ยหงวนและนายพลดิเรกด้วย ส่วนนิกรได้ให้มรดกนายพลพนัสเป็นเงินเพียง ๑,๐๐๐ บาท
เท่านั้น

ก่อนเวลา ๒๑.๐๐ น. เล็กน้อย เสียงเครื่องยนตร์ไอพ่นขนาดเล็กก็ดังขึ้นที่หน้าบ้าน “พัชรารณ”

หลังจากนั้นสักครู่เพราะพิลาสธิดาสาวของ พล.ท. พันส ก็พาสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่งและ พล.ต. หนุ่มใหญ่
ในวัย ๓๕ ปีอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องรับแขก ทั้งสองคนคือ พล.ท. ดำรง ณรงค์ฤทธิ์ นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่
และ พล.ต. ตำรัส ลูกชายของเขานั่นเอง สองพ่อลูกสวมเสื้อกางเกงติดกันชุดสีกรมท่า สวมหมวกแบบนักบิน

และสวมแว่นบิน ช่างหลังมีเครื่องยนตร์ไอพ่นขนาดเล็กผูกติดอยู่ซึ่งช่วยให้เหาะได้ด้วยความเร็วถึงชั่วโมงละ ๑,๐๐๐ ไมล์ เลื่อนกางเกงและรองเท้าเป็นวัตถุทนไฟและทนการเสียดสีของอากาศเมื่อบินเร็วเหนือเสียง การเดินทางจากนครเซี่ยงไฮ้มาบางกอกใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ศาสตราจารย์ดำรงไว้แวะรับลูกชายของเขาที่กรมอาวูร์นิวเคลียร์มากับเขาก้เพราะเพราะพิลาสบอกว่านายพลพนัสมีฐานะค่อนข้างมากอาจจะพบทั้งสองคนให้รีบมาบ้าน "พัชรภรณ์" โดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้

สองพ่อลูกหยุดยืนมองดูนักทัศนจรรยาอย่างตื่นๆ และแล้วศาสตราจารย์ดำรงก็เปลือตัวพุดออกมาดังๆ เมื่อเขาจ้องมองดูหน้าศาสตราจารย์ดิเรกสักครู่

"พ่อ.....นี่ผีหลอกผมกับดาร์สหรืออย่างไร พ่อตายไปนานแล้วโง่มา นั่งอยู่นี่ นั่นคุณตา ลุงพล น้ากร ลูกกิมหงวน โอ๊ย.....อ้ายนพ อ้ายนิก และอ้ายแห้ว เห่งทิ้งไปหมดแล้วนี่นะ"

นพได้โอกาสก็กล่าวขึ้น

"อย่าตื่นตื่นแปลกใจอะไรเลยเพื่อน วันนี้อยู่มาลเขาปล่อยให้เราเที่ยววะ เราเลยมาเยี่ยมบ้านเรา เป็นยังไงเพื่อนแก่เฒ่าถึงกับลั่นหน้าไปเซียวหรือ"

ศาสตราจารย์ดำรงผินหัวเราะ

"เปล่า ก็นั่นเล่นโก้ๆ ยังนั่นเอง ถึงกันอายุ ๖๕ ปีแล้วกันก็แข็งแรง"

นายพลพนัสลุกขึ้นเดินเข้ามาสัมผัสมือกับสองพ่อลูกแล้วกล่าวว่า

"ไม่ใช่ผีสิงแม่นางโง่อะไรหรอกดำรง ท่านเหล่านี้เป็นชาวแม้ว"

ศาสตราจารย์ดำรงทำหน้าฉงน

"เป็นแม้ว"

"แม้วโวย" นายพลพนัสพูดเสียงหนักๆ "ชาวแม้วที่อาศัยอยู่บนดอยช้างแห่งจังหวัดเชียงราย"

"อยู่กับช้างงั้นหรือ"

"วะ ปีนี่แกชกและแล้ว ดอยช้างเป็นชื่อภูเขา ที่ท่านเหล่านี้หน้าตาเหมือนกับพ่อเราญาติผู้ใหญ่และเพื่อนเรา ก็เป็นไปโดยบังเอิญ แก่กันจะรู้ดีแล้วว่ามนุษย์เราไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นญาติกันแต่หน้าตาอาจจะเหมือนกันได้"

"อไร อไร" แล้วเขาก็ยกมือชี้หน้านพ "แต่ท่านผู้นั้นหน้าตาเหมือนลิงชิมแปนซีวะ"

นพขมวดคิ้วย่น

"มึงนะซีหน้าเหมือนลิง"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก ต่อจากนั้นนายพนัสก็แนะนำนักทัศนจรรยาให้รู้จักกับศาสตราจารย์ พล.ท. ดำรงและศาสตราจารย์ พล.ต. ดาร์ส นายพลที่หนุ่มที่สุดในกองทัพไทย มียศทหารเป็น พล.อ.ต และ พล.ร.ต. ด้วย นักทัศนจรรยาต่างลุกขึ้นยืนและสัมผัสมือกัน เมื่อใครได้สัมผัสมือกับสองพ่อลูกก็แนะนำชื่อของตัวเองด้วย

"ผมชื่อเล่าเบ๊ครับ" เสี่ยหงวนพูดยิ้มๆ

"แปลว่าอะไรครับ" พล.ต. ดาร์สถาม "ผมเรียกท่านว่าคุณปู่ได้ไหมครับ หน้าตาของท่านคล้ายกับ นายพลกิมหงวนปู่ของผม คือเป็นเพื่อนร่วมชีวิตของปู่ผม"

"ได้ซีอ้ายหนู เอ็งนะมันเด็กวานซินนี้ ปู่กับปู่เอ็งรักกันมาก และพ่อของเอ็งเจ้าดำรงนี่ปู่ก็เคยอุ้มมา ยังจำได้ว่าเมื่อพ่อเอ็งอายุได้สองขวบปู่แยกขึ้นซีคอมันซีรดคอปู่วะ เสียงแพรดเลอะเทอะไปหมดทั้งป่า"

พล.ต.เสี่ยหงวน

"แกชกจะพุดเลอะเทอะใหญ่แล้วเล่าเบ๊" แล้วพลก็กล่าวกับลูกชายของนายพลดำรง "อย่าถือสาหา ความเลยครับ เพื่อนผมเล่าเบ๊คนนี้สติไม่มีใครดีเพราะอยู่บนดอยคอยหวาดระแวงตำรวจจะจับในเรื่องเคี้ยวฝิ่นขาย เล่าเบ๊แปลว่าม้าแก่ครับ"

ศาสตราจารย์ดำรงสัมผัสมือกับนิกอย่างยิ้มแย้ม นิกบอกชื่อของเขาให้ทราบทันที

"ผมชื่อเล่าอะครับ"

"อ้อ แปลว่าอะไรครับ"

"แปลว่าเหล้ากินกับเบ็ดครับ อะภาษาจีนแปลว่าเบ็ด ภาษาของแม้วส่วนมากใช้ภาษาจีน"

นพกับสมนึกสนทนากับนายพลดำรงอย่างสนิทสนม ในที่สุด พล.ท. พนัสก็กล่าวกับทุกๆ คนว่า

“ขณะนี้อาหารว่างตั้งโต๊ะเสร็จแล้ว เชิญทุกท่านไปรับประทานซัปเปอร์กันเถอะครับ แล้วผมจะพาไปเที่ยวชมบางกอกราตรี”

นิกรยิ้มให้นายพลพนัส

“ไปซีครับ ผมหิวเต็มพืดแล้ว”

ทุกคนต่างพากันเดินออกไปจากห้องรับแขก เมื่อเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร ทุกคนต่างก็แลเห็นคุณหญิงสายสวาทกับสาวใช้สองคนกำลังช่วยกันจัดอาหารว่างบนโต๊ะ

ศาสตราจารย์ดีเรารู้สึกเสียใจอย่างยิ่งที่เขากำหนดเวลามาเที่ยวอนาคตเพียง ๒๔ ชั่วโมงเท่านั้น

คืนวันนั้นเองในราว ๒๒.๐๐ น. นายพลพนัสพร้อมด้วยนายพลดำรงและนายพลดำรงสได้พานักทัศนารอนาคตออกจากบ้าน “พัชรารณ” โดยรถบัสที่งามหรูคันหนึ่งไปเที่ยวชมบางกอกท่ามกลางแสงไฟอันสว่างจ้าทั่วทุกหนทุกแห่ง

บางกอกเป็นมหานครที่ตื่นอยู่ตลอดเวลา ยวดยานแล่นสับสนไปมาไม่ขาดสาย บนอากาศมีเครื่องบินและรถบินเปิดไฟสว่าง เสียงแตรรถยนต์ทั้งบนถนนและในอากาศดังอยู่ตลอดเวลา

รถบัสแล่นผ่านถนนวิฑูซึ่งขยายกว้างใหญ่ ตึกกรมบ้านช่องสมัยโน้นถูกรื้อไปหมดแล้ว กลายเป็นเขตของสวนสาธารณะคือสวนลุมพินีนั่นเอง ลุมพินีกว้างใหญ่กว่าเดิมอีกหลายเท่าเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของชาวบางกอกนับแสน มองแลเห็นหอระฟ้าสูงตระหง่าน ภายในสวนลุมพินีมีร้านค้าและการละเล่นตลอดจนกีฬากลางแจ้งสารพัด สะเก็ดล้อ สะเก็ดน้ำแข็ง หอดูดาว สนามกอล์ฟเล็ก รถเหาะซึ่งวิ่งอยู่บนรางสูงแล่นวูเวียนไปมา ผู้คนแน่นขนัดเหมือนกับมิงามมหกรรม

รถผ่านท่าแยกวิฑูไปทางถนนสารใต้ ถนนสายนี้กว้างใหญ่สวยงามมาก ตอนทางแยกมีสะพานลอยและมีอุโมงค์ใต้ดินช่วยให้การจราจรเป็นไปโดยไม่ติดขัด เมื่อรถบัสแล่นผ่านถนนสวนพลูไปสักครู่ เสียงแตรไซเรนที่กึ่งตั้งครวญครางขึ้น

พล.ต. ดำรัสซึ่งทำหน้าที่ขับรถบัสคันนี้และนั่งคู่กับศาสตราจารย์ดำรงบิดาของเขา มองดูในกระจกมองหลังแลเห็นดวงไฟสีแดงวาบวับอยู่บนหลังคารถคันหนึ่ง เขาก็รีบหยุดรถชิดขอบทางทันที

ฉลามบกของตำรวจนครบาลคันนั้นแล่นมาจอดหน้ารถบัส นายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งกับพลตำรวจ ๒ คนต่างพากันลงมาจากรถคันนั้นและเดินมาที่รถบัสเพื่อตรวจค้น

พล.ท. พนัสกล่าวกับพวกแม้วปลอมว่า

“ไม่มีอะไรครับ ตำรวจเขาเข้มงวดมีการตรวจค้นเสมอในตอนกลางคืน บางทีก็ค้นหาตัวคนร้ายตามหน้าที่ของเขา”

“ขอดูใบขับขี่และบัตรประจำตัวของคุณหน่อยครับ” ร้อยตำรวจโทร่างสูงใหญ่กล่าวกับ พล.ต. ดำรัส

“เสียใจผู้หมวด ฉันไม่ได้เอาติดตัวมาหรือทั้งสองอย่าง ฉันคือพลตำรวจตรีดำรัสเจ้ากรมอาวุธนิวเคลียร์และจรวดนำวิถี”

นายตำรวจหนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“ไม่มีหลักฐานอะไรที่ผมจะเชื่อได้ว่าคุณเป็นนายพลเจ้ากรมอาวุธนิวเคลียร์นี้ครับ เมื่อตอนหัวค่ำที่ไนท์คลับแห่งหนึ่งผมได้ลากตัวสุภาพบุรุษคนหนึ่งที่ยิงปืนอาละวาดในบาร์และแสดงตัวว่าเป็นพันเอก แต่ความจริงเขาคือนักหาประกันคนหนึ่ง อ้า-ทุกคนที่อยู่ในรถไฟรอดแสดงบัตรประจำตัวประชาชนครับ เราต้องตรวจค้นรถบัสทุกคัน เมื่อ ๒๐.๐๐ น. เศษ คนร้ายจำนวนหนึ่งประมาณ ๑๐ คนได้บุกเข้าปล้นเจียงนายธนาคารแห่งหนึ่งที่บ้านพักของเขา นายธนาคารถูกยิงบาดเจ็บสาหัส คนร้ายกวาดเงินและเครื่องเพชรในเซฟไปได้หลายแสนและขึ้นรถบัสหลบหนีไป ตำรวจกำลังสกัดจับทั่วบางกอก”

พล.ท. พนัสชะโงกหน้าพูดกับนายตำรวจหนุ่ม

“ฉันขอรับรองด้วยเกียรติของนายพล ฉันคือพลโทพนัสนายทหารกองหนุน พวกเราในรถนี้ไม่ใช่คนร้ายญาติของตนเอง เขามาจากเชียงรายและเรานำเขาเที่ยวชมบางกอก สำหรับคนขับรถคันนี้คือนายพลดำรงนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญของประเทศเรา ที่นั่งคู่กันคือพลโทดิเรกณรงค์ฤทธิ์”

รองสารวัตรผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ไม่ยอมเชื่อนายพลพนัส

“แต่ทุกคนต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชนครับ ม่ายก็ต้องไปโรงพัก“

เสียงหวนซึ่งนั่งอยู่ริมขวาชะโงกหน้าพูดกับนายตำรวจทันที

“พวกเราเป็นชาวแม่วอยู่นอกเขตเทศบาลไม่มีบัตรประชาชนหรือคุณ บนคอยข้างที่เราอยู่มันมีอำเภอหรือสำนักงานทะเบียนท้องถิ่นเมื่อไรละ“

พล.ต. ดำรัสเปิดประตูรถลงไปเจรจากับตำรวจ ตอนแรกก็พูดกันดีๆ แต่เมื่อตำรวจไม่เชื่อว่าเขาคือ

พล.ต. ดำรัสเจ้ากรมอาวุธนิวเคลียร์ก็ชักย่ะ

“วิทยุที่รถลื้อมีนี่นะ พุติวิทยุไปที่โรงพักลื้อแล้วให้เขาโทรศัพท์ถามไปที่กรมชีวพลตรีดำรัสเป็นเจ้าของกรมไซไหม“

“ถูกละครับ ทางนั้นเขาก็ต้องตอบว่าใช่ แต่ผมไม่เคยเห็นหน้าค่าตาท่านเจ้ากรมนี้ครับ“

“แล้วลื้อจะเอาอย่างไร“

“ผมก็ต้องเชิญพวกคุณทุกคนไปโรงพักในฐานะสงสัยว่าเป็นคนร้ายเพราะไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนปกติตัวมาแสดง“

“เอา-ไปโรงพักก็ไป อ้าวนะไม่อยากเบ่งกับลื้อหรือออกไปถึงโรงพักลื้อก็รู้อเองว่าอ้าวเป็นใคร“

เพราะเคารถอกกฎหมายของบ้านเมือง พล.ต. ดำรัสจึงพาทุกคนไปยังสถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆ ซึ่งเป็นสถานีตำรวจที่ใหญ่โตกว้างขวางมากสร้างเป็นอาคาร ๖ ชั้นอยู่ในบริเวณทุ่งมหาเมฆนั่นเอง รถฉลามบกดันนั้นแล่นตามมาข้างหลังในระยะใกล้ชิด

ในที่สุดทุกคนก็ขึ้นมานบนสถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆ สารวัตรใหญ่ซึ่งมียศเป็นนายพันตำรวจเอก แต่งเครื่องแบบสง่างามแบบเดียวกับตำรวจอเมริกันยืนคุยกับนายร้อยเวรอยู่ในห้องโถงใหญ่ พอแลเห็นรองสารวัตรพาผู้ต้องหา ๑๑ คนเดินรวมกลุ่มเข้ามา พล.อ. สรศักดิ์สัจวัตก็เดินเข้ามาหา

“เรื่องอะไรหมวด“

รองสารวัตรถือหมวกแก๊ปไว้ในมือขวาและขีดเท้าตรง

“นั่งรถบัลที่ยาวแต่ไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนครับ สองคนอ้างตัวว่าเป็นนายพลเจ้ากรมอาวุธนิวเคลียร์และเป็นนายพลนอกประจำการ“

นายพลดำรงพูดเสริมขึ้น

“ผมก็เป็นนายพลเหมือนกัน ศาสตราจารย์พลโทดำรง ณรงค์ฤทธิ นายกสมาคมหาวิทยาลัยศรีของประเทศไทยและที่ปรึกษาพิเศษของกระทรวงกลาโหมจะเอาอย่างไรก็เอา“

สารวัตรใหญ่ยิ้มใหญ่

“เชิญนั่งครับ เชิญทุกคนนั่งพักผ่อนบนม้ายาวนั้น เราจะต้องสอบสวนตามระเบียบ ถ้าท่านเป็นนายพลจริงๆ เราก็จะขอโทษและปล่อยตัวท่านไป แต่พรรคพวกของท่านจะต้องถูกกักตัวอยู่ที่โรงพักจนกว่าจะได้อบัตรประจำตัวมาแสดงและเราแน่ใจว่าไม่ใช่คนร้ายหรือคนต่างด้าวที่เล็ดลอดเข้ามาในเมืองไทย“

“คุณจะถูกพรรคพวกของผมไม่ได้“ พล.ท. ดำรงกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาล

“แต่เรามีอำนาจที่จะทำได้นะครับคุณ“

พล.ต. ดำรัสพูดเสริมขึ้น

“เราจะไปเที่ยวกัน เราไม่มีเวลาที่จะมาแถวรอบโรงพักนี้ อย่าลืมนึกว่าภู่อัยการศึกษายังไม่เลิกและจะไม่เลิกอย่างเด็ดขาดเพื่อสะดวกในการปราบปรามจลาจลหรือผู้ก่อการร้าย ถ้าไม่ปล่อยพวกเราไปผมจะเรียกทหารของผมมาที่นี่“

สารวัตรใหญ่หัวเราะก๊าก

“อย่าขู่ผมเลย ผมไม่เชื่อว่าคุณเป็นนายพลหรือเพราะคุณยังหนุ่มมาก ถ้าคุณเป็นนายทหารก็คงมียศแค่พันโทเท่านั้น“

พล.ต. ดำรัสหันมามองดูพวกแม่ว

“ผมแบ่งละนะ ตำรวจจะรู้ว่าผมเป็นนายพลและเป็นเจ้ากรมอาวุธนิวเคลียร์“

เจ้าแห้วยิ้มให้

“รับประทานเอาเลยครับ แบ่งให้ราดออกมาเลย“

เจ้ากรรมอาวูธนิวเคลียร์ตั้งปากกาตามหนึ่งออกมาจากกระเป่าเสื้อและดึงปลอกออกยกขึ้นพูด มันคือ เครื่องรับส่งวิทยุขนาดจิ๋วและมีคุณภาพดีมาก สามารถรับส่งได้ในรัศมี ๒๐ กิโลเมตรอย่างชัดเจนโดยไม่มีเสียงรบกวน

“ฮัลโหล หน่วยสื่อสารกรรมอาวูธนิวเคลียร์.....ฮัลโหลเจ้ากรรมเรียก.....ได้ยินชัดเจนดีเราะะ ฉันทักกับพ่อของฉันและญาติผู้ใหญ่ของฉันกับพรรคพวกอีกหลายคน ถูกตำรวจจับมาที่โรงพักทุ่งมหาเมฆ...เออ... ทุ่งมหาเมฆ บอกร้อยเวรส่งกำลังทหารหนึ่งกองร้อยพร้อมด้วยอาวูธมาที่นี่โดยเร็ว เลิกกันนะ”

สารวัตรใหญ่เดินเข้ามาหา พล.ต. ดำรัสแล้วยิ้มให้

“คุณถ้าจะเป็นศิลปิน คุณเอาปากกาหมึกซึมออกมาพูดวิทยุเพื่อชู้ชวัญผมยังงั้นหรือ”

ลูกชายของศาสตราจารย์ดำรงส่งปากกาปลอกทองให้.....

“คุณลองพูดดูสิครับ แล้วคุณก็จะรู้ว่านี่คือเครื่องรับส่งวิทยุขนาดเล็กที่สุดที่ผมสร้างมันขึ้นใช้ พูดติดต่อกับทหารในบังคับบัญชาของผม”

พล.ต.อ. สรศักดิ์สัจจัตมองดูปากกาตามนั้นอย่างขบขันแล้วยกขึ้นพูด

“ฮัลโหล ได้ยินไหมฉันเรียก”

มีเสียงพูดดังออกมาจากปากกาที่พ่อได้ยิน และได้ยินชัดทำให้สารวัตรใหญ่สะดุ้งโหยง

“ได้ยินแล้วครับท่าน กำลังของเราหนึ่งกองร้อยจะมาถึงโรงพักทุ่งมหาเมฆใน ๑๐ นาทีนี้แหละครับ”

พล.ต.อ. สรศักดิ์สัจจัตส่งวิทยุปากกาคืนให้ พล.ต. ดำรัสทันที แล้วเขาก็พยักเพียดเรียกนายตำรวจ หัวหน้ารถวิทยุเข้าไปพบกับเขาในห้องสอบสวนทางขวามือ

“แยละคุณ ชายหนุ่มคนนั้นเป็นเจ้ากรรมอาวูธนิวเคลียร์จริงๆ ผมลองพูดวิทยุของเขาได้ยินเสียงทหารพูดมาว่า ทหารหนึ่งกองร้อยของกรรมอาวูธนิวเคลียร์จะมาถึงนี่ใน ๑๐ นาทีนี้ ผมจะกลับบ้านละนะ คุณกับ นายร้อยเวรช่วยรับหน้าเขาหน่อย”

“อ้าว ผมก็แยชีครับสารวัตรเพราะผมเป็นคนไปจับเขามา ถ้าเป็นนายพลจริงๆ ผมช่วยแน่ อย่างน้อย เงินเดือนไม่ขึ้นอีกสองปี สารวัตรอย่าหนีเอาตัวรอดสิครับ โอ้-ผมเป็นลูกน้อง”

“จริงซึนนะ เราต้องเข้มแข็ง เราจับมาเพราะเราไม่เชื่อว่าเป็นนายพล ถ้าทหารมาที่นี่และเขาเป็นเจ้ากรรมอาวูธนิวเคลียร์จริงๆ พวกทหารก็คงจะยืนระวังตรงไปตามกันและทำตามคำสั่งเขา ประเดี๋ยวก็รู้หรอก แต่ว่า... ..คุณบอกผมชี้ทหารเขาจะยึดโรงพักเราไหม”

“เรื่องนี้แล้วแต่ทหารเขาครับ แะะ แะะ ชักยุ่งเสียแล้ว ผมไม่ควรจับมาเลย”

สารวัตรใหญ่พารองสารวัตรออกมาจากห้องสอบสวนและตรงเข้ามาหานายพลดำรัส

“เมื่อตอนสองทุ่มมีการปล้นเกิดขึ้นที่กลางเมืองครับ พวกคนร้ายประมาณ ๑๐ คนใช้วิธีปล้นเงียบ และหลบหนีขึ้นรถบัสส่วนตัวไป ตำรวจได้รับคำสั่งให้สกัดจับตรวจค้นรถบัสทุกคัน ใครไม่มีบัตรประจำตัวก็ให้จับมาโรงพัก เราทำตามหน้าที่ครับ ถ้าท่านเป็นนายพลจริงๆ ท่านก็โปรดให้อภัยเราองสารวัตร และผมเองก็ไม่เคยรู้จักท่าน เคยได้ยินแต่ชื่อเท่านั้น”

ศาสตราจารย์ดำรงยิ้มให้

“ถูกละครับ คุณไม่รู้จักผม ผมเรียกทหารของผมมาที่นี่ไม่ใช่มาบุกโรงพักหรอกนะครับ ผมต้องการให้ทหารของผมยืนยันว่าผมคือพลตรีดำรัสเจ้านายของเขา ผมจะได้พาพรรคพวกไปเที่ยวกันไม่ต้องเสียเวลามานั่งอยู่ที่นี้ สำหรับชาวแก้ว ๔ คนถึงแม้เขาไม่มีบัตรประจำตัวผมก็จะรับรองเองว่าทุกคนเป็นพลเมืองดี”

“ครับ ดีแล้วครับ อย่าโกรธอย่าเคืองผมเลยนะครับ” พูดจบสารวัตรใหญ่ก็หันมาทางนายสิบตำรวจคนหนึ่ง “เฮ้-ไปล้างเครื่องตีมาต้อนรับท่านเหล่านี้ให้ทั่วหน้ากัน”

ใน ๑๐ นาทีนั้นเองตำรวจทั้งโรงพักก็แตกตื่นหน้าเสียไปตามกัน เมื่อแลเห็นรถบรรทุกขนาด ๑๐ ล้อรวม ๔ คันบรรทุกทหารราบแต่งเครื่องฝึกสวมหมวกเหล็กมีอาวูธครบครัน ที่ถือปืนเล็กยาวก็ติดตามปลายปืนพร้อม มีรถหุ้มเกราะติดปืนกลและปืนใหญ่กล ๒๐ มม. ตามมาคันหนึ่ง รถบรรทุกทหารต่างจอดนิ่งบนถนนหน้าสถานีตำรวจ ส่วนรถหุ้มเกราะถอยหลังเข้าไปในสนามหญ้าและหันหน้ามาที่โรงพัก

นายทหารหนุ่มมียศร้อยเอกคนหนึ่งลงมาจากรถหุ้มเกราะและวิ่งเหยาะๆ ขึ้นมาบนโรงพัก เขาสวมหมวกเหล็กและสพายปืนรั้งสี่อยู่บนบ่าซ้าย ผู้บังคับกองร้อยที่ ๒ ของกองพันที่ ๑ แห่งกรรมอาวูธนิวเคลียร์ และจรวตนาวีถีวิ่งเข้ามาชิดเท้าตรงเบื้องหน้านายพลดำรัสและรายงานฉาดฉาน

“กระผมร้อยเอกธีรพงศ์ยศคือป ผู้บังคับกองร้อยที่ ๒ กองพันที่ ๑ ของกรมอาวูธนิวเคลียร์และจรววด นำวิถีได้นำทหารในกองร้อยของกระผมมาพบท่านตามคำสั่งครับผม ทหารทุกคนพร้อมรบ จะโปรดให้ผมใช้ ปืนประจำรถหุ้มเกราะยิงโรงพักหรือจะให้ทหารยึดโรงพักนี้กรุณาออกคำสั่งครับ”

พล.ต. ดำรัสหัวเราะหึๆ

“ลื้อคิดว่าอ้าวจะบ้ำสั่งให้ลื้อยิงโรงพักหรือยึดโรงพักนี้หรือไม่ใช้อย่างนั้นผู้กอง ที่อ้าวส่งให้นำทหารมา ก็เพื่อจะได้ยืนยันกับตำรวจว่าอ้าวคือนายพลดำรัสเจ้ากรมอาวูธนิวเคลียร์และจรววดนำวิถีเท่านั้นตำรวจเขาจะได้ ปล่อยอ้าวและพวกอ้าว”

“ก็ทหารของผมมีอาวูธมาพร้อมที่จะรบแล้วนี่ครับ”

พล.ต. ดำรัสยิ้มเล็กน้อย

“รบกับคนไทยด้วยกันยังงั้นหรือ ทหารกับตำรวจคือพี่น้องกัน ต่างก็มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย ของบ้านเมืองในยามปกติ คนไทยเราเลิกรบกันมา ๕๐ กว่าปีแล้วและไม่มีวันที่จะรบกันอีก บ้านเมืองของเรา เจริญก้าวหน้าอย่างรีบรุดเช่นนี้ก็เพราะไทยเราาร่วมรักสามัคคีกัน ลื้อไปบอกสารวัตรใหญ่เขาหน่อยซิว่าอ้าวเป็น เจ้านายของลื้อ”

สารวัตรใหญ่พูดเสริมขึ้นทันที

“ไม่ต้องบอกหรือครับ ผมเชื่อแล้วว่าท่านคือนายพลดำรัส ณรงฤทธิ์ นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญของ ไทยแลนด์และเป็นเจ้ากรมอาวูธนิวเคลียร์ เชิญท่านกับพรรคพวกของท่านกลับได้ครับ”

ผู้บังคับกองร้อยยิ้มให้ท่านเจ้ากรมและกล่าวว่า

“ไหนๆ กระผมก็นำทหารมาแล้ว ขออนุญาตยึดโรงพักไว้สักคืนได้ไหมครับ”

“บู้โรวัว” พล.ต. ดำรัสเอ็ดตะโร “พาทหารกลับกรมได้ นี่เป็นคำสั่งของอ้าว”

ร.อ. ธีรพงศ์ยศคือบชิตเท้าตรงรับคำสั่งหมุนตัวกลับวิ่งเหยาะๆ ลงไปจากสถานีตำรวจ พล.ต. ดำรัส เดินเข้าไปจับมือกับสารวัตรใหญ่และแนะนำให้ พล.ต.อ. สรศักดิ์สัจจวิตรู้จักกับคณะพรรคของเขาโดยทั่วกัน พลตำรวจ ๒ คนถือถาดใส่เครื่องดื่มนำมาเสิร์ฟให้ ทหารของกรมอาวูธนิวเคลียร์ต่างเดินทางกลับกรมแล้ว โดยมีรถหุ้มเกราะแล่นนำหน้าเปิดทวอสันนั้นหัวันไหวเพื่อใหยวดยานพาหนะหลบหนีขบวนทหาร พล.ต. ดำรัส คุยให้พวกแม้วปลอมฟังว่ากำลังรบของไทยทั้ง ๓ กองทัพเข้มแข็งที่สุด เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เรากับเขมรเกิด ปะทะกันตามพรมแดน กองทัพไทยทั้ง ๓ ทัพได้บุกเข้ายึดครองประเทศกัมพูชาทันทีและยึดได้ภายใน ๒ วัน เท่านั้น แต่แล้วสหประชาชาติก็ทำหน้าที่ไกลเกลี่ยให้เราถอนทหารกลับมา ระเบียบต่าง ๆ ของกองทัพได้ เปลี่ยนแปลงไปมากคือทันสมัยขึ้นและเหมาะสมกับสภาพของกองทัพ

ในที่สุดทุกคนก็ลาสารวัตรใหญ่และพวกนายตำรวจกลับ พล.ต.อ. สรศักดิ์สัจจวิตรลงมาส่งที่รถและบอกว่า เขาจะวิฑูแจ้งให้ตำรวจตามด่านกักรถและวิฑูให้ทราบวารถบัสสี่เขี้ยวอ่อนหมายเลขทะเบียน บี.เค. และ แอล. ๙๗๕๐ ไม่ต้องตรวจค้นเพราะเป็นรถของ พล.ต. ดำรัสกับคณะออกท่องเที่ยวหาความสุกกันยามราตรี

นายพลดำรัสพาบิดาของเขาและนายพลพนัสกับชาวแม้วกำมะลอทั้ง ๔ คนไปดูระบำเปลือยที่ไนท์คลับ ได้คืนแห่งหนึ่งทางอำเภอนนบุรี พาไปดูหนังไปทางประทุมธานีแล้วข้ามอุโมงค์ลอดใต้แม่น้ำเจ้าพระยาย้อนกลับมา ทางธนบุรี อาณาเขตของบางกอกกว้างใหญ่ไพศาลมีความเจริญเท่าเทียมกัน มองไปทางไหนแลเห็นแต่อาคารสูง ตระหง่าน บริษัทห้างร้านใหญ่ๆ ปิดเสียง แต่ร้านจำหน่ายเครื่องดื่มและอาหาร สถานที่พักผ่อนหย่อนใจเปิด บริการประชาชนตลอด ๒๔ ชั่วโมง ชาวบางกอกแต่งกายแบบชาวยุโรปอเมริกันมองดูเกลื่อนกลาดไปทั่วถนน หนทาง ปิมน้ำมันตามถนนทั่วไปไม่เหมือนแต่ก่อนเพราะจำหน่ายเฉพาะน้ำมันที่ใช้กับเครื่องยนต์ไอพ่นเท่านั้น เนื่องจากรถยนต์ทุกคันใช้เครื่องยนต์เจ็ท น้ำมันเชื้อเพลิงจึงเป็นน้ำมันที่มีส่วนผสมจากน้ำมันก๊าดนั่นเอง อย่างไรก็ตามประเทศไทยเล็กๆ ในโลกนี้อีกหลายประเทศยังใช้รถยนต์แบบเก่าคือใช้เครื่องยนต์ ๔ สูบ ๖ สูบ หรือ ๘ สูบที่ใช้เบนซินเป็นน้ำมันเชื้อเพลิง

ตามถนนสายต่างๆ มีรถประจำทางวิ่งขวักไขว้สภาพของบางกอกก็คือนหานิวยอร์คนั่นเอง สถานที่ ที่เยียวที่อยู่ใต้ดินมีหลายแห่ง และอยู่ใต้แม่น้ำเจ้าพระยาก็มี คือภัตตาคารใต้น้ำที่สร้างห้องด้วยวัตถุโปร่งแสง ชนิดหนึ่งสามารถทนความอัดดันของน้ำ นายพลดำรัสได้พาไปเที่ยวภัตตาคารใต้น้ำแห่งหนึ่งทางฝั่งตรงข้ามกับ ถนนตก เหล้าเบียร์และอาหารแพงมาก น้ำอัดลมขวดละบาท ถ้าเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนเงินเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็คือขวดละ ๒๐ บาท เบียร์ขวดละ ๓ บาทอาหารจานละ ๓ บาท ๕๐ สตางค์ ที่ชายแพ่งก็เพราะพนักงาน

เลิร์ฟเปลือยกาย เลิร์ฟแบบเย็บผ้าทำดิน ห้องรับประทานอาหารกันเป็นห้องๆ เจ้าหน้าที่ประจำภัตตาคารเป็นหญิงสาวล้วนๆ เค็ชเชียร์ก็แก้ผ้าลอนจอน แม่ครัวก็แก้ผ้าทำกับข้าวซึ่งคนกินมีสิทธิเข้าไปดูแม่ครัวทำกับข้าวได้ คนชายบูห์ก็แก้ผ้า ร่างกายอวบอ้วนอัดสะอาดหมดจดและมีกลิ่นสะอาด แต่ละคนเป็นหญิงสาวที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว มีเงินเดือนแพงมาก บางคนได้เงินเดือน ๑.๕๐๐ บาทเทียบเท่าเงินในปัจจุบันนี้ คือ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็ในราว ๓๐,๐๐๐ บาทและยังจะได้ค่าทิปอีก พนักงานเลิร์ฟล้วนแต่เป็นเศรษฐินี ทางตำรวจไม่ห้ามปรามหรือจับกุม เพราะถือว่าภัตตาคารนี้อยู่ได้น้ำไม่ประเจิดประเจ้อ ส่วนระบำเปลือยหรือหนังโป๊ก็แสดงหรือฉายตามไนท์คลับได้ดิน คนไทยสมัยนี้ต่างมีสิทธิ์เสรีภาพเต็มที่ ถ้าตำรวจจับใครไปส่งฟ้องศาลและศาลพิพากษาขังก็ปล่อยไป ตำรวจจะถูกฟ้องเรียกค่าเสียหายทันที ปรากฏว่านายตำรวจหลายคนถึงกับสิ้นเนื้อประดาตัวไปตามกันเพราะถูกฟ้องกลับ ดังนั้นตำรวจจะจับใครก็ต้องแน่ใจจริงๆ ว่าเมื่อส่งฟ้องศาลแล้วศาลจะต้องลงโทษอย่างน้อยก็ปรับเงินหรือรอกการลงอาญา

ชาวแม้วกำมะลอกกลับมายังโรงแรม “บางกอกไทยแลนด์” ในเวลา ๓.๐๐ น. ของวันใหม่ นักทัศนจรรยาอนาคตได้มีโอกาสสนทนากับศาสตราจารย์ดำรง ศาสตราจารย์ดำรงและนายพลพนัสอีกครึ่งหนึ่ง ภายในห้องรับแขกอันกว้างขวางของโรงแรม ซึ่งโรงแรมชั้นดีของบางกอกเปิดบริการตลอดเวลาเพราะมีชาวต่างประเทศหรือคนไทยที่มีเงินมาพักผ่อน จรวดข้ามทวีปจะมาถึงบางกอกทุก ๑๕ นาทีมาจากประเทศต่างๆ ทั่วทุกมุมโลก เครื่องบินโดยสารในประเทศก็เดินทางไปมาเสมอตลอด ๒๔ ชั่วโมง

“ผมอยากให้คุณพักผ่อนอยู่สักสองสามวันครับ” นายพลพนัสพูดยิ้มๆ “ชนกระเป๋าล้างผ้าไปพักผ่อนกับผม ไกลๆ กันแค่นี้เอง ผมกับภรรยาของผมจะให้การต้อนรับอย่างดีที่สุด แล้วก็ผมจะพาไปเยี่ยมลูกชายของอ้ายนพเพื่อนรักของผมที่ประจำจวบฯ ครับ”

ร.อ. นพ.พลอดตัวพูดโพล่งขึ้น

“ยังไวย้อ้ายนัส กันยังเป็นโสดกันจะมีลูกได้อย่างไร....”

พลรบิพพูดกลบเกลื่อน

“ขอบคุณมากครับท่านนายพล พวกเรามีความจำเป็นบางอย่างจะต้องกลับบ้าน ๙ โมงพรุ่งนี้”

เสี่ยหวนพูดเสริมขึ้น

“แล้วเราจะมาเยี่ยมท่านอีกครั้ง คราวนี้จะอยู่นานๆ เพื่อให้ท่านพาพวกเราขึ้นจรวดข้ามทวีปไปเยี่ยมลูกชายของนายพลสมนึกที่สวิสเซอร์แลนด์”

“ตกลงครับ ขอให้มาให้ได้ครับ”

ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสริมขึ้น

“นายพลพนัสคงจะพาพวกท่านไปเยี่ยมบ้านผมที่เชียงใหม่ ผมจะพาไปเที่ยวให้สนุกเชียวครับ ผมจะพาพวกคุณไปชมโรงงานสร้างหุ่นยนต์หรืออิเล็กทรอนิกส์ของผม ทางเหนือเขานิยมใช้หุ่นยนต์แทนคนครับ โดยเฉพาะหุ่นสาว ๆ ขาดดีมากมันทำหน้าที่ของผู้หญิงได้ทุกอย่างและมีความซื่อสัตย์จงรักภักดีไว้วางใจได้ ไม่ต้องกลัวว่ามันจะมีชู้ ไม่ต้องกลัวว่ามันจะมีลูก หุ่นสาว ๆ ตัวหนึ่งถ้าสวยหน่อยผมขายตัวละ ๒,๐๐๐ บาท ถ้าไม่สวยราคาก็ถูกลงมา หุ่นผู้หญิงในวัยกลางคนหรือสูงอายุผมก็มีขายครับ บางคนเขาชอบ”

เสี่ยหวนกลืนน้ำลายเอื้อง

“แล้วหุ่นผู้ชายรูปหล่อล่ะครับ”

“อ้อ ก็ต้องทำขายด้วยซีครับ ชายดีเหมือนกันครับ สาว ๆ ที่อกหักและเกลียดผู้ชายมักจะซื้อหุ่นผู้ชายของผมเอาไปไว้เป็นเพื่อน ถ้าพวกคุณมาเที่ยวบางกอกและได้ไปเยี่ยมผมที่เชียงใหม่ผมจะมอบหุ่นสาว ๆ ให้คนละตัวเพื่อจะเป็นที่ระลึก เมียคุณจะหึงหวงตบตีมัน มันก็ไม่สู้”

อ.อ.เสี่ยยิ้มแห้งๆ

“ดีครับ เลือกรุ่นที่ปากจัดๆ หน่อยนะครับ จะได้พอได้คารมกับเมียผม”

สนทนากันในราวครึ่งชั่วโมงนายพลพนัสก็ชวนนายพลดำรง และนายพลดำรงสลากลับไปพักผ่อน นักทัศนจรรยาอนาคตซึ่งถือโอกาสอำลานายพลทั้งสามด้วย นักทัศนจรรยาออกมาส่งที่หน้าตึกใหญ่ของโรงแรมและยืนรวมกลุ่มมองดูจนกระทั่งสามนายพลนั่งรถบัสคันนั้นออกไปนอกโรงแรม “บางกอกไทยแลนด์”

อาหารเช้าของวันต่อมาเป็นไปอย่างเงียบเหงา

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ นพ สมนึกและเจ้าแห้วต่างรู้สึกเศร้าเสียใจที่จะต้องกลับบ้าน คือกลับไปสู่เวลาปัจจุบัน ถึงแม้มีโอกาสที่จะได้มาเที่ยวอนาคตอีกก็ตาม

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้วทุกคนก็ขึ้นลิฟท์ไปยังห้องพัก และนั่งรวมกลุ่ม สนทนากันเรื่อยๆ ที่ได้เกาะอู่ชุดรับแขกภายในห้องพักพิเศษหมายเลข ๑ ทุกคนได้นำกระเป๋าเสื้อผ้ามารวมกัน ไว้ในห้องนี้

จนกระทั่งใกล้จะถึงเวลา ๙.๐๐ น. ศาสตราจารย์ดิเรกจึงกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“กลับไปบ้านเราเสียก่อนและรีบทำงานที่ค้างค้างให้เสร็จไป เดือนหน้าเราคงได้มาเที่ยวอนาคตอีก ซึ่งเราจะต้องขนเงินมาให้พอใช้สำหรับการทัศนจรประมาณ ๑๐ วัน”

เสียดีทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ผมไม่อยากจะกลับเลยครับอาหมอ ผมอยากอยู่ที่ภัตตาคารได้น้ำตลอดเวลา มันมีความสุขอย่าง บอกไม่ถูก”

นพยกมือชี้หน้าเสียดีแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“หัวตาข้างขวาของแกมีเม็ดเล็กๆ โพล์ขึ้นมาแล้ว แกเป็นกึ่งยิงแน่ๆ”

“ก็ข้างมันปะไรละ กึ่งยิงมันเกิดขึ้นแล้วมันก็ยุบฟ่อหายไปเอง”

สองสหายกับเจ้าแห้วสนทนากันอยู่ทางหนึ่ง คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ นั่งอยู่บนโซฟา ขนาดใหญ่ตัวเดียวกัน พล.ต. พลซี้ให้นิกรมองดูของห่อหนึ่งซึ่งวางอยู่บนโต๊ะแล้วกล่าวว่า

“เราซื้อของฝากเล็กๆ น้อยๆ ไปฝากพวกเมียๆ ของเราและคุณแม่ แต่ของที่ซื้อมานี้เป็นของที่เกิดขึ้น ในอนาคต สงสัยว่ามันจะไม่ไปกับเรา”

นายพลดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไร แม้กระทั่งชุดสากลที่เราแต่งอยู่นี้มันก็จะไม่ไปกับเรา ถ้าเราไม่แต่งเสื้อผ้าของเราที่เอามาจาก บ้าน เราแต่งสากลชุดนี้เราไปรวมตัวกันที่ห้องสลายตัว เราคงจะมีแต่กางเกงในของเดิมคนละตัวเท่านั้น เพราะของที่เรามีอยู่นี้อีก ๔๐ ปีข้างหน้ามันถึงจะเกิดขึ้น”

เสียหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“ยุ่งโวย เรื่องของเรามาันยุ่งและสับสนเหมือนกับเรานอนหลับและฝันไป เมื่อคืนกันได้นอนไม่ถึงชั่วโมง นอนคิดถึงมหานครบางกอกที่เราได้มาพบเห็นแล้วก็ย้ายนัสซึ่งกลายเป็นคนแก่ อ้ายรงด้วย ที่แปลกใจก็คือ ลูกสาวของอ้ายนัสและลูกชายของอ้ายรง อ้า-แกต้องพาพวกเรามาเที่ยวอีกนะหมอ”

“ออไร มาแน่ แต่เราควรจะไปเที่ยวดาวพระเคราะห์ก่อน เพื่อชื่อเสียงของพวกเราและประเทศชาติ ของเรา กันจะพาพวกเราไปเที่ยวดาวพระเคราะห์ทั้งหลายซึ่งเราจะไปถึงอย่างง่ายดาย โดยใช้เวลาเพียง สองสามนาที่เท่านั้นด้วยการสลายตัวเป็นปรมาณูแบบนี้ นักวิทยาศาสตร์อเมริกันและรัสเซียต่างแข่งขัน ที่จะเดินทางไปดวงจันทร์และดาวเคราะห์ต่างๆ สิ้นเปลืองเงินนับพันล้าน แต่พวกเราจะไปถึงก่อนและกลับมา พร้อมด้วยหลักฐาน เท่านั้นชาวโลกก็จะตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจในความสำเร็จผลของเรา”

นิกรอ้าปากหาวและลุกขึ้นเดินโซเซไปที่เตียงนอนเตียงหนึ่ง เขาทรุดตัวลงนั่งบนเตียงอย่างมีนงง

“หมอโวย กันรู้สึกเวียนหัวอย่างไรชอบกล”

เสียดีพูดเสริมขึ้น

“ผมก็เหมือนกันครับอาหมอ เวียนศีรษะเหมือนกับจะเป็นลม”

นายพลดิเรกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วกล่าวขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการ

“ไม่ต้องตกใจ เราเวียนศีรษะเพราะเครื่องอัตโนมัติที่ห้องสลายตัวเริ่มทำงานตามที่ตั้งเวลาไว้ เราเริ่มต้น ถูกแม่เหล็กไฟฟ้าบังคับตัวเราเพื่อให้สลายตัวแล้ว และในสองนาที่นี้ พวกเราทุกคนก็จะกลายเป็นปรมาณูไป รวมตัวกันที่บ้าน.....”

เสียหงวนพูดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นกันจะโทรศัพท์บอกให้เขามาคิดเงินค่าอาหารและเครื่องดื่มจากเรา อาหารเย็นวานนี้ด้วย เขายังไม่ส่งบิลมาเก็บเงิน จ่ายให้เขาไปเสียให้หมดเรื่อง”

นิกรโบกมือห้าม

“ไม่ต้องโวย พวกเราหายตัวไปหมดมันจะเก็บกับลิงที่ไหนก็ช่างหัวมัน”

“อ้าว“ เจ้าคุณปัจจุบันฯ อุทาน “พุดยั้งก็เจตนาโกงเขานะซี“

“ใช่ครับ มันตอนรับเราอย่างเสียไม่ได้แล้วไม่ให้เกิดเรารเรียกเงินค่าเช่าห้องล่วงหน้าต้องโกงให้เช็ด“

“ไม่ตีน่าอ้ายกร โกงเขาบาปกรรมเปล่าๆ“ ท่านเจ้าคุณพุดแบบอัมมะอัมโม

“บาปกรรมมันมีที่ไหนกันครับ เขาโกงกันโครมๆ นักจัดสรรที่ดินโกงเงินคนจนๆ นับพัน รายได้เงินตั้งยี่สิบสามสิบสี่ไม่เห็นเป็นอะไร ติดคุกสักสองสามปีออกมาก็เป็นเศรษฐี คุณพ่อเชื่อผมเถอะครับเกิดมาเป็นคนต้องโกง“ แล้วนิกรก็ยิ้มให้เสียหวน “ไม่ต้องไปจ่ายให้มัน“

“เอา โกงก็โกง“ อาเสี่ยพุดเสียงอ่อย “ถึงโทรศัพท์เรียกมันให้เอาบิลขึ้นมาให้เราก็ไม่ทันแล้ว โอโย... กันเวียนหัวแล้วโว้ย“

ทุกคนต่างรู้สึกเวียนศีรษะไปตามกัน นัยน์ตาเริ่มพร่าพราวที่ละน้อย โดยเฉพาะนัยน์ตาของเจ้าคุณปัจจุบันฯ เหลลไปมา

“หมอโว้ย“ พลร้องขึ้นดังๆ

“หือ“

“เรากำลังจะกลับบ้านเราใช้ไหม“

“อไร ทุกคนเอากระเป๋าเสื้อผ้าวางไว้บนตัก อ้ายพลหยิบห่อของบนโต๊ะมาถือไว้ด้วย“

ภายในห้องพักหมายเลข ๑ สงบเงียบเมื่อนาฬิกาของศาสตราจารย์ดิเรกบอกเวลา ๙.๐๐ น. ตรงร่างของนักทัศนารอนาคตทั้ง ๔ คนก็ค่อยๆ เลื่อนหายไปซึ่งนั่นหมายความว่าทุกคนกลายเป็นปรมาณูไปแล้ว และกำลังกลับไปสู่ปัจจุบัน

สิ้นางกับคุณหญิงวาดต่างยืนจับกลุ่มอยู่ทางประตูห้องและฝ้ามองดูห้องสลายนับตั้งแต่วินาทีแรกของโลกอัตโนมัติของมันเริ่มทำงาน คุณหญิงวาดพานันทา นวลลออ ประภาและประไพเข้ามารอคอยการกลับบ้านของนักทัศนารอนาคตเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว เมื่อเครื่องมือพิเศษเริ่มทำงานทุกคนก็ใจเต้นระทึกไปตามกัน

ในที่สุดกลุ่มควันสีเทาที่เกิดขึ้นในห้องสลายนับและรวมตัว กลุ่มควันนี้ค่อยๆ หนาขึ้นกระจายไปทั่วห้องที่ทำด้วยวัตถุโปร่งแสง ทุกคนแลเห็นร่างอันเลือนลางของโครงกระดูกมนุษย์สองคนซึ่งโครงกระดูกนี้ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นและมีเนื้อหนังมังสาเกิดขึ้น

ประกายใจร้องออกมาดังๆ

“ดิเรก...คุณพ่อ“

เจ้าคุณปัจจุบันฯ กับนายพลดิเรกกลับมาสู่ปัจจุบันเป็นคู่แรก ทั้งสองพากันเดินออกมาจากห้องสลายนับอย่างงงงวย นายพลดิเรกมองดูหน้าพ่อตาของเขาแล้วหัวเราะลั่น

“ชุดสากลของเราเราเอาไม่ได้ เรามีกางเกงในติดตัวอยู่คนละตัวเท่านั้นซึ่งเราเอาไปจากบ้าน รองเท้าเราก็ไม่มีเพราะเราสวมรองเท้าใหม่“

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้งๆ

“แปลกมาก แต่ว่าช่างมันเถอะวะ เรากลับมาบ้านได้ก็ดีแล้ว“ พุดจับท่านเจ้าคุณก็หันมาทักทายคุณหญิงวาดกับสิ้นาง

ศาสตราจารย์ดิเรกตรงเข้าไปสวมกอดประภาและจูบหล่อนดังพอด

“ที่รัก ในที่สุดโอก็ประสบความสำเร็จผลสามารถพาพวกเราไปสู่อนาคตใน ๔๐ ปีข้างหน้าที่ยังมาไม่ถึง พวกเราได้รับความตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว ประเดี๋ยวจะเล่าให้ฟัง“

นายพลดิเรกปราดเข้าไปควบคุมเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ของเขาถึงแม้ว่ามันกำลังทำงานด้วยเครื่องอัตโนมัติเขาก็ต้องควบคุมเกรงว่าเครื่องจะขัดข้อง การกลับมาของคู่ที่สองคือพลกับนิกรก็แบบเดียวกัน มีกลุ่มควันเกิดขึ้นในห้องสลายนับและรวมตัว แล้วร่างของสองสหายก็ปรากฏขึ้นเป็นร่างของโครงกระดูกก่อน เมื่อเนื้อหนังรวมตัวกันเรียบร้อยสองสหายก็พากันเดินออกมาทางประตูอัตโนมัติ พลกับนิกรสวมกางเกงในคนละตัวและหัวกระเป่าผ้าใบคนละใบ พลมองดูหน้าศาสตราจารย์ดิเรกแล้วร้องลั่น

“เราไม่ได้มาในสภาพที่น่าทุเรศอย่างนี้โว้ยหมอ ของฝากกล่องเบ่อเริ่มที่เราซื้อมาฝากคุณแม่และพวกเมียๆ ของเราก็หายไปแล้ว“

นายพลดิเรกหัวเราะชอบใจ

“อโห่ เลี้ยวทางเกว่งซุดสากของเราและของที่เราซื้อมาเราเอาไม่ได้หรอกเพื่อน เพราะยังไม่เกิดขึ้น แต่เราได้ไปถึงมันก่อน“

นิกรร้องขึ้นดังๆ

“โเฮีย...ปวดยะโหลก กันงงไปหมดเหมือนตกอยู่ในความฝัน“

แล้วพลกับนิกรก็เดินเข้าไปหาเมียรักของเขา สองสหายได้หอมเมียของตนคนละพอดและกล่าวทักทาย สีนางกับคุณหญิงวาดโดยทั่วหน้ากัน เจ้าคุณบัจฉริฯ นึกขึ้นได้ว่าท่านนุ่งกางเกงในบางๆ เพียงตัวเดียวก็รู้สึก ขายหน้าจึงวิ่งกันกระเพื่อมไปที่ประตูห้อง เปิดประตูกระจกฝ้าพาตัวออกไป

คู่ที่สามกลับมาแล้วคือเสีหงวนกับเจ้าแห้ว เมื่อรวมตัวเรียบร้อยและออกมาจากห้องสลายตัว อาเสีหงวนก็ก้มลงมองตัวเองแล้วร้องขึ้นดังๆ

“โเฮียฯ แต่งสากเสีหงวนเรียบร้อยแต่พอกลับมาบ้านมีกางเกงขาก๊วยเพียงตัวเดียว ยังไงกันเน๊โ้วดิเรก“

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มได้

“เราก็กลับมาในสภาพนี้เหมือนกันทุกคนนั่นแหละ อย่างสงสัยอะไรเลย เมื่อดำรงมันพาเราไปเที่ยวอดีต เราก็ก่อนของในอดีตมาได้เหมือนกัน หายเวียนหัวหรือยัง“

อาเสีหงวนพยักหน้า

“หายแล้ว ตื่นเต้นดีว่ะ“ แล้วเสีหงวนก็หัวกระเป่าผ้าใบเดินเข้าไปหานวลลอ เขาตั้งหล่อนเข้ามาทอด และก้มลงจูนวลลออย่างชื่นใจ

“อิหุในอนาคตไม่เอาไหนสวยแต่รูป แก้มของนวลหอมกว่าตั้งพันเท่า อย่างที่เขาว่า.....ร้อยชูหรือ จะสู้เนื้อเมียตน เมียร้อยคนหรือจะสู้พระแม่ได้ เมื่อคืนอ้ายนัสและอ้ายรงมันพาพวกเราไปเที่ยวอย่างว่า“

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“พบพ่อพนัสกับพ่อดำรงที่นั่นหรือพ่อหงวน“

“ครับ อ้ายนัสแก่แล้วอายุ ๖๖ ปี อ้ายรงก็เหมือนกัน ต่างมีศเป็นนายพลโททั้งคู่ ลูกชายของเจ้ารง เป็นพลตรีมีตำแหน่งสำคัญของกองทัพบก ทั้งเจ้านัสเจ้ารงไม่รู้จักเราเพราะพวกผมตายไปหมดแล้ว ประเดี๋ยว นะครับ ประเดี๋ยวพวกผมจะเล่าให้ฟัง เราได้ไปพบเห็นแต่ความประหลาดมหัศจรรย์ทั้งนั้น แม้กระทั่งบ้านของเรา บ้านนี้ก็เปลี่ยนแปลงไปจนจำไม่ได้“

นิกรพูดเสริมขึ้น

“แต่พวกเราตายหมดแล้วนะครับ หลังบ้านเรามีภูเขาจำลองและน้ำตกและมีเจดีย์บรรจุกระดูกของเรา คุณอาทั้งทีแล้ว คุณพ่อก็ม่องเท่ง ผมกับอ้ายพลอ้ายหงวนและดิเรกก็ซี้บ้องเช็ก ฟันน คุณนวล คุณภา และ ประไพเท่งทั้งไปตามกัน เป็นไปตามกฎกรรมตาของโลก อ้ายนพกับอ้ายตีก็เท่งทั้ง อ้ายแห้วก็เป็นอหิวาต์ตาย เหลืออ้ายนัสปกครองบ้านนี้ เจ้าดำรงไปอยู่เชียงใหม่แก่จนผมชาวโพลน ลูกชายของมันเป็นนายพลดำรัสเป็น เจ้ากรมอาวุธนิวเคลียร์ยังหนุ่มและรูปหล่อ ลูกสาวของเจ้านัสเป็นสาวใหญ่ สำเร็จอักษรศาสตร์มาจากอเมริกา“

“อ้ายตาย“ คุณหญิงวาดครางเบาๆ “เรื่องนี้ทั้งตื่นทั้งเต้นว่ะ ฟังแล้วขนลุกชู“

นิกรยิ้มให้

“ก็ไปส้วมเสีหงวนครับ ปวดขนาดขนลุกชูไม่ตีครับ“

คู่ที่ ๔ ของนักทัศนศาสตร์อนาคตกลับมาแล้ว เมื่อพบกับสมนึกพากันหัวกระเป่าเสื้อผ้าเดินผ่านประตูห้อง สลายตัวและรวมตัวออกมา ลูกชายของนิกรก็ร้องขึ้นดังๆ

“อ้ายตี แกบ้ำหรือยังโงะนุ่งกางเกงในมาตัวเดียว“

เสีหงวนหัวเราะ

“แกก็เหมือนกัน“

ร.อ. นพก้มลงมองดูตัวเองแล้วสะดุ้งเฮือก

“โโฮโฮ เรานานาถาถึงเพียงนี้เชียวหรือ อ้าว-เหมือนกันหมดทุกคนโ้วโยมีแต่กางเกงในคนละตัว คุณตา หายไปไหนล่ะพ่อ หรือตายแล้วกลับมาไม่ได้“

นิกรหัวเราะหึๆ

“ท่านออกไปข้างนอก คงไปหากางเกงนุ่งเพราะท่านอายุสะดือของท่าน“

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง ศาสตราจารย์ดิเรกปิดเครื่องยนตร์อิเล็กทรอนิกส์ให้หยุดทำงานแล้ว เขาเดินเข้ามาหาคุณหญิงวาดและสีนาง แล้วกล่าวขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการ

“ทุกคนออกไปที่ห้องโถงเถอะครับ พวกเราจะเล่าให้ฟังถึงประสบการณ์ที่เราได้พบเห็นโลกอนาคต เรื่องที่เราเล่าเหมือนกับเรื่องโกหกแต่มันเป็นความจริง บางกอกใน ๔๐ ปีข้างหน้ามันคือเมืองสวรรค์ครับ”

นักทัศนาจรทั้ง ๔ คนต่างพาสีนางกับคุณหญิงวาดออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ทุกคนนั่งเรียงรายกันรอบห้องโถง ต่อจากนั้นนักทัศนาจรก็ผลัดกันเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ความสำเร็จผลในครั้งนี้ ทำให้ศาสตราจารย์ดิเรกภาคภูมิใจในความรู้ความสามารถของเขาเหลือที่จะกล่าว